

הרומן הזה הוא פיקציה. המקומות, השמות, והדמויות בספר הם פרי המצאה של הסופר וכל דמיון לבני אדם, חיים, או מתים, הוא מקרי בלבד. כל הזכויות שמורות ©

"Money, money, money, always funny in the richman's world"

(קטע מתוך שיר של להקת אבבא)

## פארק ירח הדבש

### פרק ראשון

אברהם קרנר הסתכל המום בעיתון הלונדוני "THE DAILY NEWS" במדור בו התפרסמו תוצאות הגרלה הגדולה של הלוטו בבריטניה מהשבוע שעבר, ומוחו סירב לקלוט מה שענינו ראו. מספר הכרטיס שהוא החזיק בידו היה זהה למספר שזכה בפרס הראשון בסך 50 מיליון לירות סטרלינג. ליבו הולם בחוזקה והרגיש כאילו קיבל מכה בראש. הוא קיפל את העיתון ורץ לטלפן אל מרכז ההגרלות של הלוטו, כדי לוודא האם המספר הזה בעיתון הוא אכן המספר שזכה בפרס הגדול. כשאישרו לו את נכונות הדבר הוא אמר להם שהוא בעצמו בעל הכרטיס, ושאל מה עליו לעשות כדי לקבל את הפרס. "עליך להגיע אלינו, אדוני, עם הכרטיס הזוכה ועם כל המסמכים ותעודות שמאשרים את זהותך. ואם הכל יהיה בסדר, אנחנו נמסור לך צ'יק בנקאי על סכום הזכייה, או לחלופין נעביר את הסכום על חשבון הבנק שלך, הכל כפי רצונך. אך תרשה לנו לאחל לך מזל טוב, אדוני, ושתהיה לך הזכייה הזאת לברכה ואושר ולעושר."

הוא גמר אומר בליבו לא להגיד שום דבר למשפחתו, גם לא לאשתו, יוכבד, לא מילה ולא חצי מילה על הזכייה, כל עוד הכסף לא יהיה ברשותו. גם אז יבשר לה את הבשורה הטובה הזאת טיפין, טיפין, שמא המסכנה עלולה להיכנס בהלם ולקבל התקפת לב. אולם לפי שעה גם הוא עצמו לא האמין שמזל כזה אגדי נפל בחלקו. אולי זאת טעות, אולי המספר משובש, אולי מישהו מהטל בו, יכולות להיות אלף סיבות.

אברהם קרנר, היה פועל דפוס קשה יום, שבא ממשפחה יהודית שומרת מסורת. אביו, יחזקאל, אף הוא עבד שנים רבות בדפוס לפני שיצא לגמלאות. אימו שרה, הייתה אישה צנועה וכל מבוקשה היה לגדל את שני ילדיה, את אברהם ואת אחותו לייזה (עליזה), שהייתה הצעירה בארבע שנים ממנו, לשמור תורה ומצוות. אולם אברהם אף פעם לא היה להוט על ענייני דת, אך בכל זאת נתן כבוד להוריו וביקר בבית הכנסת השכונתי בכל שבת. לייזה הייתה בחורה יפה, שחרחרת, קווי פניה היו יהודיים טיפוסיים. הייתה בעלת מבנה גוף תמיר, ועיניים שחורות, בעלת עפעפיים ארוכות. היה לה אופי שקט, אך היא הייתה פקחית ומהירת מחשבה. ובהרבה תכונות שלה הייתה דומה לאחיה הבכור. לייזה הייתה עדיין רווקה וכולם חיפשו בשבילה חתן טוב, אך בינתיים לא מצאו משהו מתאים לה. אברהם חסך פרוטה לפרוטה כדי להתחתן והיה בן 26 בעת שהוביל את ארוסתו הצעירה, היפה, יוכבד, לחופה. גם יוכבד, מוצאה היה ממשפח האדוקה, אך לא חרדית. יוכבד הייתה אישה נמוכת קומה, בעלת שערות שופעות, ג'ינג'יות. עיניה היו כחולות, פניה נמושות. היא הייתה זריזת ידיים וחרוצה. השכלתה הייתה מועטה, בקושי גמרה תיכון. היא הייתה כנועה לארוסה הטרי. אברהם היה גבר צעיר יפה תואר, גובה בינוני, עיניים חומות. מבנה גופו היה שרירי, גם שערותיו היו חומות, מקורזלות. אופיו היה חלש ואפשר היה להשפיע עליו בקלות. את השכלתו התיכונית הוא גמר בית הספר היהודי "שלום עליכם" בעיירה DARTFORD ה-הלונדונית. הוא המשיך את לימודיו עד הבגרות שם. אברהם הכיר את יוכבד, שאז הייתה בגיל 18 וחצי, במסיבת חברים וחזור אחוריה כמה חודשים. ההורים של שניהם היגרו לאנגליה בתחילת המאה ה-19 מפולין.

טקס חתונתם, שנערך בדירתם הקטנה, היה יפה אך צנוע והוזמנו אליו רק בני המשפחה, קרובים וידידים טובים. המשפחה הצעירה התגוררה בדירה בת שני חדרים בשכונת איסט אנד (East End) של לונדון. חיי בני הזוג לא תמיד התנהלו על מי מנוחות, היו להם מריבות קשות, אך אלו היו בעיקר על רקע דתי. אברהם לא הקפיד לקיים את סדרי התפילות. "שוב לא הנחת תפילין הבוקר", התרעמה

עליו יוכבד "שוב שכחת להתפלל שמונה עשרה", "שוב לא נישקת את המזוזה שיצאת מהבית." פעם היא אף ביקשה ממנו לגדל זקן "עוד מעט תרצי שאגדל פיות", התריע אברהם. "אתה יהודי, או לא יהודי?" היא שאלה.

כל הדברים האלה לא היו לרוחו של אברהם, גם לא אהב שיוכבד ראשה היה עסוק בתפילות, ושתמיד רצתה לקיים בדקדקנות את כל מצוות הדת והכשרות. כשידיה לא היו טרודות במלאכות הבית היא הייתה רכונה על ספרי הקודש, וקראה שוב, בשוב בתהילים. לעולם, אך לעולם הוא לא מצא אותה שהיא קוראת ספר אחר חוץ מספרי קודש. אברהם מי שגמר בגרות בבית הספר, אופקיו נפתחו גם לתחומים אחרים ומדי פעם שאל ספרים של ספרות יפה מהספרייה, וגם ספרי מדע ומסעות ממחברים שונים. הוא ניסה לעניין בהם את יוכבת, אך היא דחתה את הרעיון בבוז. "את מי זה מעניין הזבל הזה? תקרא תנ"ך! תקרא רש"י, תקרא חומש, תקרא תלמוד, ואל תבזבז את זמנך לריק", היא נזפה בו.

לאחר שלוש שנים של נשואים הזוג לא התברך בילדים. גם עובדה זאת העכירה את האווירה בבית. "איזה מין חיים אלה משפחה ללא ילדים?" הוא חשב "אני חי אתה כבר מזמן, אך שום דבר. כנראה שהיא עקרה." הזוג הטרי, אחרי חתונתם מאוד רצו לצאת לירח דבש, אך מצבם הכלכלי לא אפשר להם לעשות כן, ודחו את העניין לימים טובים יותר. 'אחרי הזכייה, הרהר אברהם, הכל יתכן. יאיר שחר חדש עליו ועל כל בני משפחתו.'

\*

כמובן שאברהם לא עצם עין בלילה ואשתו, יוכבד, מיד הרגישה שמהו לא כשורה עם בעלה. הוא התנהג בצורה מוזרה, גמגם, נתן תשובות מבולבלות כשהיא שאלה אותו מה קורה לו. הוא ניסה לתרץ את העניין בזה שלא ישן טוב בלילה, שזו הייתה למעשה האמת. אברהם תכנן ללכת למשרדי הלוטו לאחר סיום יום עבודתו. הוא לקח אתו את כל תעודותיו. לפני כן הוא ניגש לסניף הברקליס בנק באזור מגוריו ופתח חשבון חדש על שמו, והפקיד שם סך 100 לירות שטרלינג. גם את הסכום הקטן הזה יחסית הוא היה צריך "לגרד" מארנקו, כי זה משהיה לו כדי לפתוח את החשבון. אחר כך ניגש למנהל הסניף ואמר לו כי יתכן כי יתווסף סכום גדול להפקדה הזאת. כמה? הוא לא ידע עדיין. על כל פנים הוא ביקש ממנהל הבנק סודיות מוחלטת לגבי החשבון שלו. המנהל הרגיע אותו "אדוני תנוה נפשך, אצלנו דין פרוטה כדין מאה. עניין הסודיות הוא אבן פינה לעקרונות הבנק שלנו." אך גם המנהל לא שיער בנפשו שסכום אדיר כזה יכנס לסניף שלו מהברנג המסכן הזה...

באותו היום גם עבודתו בבית הדפוס הייתה משובשת. הוא בלבד בסדר האותיות והבוס שלו, אפרים לוי, תהה מה קורה לעובד המסור שלו, שבדרך כלל הצטיין בתפקידו. במשרדי הלוטו, לאחר שגמר עם כל תהליכי ההזדהות, הוא נתן להם הוראה להעביר את הזכייה לחשבון החדש שלו שבסניף הברקליס בנק, לחשבון מספר 83000234. גם שם, כמו בישראל, היה נהוג להסתיר את הפנים במסכה, כנגד כל מיני סקרניים, קנאים, דורשי מזימות, אך בעיקר נגד ה"עין הרע"... אברהם עשה את כל הדרך הארוכה בחזרה לביתו ברגל, בדילוגים ובצעדי ריקוד. הוא לא ידע בדיוק מה קורה אתו, הוא רק חש בלבו כי מהיום הוא יהיה אדם חדש. גם לא ידע מה יעשה עם הכסף הזה שאת שיעורו הוא לא היה מסוגל לעכל, כי עד כה, גם תוספת קטנה, או פרמיה למשכורתו הייתה עבורו חגיגה. 50 מיליון פונט שטרלינג, שפתיו רעדו כשניסה לבטא את הסכום הכביר הזה. הוא חשב כל הזמן שהוא רק חולם.

אולם למחרת היום, כשהוא נכנס לסניף הבנק, המנהל קיבל את פניו בחיוך הרחב ביותר שרק היה יכול לעלות על שפתיו והזמינו אל משרדו להרים כוסית. "אדוני היקר", הוא אמר, תוך קידה והושטת ידו לאברהם "שמי דויד ג'פרסון, אני מודה לך שהועלת לתת בנו את אמונך ולהפקיד בבנק שלנו את הסכום האדיר הזה. ואם תרשה לי לנחש זה בוודאי בא לך מהזכייה בלוטו, אך אולי אני טועה?" "לא אדוני אתה לא טועה", הודה אברהם "זה אכן בא לי מהלוטו. עד הרגע הזה טרם הצלחתי לעכל את המזל הבלתי משוער שנפל בחלקי. עלי להתרגל לזה. משפחתי עדיין לא יודעת מכל העניין. עלי לחשוב היטיב איך לבשר להם את זה." "אולי יהיה עוד מוקדם להגיד את זה", אמר ג'פרסון "אך הבנק יכול להציע לכבודו שפע של הצעות להשקעה. כספך יהיה מטופל בידיים טובות, נאמנות ומקצועיות שרק אפשר להעלות על הדעת, ואתה תהנה מרווחים נאים." "אני מודה לך אדוני שחשבת על זה", הודה אברהם למנהל באותה נימת האדיבות "אך תחילה עלי לדון עם משפחתי בנוגע לזכייה, ואחר כך נחליט." "כרצונך אדוני, בכל עת תמצא בבנק שלנו אוזן קשבת למבוקשותיך", אמר ג'פרסון ושוב קד קידה לפני אברהם. לפני עזיבתו את הבנק אברהם הוציא דף חשבון וראה את הספרה 50 מיליון ומאה ל"ש מתנוססת עליו. עכשיו הוא היה שקט ורגוע, אולם טרם ידע מה לעשות עם עצמו, ומה הוא יעשה עם סכום הכסף הדמיוני הזה שאת שיעורו לא היה מסוגל לתפוס בתודעתו.

\*

ליום המחרת אברהם ביקש את הוריו ואת אחותו לייזה להתכנס אצלם בשעת הערב, לרגל הודעה מיוחדת שהוא עומד למסור להם. אף אחד מהם לא ידע מה טיב ההודעה, ותהו בנפשם מזה יכול להיות. בערב כשהוריו ואחותו ישבו לפניו על הספה, הוא פתח בקול רגשני "אבא ואימא ואחותי היקרה, אירוע משמח, שאני יכול להגדירו כ'דרמטי' בחשיבותו קרה לי. זכיתי בסכום גדול במפעל הלוטו. בנכם נהפך בן לילה לעשיר מופלג." כולם הסתכלו האחד על השני בתדהמה. אחרי שהתאוששו, אביו, יחזקאל, שאל אותו "בכמה כסף זכית בני?" "אברהם השיב בתנועה של ביטול בידו "זה לא חשוב עכשיו, די מספיק שמהיום והלאה לא יהיו לנו דאגות, אנחנו עשירים!" "בכל זאת, אז בכמה כסף מדובר?", "שאלה אחתו "אלף שטרלינג?, עשרת אלפים?, או אולי יותר?" "יותר", ענה אברהם "הרבה יותר." "בחיך, אל תמתח אותנו, מאה אלף? אולי מיליון...?" תהה יחזקאל. "אבא", אברהם אמר בקול בוטה ושקט "זכיתי בסכום כזה שאף אחד מאתנו לא חלם ולא פילל בכל חייו," הוא הכניס את ידו לכיס הפנימי של מעילו, הוציא את ארנקו, ממנו שלף את דף החשבון של הבנק, והושיטו לאביו. יחזקאל הביט בטופס ומצמץ בעיניו. אחר כך הוציא את משקפיו ועיין בקפידה במספרים שבדף החשבון. "מה?, מה זה? אני קורא טוב?, או שעניי הזקנות מתעתעות בי? ח-מי-שים מי-לי-יון ל. סטרלינג?? אין סכום כסף כזה אפילו בגנזכי אוצרות המלכה. זה בטח איזה מתיחה, בלוף, וסתם קשקוש. לא שמעתי בימיי שמישהו זכה בסכום כזה. באמת בני מה אתה עובד עלינו?, לא נולדנו אתמול."

"אבא, גם אני חשבתי כך," אמר אברהם "אך לאחר שהתייצבתי במשרדי הלוטו והם אישרו שאכן זכיתי בסכום הנל., לא הייתה לי ברירה אלא להאמין להם. זו באמת הייתה הזדמנות נדירה, לכבוד איזה אירוע במשפחת המלוכה שסכום ענק כזה הוצע להגרלה." אחרי הפסקה של דממה כבדה שעטפה את כולם, שנמשכה כחמש דקות, המשפחה החלה להתאושש מההלם. לבסוף אמו, שרה, שאלה אותו בקול רוטט "תגיד בני, אמרת משהו ליוכבד בעניין?" "לא אימא, לא העזתי. חשבתי שהמסכנה תקבל שוק. בכלל רציתי קודם להתייעץ אתכם." "זה באמת כעין שוק," הסכימו כולם. "היש לך איזה השגות, מחשבות, תוכניות בנדון?, מה אתה עומד לעשות כעת?" שאל יחזקאל. "האמת, אבא, אני לא יודע, אני עדיין בהלם, אך עובדת הזכייה הזאת לאט, לאט מתחילה להתחלחל לתודעתי. הכסף על כל פנים כבר נמצא בבנק במקום בטוח."

"בוא אלי אברהם," אמר יחזקאל "אני רוצה לברך אותך. האל רחום בשמיים עזר לך וגם לנו לצאת מהעוני." אברהם קם וניגש לקבל את ברכתו של אביו. יחזקאל שם את כפות ידיו על ראש בנו ואמר "יברך האל וישמרך מכל צרה, מכל קנאות וזדוניות, מכל פשע, רשע ונקמנות. ושתחיו, אתה ואשתך יוכבד חיי אושר ארוכים עלי אדמות, ויולדו לכם ילדים יפים ובריאים. אמן." כולם אמרו אמן אחריו. "אני חושב," אמר יחזקאל "שאתה צריך לתרום לפחות חלק מהכסף למצוות. לקהילה היהודית, לשיבות התורה, ולמוסדות צדקה, אחרת הזכייה שלך תהיה ברכה לבטלה."

לאחר דומיה ממושכת, בה אברהם חכך בדעתו מה להשיב לאביו, הוא התיישר במושבו ואמר "אבא, אני בהחלט חושב לתת חלק מהכסף למצוות, לצדקה, אך באופן שונה לגמרי מאשר אתה מבקש זאת ממני. אתה יודע כמה קשה עבדתי כדי לחסוך שאוכל להתחתן, וכמה רציתי לצאת עם רעיתי לחופש ולבלות אתה את ירח הדבש שלנו בטיוולים יפים בחיק הטבע. פעם גם חלמתי שאני מטייל עמה בגן שושנים ענק, ובתוך שדות פורחים בשלל צבעים, אך זה נמנע מאתנו כי לא היה לאל ידי לשלם בעד התענוג הזה. עכשיו שמזל גדול נפל בחלקי אני חושב לעזור לזוגות הצעירים במצב דומה לשלנו."

"לא ירדתי לסוף דעתך בני. באיזה אופן אתה חושב לעזור להם? תיתן להם כסף לבלויים?" "לא בצורה כזאת אבא. אני חושב על משהו גדול, באמת גדול, בקנה מידה לאומי. אני חושב להקים פארק ענק שיהיו בו כל אפשרויות בלוי, בידור, טיולים, גנים פורחים, תחבורה מקומית, שייט על אגמים, בריכות שחיה, תיאטרון, קולנוע, מלונות ועוד, ועוד. בקיצור כל מה שזוגות צעירים צריכים כדי לההנות בירח הדבש שלהם." "טוב, טוב," השיב יחזקאל "אך לא תפסתי איפה פה מצוות?"

"המצוות יהיו בכך," ענה אברהם "שכאשר זוג צעיר, לאחר החתונה יוכח בעליל כי שניהם נזקקים ואין לאל ידם האמצעים כדי לשלם בעד לצאת לירח הדבש, הנהלת הפארק, שלפי שעה אינני יודע איך זה ייקרא, תאפשר להם לההנות מהשירותים שהפארק יעמיד לרשותם במשך 10 ימים חנם, אין כסף. אך כל האחרים, כמובן, ישלמו במיטב כספם." "והשירות הזה לנזקקים," שאל אביו נבוך "שאתה מדבר עליו, יינתן רק ליהודים, או לכולם?" "לכולם," השיב אברהם.

יחזקאל גירד את פדחתו. "הבט בני, קודם כל אני מלא התפעלות ומשתאה מנועזות המחשבה שלך, אך, לומר את האמת, היא נראית בעיניי מאוד, איך להגדיר זאת?, תמימה." "תמימה...?" שאל אברהם "למה אתה חושב כך אבא?" "אני חושב ככה משום שאני סבור שאתה לא חשבת על הדברים עד הסוף. אז יש לך מה שקוראים אצלנו "WISHFUL THINKING" (משאלות לב.) ונתחיל בכך כי הסכום 50 מיליון ל"ש, כמה שזה נראה לנו אוצר גדול, משהו מעולם האגדות, הוא בהחלט בלתי מספיק כדי להגשים את הפרויקט הענק שזה עתה תיארת בפנינו. אני איש פשוט, אך בכל זאת מנסה להפעיל את הגיון המחשבתי שלי. אתה מעולם לא עסקת בבנייה, מעולם לא עסקת בענייני ביזנס, מעולם לא עסקת בתכנון. לא רק זה. יש פה עניין עם הממשלה, עם רשות הקרקעות, בעיות של אספקת מים למקום, היתרי בנייה, סלילת כבישים, רישיונות, חשבונאות, מסים, ועוד אלף דברים, שרק השד יודע מה, שתצטרך

להתגבר עליהם. ועוד לא הזכרתי שתתקל בהררי הבירוקרטיה משרדית אצלנו. תהיה זקוק לשותפים בעלי הון לעסק, שכלל לא בטוח שיסכימו לעניין ה-CHARITY (נדבנות) שלך. אחר כך יהיו לך בעיות של העסקת עובדים מכל הסוגים. וכה הנה, וכה הנה." יחזקאל עשה הפסקה ואחר המשיך

"רצון טוב, לעשות משהו גדול, יפה וטוב זה בסדר, אך דרוש גם ידע. זה כמו שאני, שכל החיים עבדתי במפעל דפוס, פתאום אחליט להיות תעשייתן של סרטים," הוא אמר תוך שהרים את ידיו "המבין אני משהו בענייני תעשיית הסרטים? מחוץ שכמה פעמים ביקרתי בקולנוע? לא מבין שום דבר! אז הייתי צריך להביא שורה של מומחים לנושא שיעזרו לי בנדון, וכמובן לשלם להם ביד רחבה, כי אף אחד לא יהיה מוכן לעבוד אצלי בגלל העיניים היפות שלי. גם אצלך יהיה אותו הדבר, תצטרך להקיף את עצמך בסוללה של מומחים ויועצים שכל אחד בתורו יעבוד עליך, יסובב אותך בכחש ויקרקס אותך. ואתה לא תוכל בלעדיהם כי אתה חסר ידע בעניינים. אני מציע לך דבר פשוט: קח את הכסף שלך, או לפחות את מרביתו, ותסגור אותו לאיזו תוכנית חיסכון למשך שנה. בבנק כבר יציעו לך איזו. רק מהריבית שתקבל על 50 מיליון אתה תוכל לחיות כמו לורד, ללא דאגות וללא סיבוכים וכאבי ראש. ובינתיים, עם אתה בכל זאת רוצה להיצמד לרעיון הזה שלך, של הקמת פארק השעשועים, כפי שסיפרת לנו, אני מציע לך שתרשם לאחד קורסים אקסטרניים שמדי פעם מתקיימים באוניברסיטה, או במכללות, ותלמד שם את תורת ניהול עסקים. מה שלא יהיה אתה רק תרוויח מזה. ואם תגמור את הקורס בהצלחה, אז יש לשער שלפחות יהיו לך מושגים במה אתה נכנס ולא תהיה ירוק בעניינים, כמו צבע הדשא בפארק שלך. האם אני צודק בני?"

אברהם קם ממושב וניגש לאביו ונתן לו נשיקה מצלצלת על לחיו. "אבא, אתה גדול, פיקח כמו שד, וצודק בהחלט. אני חשבתי לבנות וילה גדולה, מן קוטלג יפה עבור כל המשפחה שלנו באחד הפרוורים השקטים של לונדון. לתת ללייזה חצי מיליון ל"ש שתוכל אף היא ללמוד ולעשות חתונה כיד המלך בבוא העת. גם לחברים שלי אני רוצה לתת מחווה יפה, של מתן סכום מכובד. לקחת את אשתי היקרה יוכבד ולצאת אתה לירח דבש שהחמצנו. מה אתה אומר?"

"אני אומר," השיב יחזקאל "שלפני הכל אתה צריך לעשות עכשיו כמה דברים דחופים. ובמה הדברים אמורים: לאנשי העולם התחתון, אני מתכוון לכל הגנגסטרים למיניהם, יש, מה שנקרא חושים אל טבעיים, בנוגע לקורבנות שלהם. מוקדם ומאוחר הם יעלו על כך שאתה נהפכת לאדם עשיר וינסו להתנכל לך. אז אני מציע שנשנה את מקומות מגורנו באופן דחוף. נשכור דירה גדולה באיזה מקום יפה, לפחות למשך שנה, ולא זייק גם להחזיק שומר בית קבוע ולעשות ביטוח רכוש כמו שצריך, על כל צרה שלא תבוא." "דברים בעלי הגיון אבא, נעשה את זאת באופן דחוף. נעקוב אחרי השכרת דירות בעיתונים, או שמא נפנה למתווך דירות?" "היות שהדבר דחוף מאוד, וזה עלול לקחת לך הרבה זמן עד שתמצא דירה מתאימה בכוחות עצמך, אני חושב שמן הראוי שתפנה למתווכים. יש לשער שיש להם היצע גדול של דירות. אתה רוצה שנצטרף אליך?" "ברצון רב אבא."

כל המשפחה המשכו לדון עוד שעה ארוכה במזל הבלתי יאומן שקרה לאברהם, אך לפני שהוא עמד לחזור לביתו הטלפון הנייד של אברהם צלצל. על קצה השני של הקו אברהם שמע את קולה של אשתו בוכייה "אברהם איפה אתה?" "אני אצל הוריי. למה את בוכה?" "עליך לבוא מייד הביתה, פרצו לנו את הדירה." "מה???" "ואת היית בבית?" "לא, ירדתי לסופר לקנות מצרכים, אך אחר חצי שעה שחזרתי מצאתי את הבית פרוץ והפוך." "גנבו דברים?" "אינני יודעת, בוא הביתה מייד!" "אני כבר בא עם אבא," הוא אמר וסגר את המכשיר.

אברהם פנה להוריו בפנים חיוורות "פרצו את הדירה שלנו. אבא, הנבואה השחורה שלך התאמתה. עוד לא הספקתי להריח את הכסף והעולם התחתון כבר עלה בעקבותיי." "זה מה שאמרת, בני, אתה כבר מתחיל להרגיש את הצרות של העשירים..."

## פרק שני

אברהם, אביו ואחותו הגיעו בריצה אל ביתו של אברהם ומצאו את יוכבד עומדת באמצע הדירה ההפוכה, מחזיקה מטפחת בידה ובוכה בדמעות. הם הסתכלו בעיניים בוהות על התווה ובוהו שהפורצים השאירו מאחוריהם. "מה כבר המנוולים האלה חיפשו אצלנו?" היא התייפחה "זהב?, תכשיטים?, אוצרות?". אברהם אימץ אותה לליבו ואמר "אינני יודע, אך מה שאני כן יודע שבקרוב יהיה לנו בית חדש, יותר יפה, יותר מרווח, רהיטים יפים ואת תהיי מאושרת." יוכבד הפסיקה לבכות והרימה את עיניה הדמועות והביטה בבעלה בהשתאות ושאלה "תמיד הערכת את האופטימיות שלך, אך הפעם נבצר ממני להבין איך אתה יכול להיות אופטימי נוכח ההרס הזה?" "בואי הנה יקרת, שבי פה על ידי על הספה." היא התיישבה לידו והוא חיבק אותה "אלוהים עזר לנו לזכות בלוטו במילון לירה שטרלינג, לכן אני אופטימי." יוכבד הסתכלה על אברהם עם מבט נדהם וספקני "אך, לא!, אתה בוודאי רוצה רק לנחם אותי. זה לא

יכול להיות. "אם את לא מאמינה לי אז תשאלו את יחזקאל." הוא אמר תוך קריצת עין אל אביו ואחותו שהסתכלו עליהם בחמלה והנהגו בראשיהם.

"הניחוש שלי," המשיך אברהם "כי אנשי העולם התחננו איכשהו השיגו מידע על הזכייה שלי, לכן פרצו לדירה שלנו בתקווה למצוא פה כסף, או דברים יקרי ערך. אז כנראה לא מצאו שום דבר שעניין אותם, אך זה מחייב אותנו למשנה זהירות. על כן החלטנו לעזוב מפה ולשכור דירה במקום אחר. יתכן שגם ההורים שלי יעברו לשם." יחזקאל הנהן בראשו לאות הסכמה. "תאמרי יוכבד, את כבר התקשרת למשטרה?" היא עשתה סימן שלילה בראשה "לא." "טוב אז אנו נתקשר עכשיו, אך לא נזכיר להם את עניין הזכייה, אלא אם כן יחקרו אותנו על כך." את חוטי הטלפון בבית הפורצים ניתקו, אך אברהם התקשר למשטרה באמצעות הנייד שלו. "הלו, זו משטרה?" "כן אדוני" נשמע קולו של היומנאי מעברו השני של הקו "עלי להודיע לכם על פריצה לדירתנו." "כן אדוני, אני רושם. מה השם והכתובת?" "אברהם קרנר, רובע איסט אנד, רחוב אבלין 78, כניסה שנייה, קומה 3, דירה 12." "טלפון?" "את כבלי הטלפון בדירה הפורצים ניתקו, הנה מספר הנייד שלי." הוא הקריא לשוטר את המספר "אוקי אדוני, רשמתי. בבקשה לא לנגוע בשום דבר בדירה, אנו נבוא אליכם תוך חצי שעה."

יחזקאל קרא הצידה את בנו "תגיד אברהם, האם אמרת, או הזכרת למישהו דבר בקשר לזכייה, חוץ מאתנו וכמובן מנהל הבנק ואנשי הבנק שמנהלים את חשבונך?" "לא אף מילה!" באה תשובתו הנחרצת של אברהם. "אולי לאחד החברים שלך?" הוא המשיך לחקור אותו "לא! הם עוד לא יודעים." אמר אברהם. "אז זה מוזר, איך זה נודע להם, אני מתכוון לפושעים, במהירות כזאת?" יחזקאל שאל תוך שהוא תופס את סנטרו בידו. "אני בכל זאת מנסה לחשוב," אמר אברהם "האם אנשי הבנק פטפטו משהו?" "קשה לי לחשוב על כך," השיב יחזקאל "בנק ידוע ומכובד כמו ה-'ברקליס' בנק לעולם לא יסכן את השם והמוניטין שלו. זה לא הגיוני." "טוב, אז זה בינתיים העניין יישאר בגדר תעלומה. על כל פנים מחר בבוקר נתחיל לחפש דירה."

בלשי המשטרה הגיעו עד מהרה. הם מנו ארבעה איש. הצוות מיד פתח במלאכה. ניקו במברשת קטעים על הרהיטים ועל הקירות, ריססו איזה חומר שיכול לגלות טבעית אצבעות. בדקו פה ושם, רשמו דברים בפנקסייהם. אחד הבלשים, בעל דרגה, כנראה המפקח, שאל מי הוא בעל הדירה "זה אנוכי," השיב אברהם "האם אדוני חושד במישהו?" "לא," אמר אברהם. "האם אדוני, יש לך איזה השערה מה הייתה הסיבה שפרצו את דירתכם?" אברהם הגיב מבט חטוף לעבר אביו וראה שהוא כאילו נותן לו סימן להודאה. "כן, אדוני, זכיתי בלוטו בפרס גדול." "אתה יכול לגלות לנו את סכום הפרס?" "כן, אך רק במקרה שהדבר יהיה הכרחי להמשך החקירה בעניין הפריצה." "טוב," אמר המפקח. "בסדר, אנו נודיע לך אם נזדקק למידע הזה." "אנו בקרוב נעבור מפה," אמר אברהם "כי יש חשש שהפושעים שוב יתנכלו לנו." "אני מבין את זה," אמר המפקח "במקרה הזה תודיעו לנו את כתובתכם החדשה." "אין בעיה," השיב אברהם.

לאחר שהבלשים עזבו, גם ההורים ולייזה חזרו לביתם, והזוג המפוזר והעיף מהתלאות שנחתו עליהם, נשאר לבדו. "עכשיו אין לנו סיבה לחשוש. הם בודאי שלא יחזרו לכאן במהרה," ניחם אברהם את אשתו "אז בואי ונסדר את המיטה וננסה לישון משהו." "כעת נזכרתי שלא אכלתי שום דבר מאז הצהריים," אמרה יוכבד "האם גם אתה רעב?" "האמת," השיב אברהם "הגנגסטרים האלה לקחו ממני את התיאבון, אך הבה נחפש, אולי הישארו לנו משהו דברי אוכל." "הם לא חיפשו גבינה וריבה אצלנו," ענתה יוכבד שמצב רוחה חזר אליה, כנראה בגלל הודעתו של בעלה על הזכייה. אחרי שסעדו את ליבם הם נשכבו על המיטה ויוכבד חיבקה חזק את בעלה "תגיד, אברהם, אתה רציני בקשר לזכייה, או שאתה עובד עלי?" "מה את חושבת למה הם פרצו את הדירה של אביונים כמוני, אם לא נודע להם על הזכייה שלי?" הוא שאל ונתן נשיקה לאשתו. "מחר נהפוך את העיר ונחפש דירה אחרת, יפה וגדולה באזור טוב. ועכשיו KICK UP YOUR TROUBLES AND CHEER UP (תשכחי מהצרות, ותהיי שמחה) ותנסי להירדם. יוכבד הניחה את ראשה על חזה של בעלה "אני תקווה שאלוהים יעזור," "גם מפעל הלוטו," הוסיף אברהם באירוניה והשניים נרדמו מחובקים.

\*

למחרת בבוקר אברהם התקשר לחברת הטלפונים וביקש מהם לתקן את הקו שהפורצים ניתקו. "זה דחוף מאוד," הוא אמר להם. "נשתדל לבוא בהקדם האפשרי אדוני," אמרו לו. אחר כך התקשר לאביו ושאלו מתי ייפגשו. "אני אוכל ארוחת בוקר ובאה אליך מיד, גם לייזה תבוא איתי. היא החליטה לקחת חופש מהעבודה שלה ולהישאר עם יוכבד, כדי שהמסכנה לא תהיה לבדה בדירה" הודיע יחזקאל. כשאביו ולייזה הגיעו אליהם אברהם אמר לאשתו "יוכבד, אנו יוצאים לחיפוש דירות. אל לך לפחד, הם לא יבוא פה שנית, בכל אופן לייזה תישאר אתך כמה ימים. תנסו לעשות קצת סדר בבית, כמה שאתן יכולות. אנו נחזור לקראת הצהריים ונקנה גם לך טלפון נייד. על כל מקרה, במקרה חירום תתקשרי לנייד שלי מהשכנים." השניים יצאו ויוכבד ולייזה החלו לסדר את הבית.

\*

"אתה מכיר מתוכי דירות בעיר, אבא?" "אני מכיר חברה גדולה של נדל"ן במרכז לונדון, הם מתעסקים גם בתיווך." "טוב אז נלך לשם, אך לפני כן ניגש לבנק כי מיליונר כמוני, אין לי פרוטה שחוקה בכיסי..." "טוב", צחק יחזקאל "אז לפחות השודדים לא ימצאו אצלך שום דבר." "בהזדמנות זאת", אמר אברהם "אוציא גם פנקס צ'קים וגם אזמין כרטיס אשראי." "נכון מאוד", ענה אביו. כעבור רבע שעה הם הגיעו לבנק ואברהם הוציא גם מזומנים והזמין את כרטיס האשראי שלו. "בוא אבא נכנס למנהל. אני רוצה להסדיר אתו את עניין החסכונות." כשהשניים נכנסו למשרדו של המנהל הוא קם לקראתם וכמעט חיבק את אברהם. "מה שלומך אדוני היקר?, במה אני יכול לשרת אותך?" "קודם כל נא תכיר את אבי, יחזקאל, הוא לא רצה להאמין לי כשסיפרתי לו על אודות הזכייה שלי." ג'פרסון לחץ את יד יחזקאל בחום "האמת, אדוני, גם אני לא האמנתי. זה לא עניין של יום, יום. זה קורה פעם בדורות." "אז באנו לספר לך שאמש פרצו לנו את הדירה." ג'פרסון נרתע אחורה, אחר כך אמר בקול חנוק "לא! איך זה יכול להיות?" "עובדה", השיב אברהם "בני הבלייצל האלה, כנראה מעולם התחתון, או מי שזה לא היה, איכשהו עלו על הזכייה הזאת וניסו את מזלם, כמובן שלא מצאו שום דבר אצלנו, אך הפכו את הבית." "הודעתם על כך למשטרה?" שאל ג'פרסון "כן, הם כבר היו אצלנו, עשו בדיקות ולקחו עדויות. אינני משלה את עצמי כי הם יתפסו אותם, הפושעים של ימינו מתוחכמים וכנראה עבדו עם כפפות גומי. אך ההפסד לא היה גדול מחוץ לבלגן שהשאירו מאחריהם." "אז מה תעשו עכשיו?" שאל ג'פרסון "אנו כנראה נעבור דירה בקרוב." ענה אברהם.

"אני משתתף בצערך", אמר ג'פרסון "במה אני יכול להיות לעזרתכם עכשיו?" "בעצה אחת עם אבי, אמר אברהם "החלטנו לחלק את הזכייה לשלושה חלקים: א) ניקח מהסכום הכולל מיליון ל"ש ל-'קופה קטנה' להוצאות שותפות. ב) נעשה קופת חסכון צמודה ונפרדת של 4 מיליון ל"ש, שאוכל מדי פעם למשוך ממנו סכומים לכל מיני צרכים, שאני לא יכול לפרטם כעת. ו-ג) נסגור 45 מיליון למשך שנה. חושבני שגם זה סכום מכובד, מה אתה אומר, אדוני המנכ"ל?" ג'פרסון התרומם בכיסאו "מכובד, מאוד, מאוד, מאוד. אתה רוצה שנציע לך כעת תוכניות חסכון?" "הייתי מעדיף לקבל אותן, בצורה מפורטת בכתב, כדי שאוכל לעיין בהן ולהתייחס אליהן בכובד ראש." "אתה מאה אחוז צודק, אדוני." "כמה ריבית לדעתך אוכל לקבל על סכום הזה של 45 מיליון במשך שנה?" שאל אותו אברהם "משהו כמו 5%, ענה ג'פרסון "זה סביר מאוד אמר יחזקאל. "אז אם תקבל 2 ורבע מיליון ל"ש ריבית בסוף השנה אתה מסודר, הלא כן?" שאל ג'פרסון "ללא ספק, השיב אברהם. "בוא נעשה חשבון כמה הייתי צריך לעבוד בעד הריבית בלבד בעבודתי כפועל דפוס." ג'פרסון העלה חיוך מריר על שפתיו "נראה לי שכל החיים שלך, אולם ישנן תוכניות שמניבות יותר תשואות, אך יש בהן כמובן גם סיכונים. בואו ואלוה אתכם לפקיד במחלקת ההשקעות, שם ישנם דפי הסבר לכל סוגי תוכניות החיסכון. לאחר שקיבלו את הדפים השניים הודו למנהל ונפרדו ממנו בלחיצת יד חמה. בהגיעם הביתה, האב ובנו עיינו בכובד ראש בתוכניות השונות. לבסוף החליטו כי ילכו לתוכנית שמבטיחה תשואה של 5% לשנה, ללא סיכונים. כעבור יומיים אברהם נכנס שוב לבנק וחתם על שתי תוכניות חיסכון: האחת ע"ס 45 מיליון למשך שנה, והשנייה ע"ס 4 מיליון תוכנית צמודה, אך כזו שאפשר לשבור אותה בכל עת, ללא קנסות.

\*

האבא והבן יצאו את שערי הבנק. בדרך עצרו מוניט וביקשו מהנהג שייקח אותם למרכז העיר. בהגיעם למחוז חפצם יחזקאל אמר "שמע בני, רציתי להגיד לך משהו. אני חושב שלפני שניגש למשרד התיווך, מן הראוי שנכנס לחנות בגדים לגברים ונקנה שם חליפות חדשות בשבילנו." "מה רע בלבוש שלנו אבא?" "בוא נאמר שהם לא הכי מתאימים למעמד החדש שלנו. סוף, סוף אנו עומדים לשכור בית גדול שאפשר לשער שזה לא יעלה לנו פרוטות. אז מן הראוי שנופיע שם בבגדים נאים, כיאה לאנשים מכובדים, אם אתה מבין מה אני מתכוון." "כרגיל, אתה צודק אבא. באמת לא נתתי את דעתי על כך. אז בוא נחפש חנות כזאת, בטח ישנן כאלה הרבה בסביבה." לאחר חיפוש קצר הם הבחינו בשלט גדול שהכריז MAGAZIN FOR GENTLEMEN WEARS. אחרי שעה קלה השניים יצאו מהחנות לבושים בבגדיהם ובנעליהם החדשים, מרוצים מהמראה החדש שלהם.

בדרך הם שאלו את העוברים והשבים בסביבה לגבי מיקומו של משרד התיווך, ואחר זמן מה הם מצאו אותו. זה היה בית משרדים מפואר ששירת כנראה לקוחות בעלי המעמד הרם ושאלו איפה נמצאת המחלקה שעוסקת בענייני תיווך. השניים כוונו לאחד המשרדים בקומה השמינית, שם ישב איש בעל מידות עם כרס ראוי לשמו מאחורי שולחן מהגוני גדול, ובפיו סיגר ענק. "שמע, אבא", לחש אברהם לאוזנו של אביו "זה לא בשבילנו פה, הם יפשוטו לנו את העור. בוא נלך למקום צנוע יותר." "אתה כנראה טרם עיכלת את המחשבה, בני, שאתה מיליונר, אך סמוך עלי, אני אוריד בהרבה את מה שהם ידרשו מאתנו. מעבר לכך זה בכלל לא חשוב מה גודלו של המשרד, כי כולם דורשים את אותו דמי התיווך. חשוב איך אחר כך מסתדרים עם הבעל הבית." אברהם משך בכתפו והם ניגשו לאיש והציגו את עצמם.

"יום טוב אדוני. שמנו אברהם ויחזקאל קרנר, אנו מחפשים בית גדול להשכרה באחד הפרוורים הטובים של לונדון." האיש השמן קם ממושבו והושיט להם את ידו "שמי וואלס בדפורד, בבקשה, נא לשבת. אתם במקום הנכון." לאחר שהשניים התיישבו מולו בכורסת עור רחבה, הוא שאל אותם "לאיזה בית בדיוק אתם מתכוונים?" "אנו רוצים בית גדול ונוח, לפחות 4 חדרים עם שירותים," אמר יחזקאל "אנו מעדיפים קוטג' עם גינה צמודה." הוסיף אברהם.

"היש לכם איזה אזור מעודף?" שאל וואלס "לא, אך לא יותר מדי מרוחק מלונדון." האיש לקח משיכה ארוכה מהסיגר שלו "הבה נראה מה יש לנו פה להציע לכם." הוא הפעיל את המחשב שלפניו וקרא "אז ככה, יש לנו קוטג' יפה באזור הרלו, יש שניים באזור אלבנס, יש בצ'למס פורד, ועוד משהוא מיוחד בבזילדון. מתי אתם רוצים לראות אותם?" שאל וואלס "לפני שנראה אותם, הבה נשאל לגבי המחירים," אמר יחזקאל "כמובן, כמובן," ענה וואלס "אז ככה, זה מתחיל מ-600 ל"ש לחודש, ויכול להגיע עד ל-1500 ל"ש, תלוי במקום, בסביבה, באיכות הבנייה. לכמה זמן אתם רוצים לשכור?" "לעת עתה רק לשנה, עם אופציה להארכה." "טוב, רבותי, אז מתי תתפנו לביקור בבתיים? כי הם מרוחקים אחד מהשני וזה עלול לקחת יום שלם." "האם אתם צריכים להודיע מראש על כך לבעלי הבתים?" שאל אברהם. "לא," השיב לו וואלס "יש לנו המפתחות. מכל מקום אנו לוקחים חודש אחד כדמי תיווך מהעסקה." "הבט אדוני, אנו נודיע לך על כך בטלפון בהקדם האפשרי." אמר אברהם והשניים קמו ממקומם. "כרצונכם, אך אני מייעץ לכם להזדרז כי יש ביקוש רב לבתים האלה. רק עוד פרט קטן בבקשה, עליכם להתוודע על המסמך הזה של התחייבות מצדכם לשלם את שכר התיווך, זאת במידה שתעשו עסקה אתנו." "אין בעיה," אמר אברהם וחתם על המסמך.

בצאתם ממשרד התיווך יחזקאל שאל את בנו "תגיד אברהם, מה תאמר לחברים שלך בקשר לזכייך בלוטו וכמה כסף אתה מתכוון לתת להם?" "לכל אלה שגילתי להם את זכייתי בלוטו, כולל את יוכבד אמרתי מיליון ל"ש. רק לכם אמרתי את האמת; 50 מיליון. לשלושת חבריי אני מתכוון לתת להם סכום של 10 אלף ל"ש כל אחד, שהוא סכום מכובד בשבילם. מה אתה אומר אבא?" "הבט, בענייני חברות קשה לקבוע עמדה. אתה צריך להרגיש בלבך את היחס אליהם, והאם הם יעריכו את נדיבותך בצורה כנה, ולא שאם פעם יתברר להם שהזכיה שלך הייתה פי חמישים מאשר אמרת להם, הם יחשבו עליך שאתה שקרן וקמצן." "סכנה זאת תמיד קיימת, אך איך שאני מכיר אותם, הם מאוד, מאוד ישמחו ל-10 אלף, כפי שאני הייתי שמח לקבל סכום כזה מחבר שזכה בלוטו." "אתה בחור עם לב זהב," הגיב יחזקאל "יחד עם זאת אני רוצה להגיד לך דבר אחד: "לאט, לאט לך עם הכסף, כי אומרים שאין כל כך הרבה שאף פעם לא ייגמר. שמעתי על בני אדם שלפתע התעשרו, מהלוטו, מירושה, או ממקורות אחרים. הם פיזרו את הכסף על ימין ושמאל, היו חיי רווחה, חיי הוללות, עד שיום אחת נוכחו לדעת שלא נותר שום דבר מהממון הגדול שלהם, ויש כאלה שעוד שקעו בחובות. במילים אחרות גם מיליונר צריך לחיות עם חשבון. אני מקווה, בני, שאתה לא נעלב מזה שאני מטיף לך מוסר." "לא, בשום אופן לא אבא. אולי הזקנה לא הוסיפה לך עושר, אך העניק לך הרבה חוכמת חיים." "תודה בני."

"אוי, טוב שנזכרתי עכשיו," אמר אברהם "הבטחתי לקנות טלפון נייד ליוכבד. זה ייתן לה ביטחון במקרה שהיא תצטרך להישאר לבדה בדירה, או לכל שימוש אחר." "כן, אתה צודק, זה דבר טוב," ענה יחזקאל "היום לכל ילד מושטן וזב חותם יש כבר טלפון נייד, אז למה שלא יהיה לאשתך?" לאחר שקנו את מכשיר הטלפון השניים לקחו מונית ועשו את דרכם בחזרה לבתיהם. בדרך אברהם שאל את אביו "מתי אתה חושב נצא לראות את הדירות?" נדבר על כך עם אמך, אולי נצטרף גם אותה אלינו לסיור. נדבר על כך בבית."

\*

בהתייעצויות בין בני המשפחה הוחלט שרק הבן והאבא ייסעו לסיור בחירת הדירה, ולאחר שהשניים יבחרו אותה, הם יזמנו את כולם לראותה לפני חתימת החוזה עם בעל הדירה. אברהם התקשר לוואלס במשרד התיווך וביקש לתאם אתו את מועד הסיור. אחרי בירורים בנדון הוא סיכם אתו כי הסיור יתקיים ביום רביעי השבוע. המשרד ישלח רכב אל דירתם ויהיה שם בשעה 9 בבוקר. וואלס אמר שהוא עצמו לא ישתתף בסיור, אך הנהג בקי בכל העניינים ויהיו לו גם המפתחות לכל דירה.

בינתיים האב ובנו ראו בשמחה שהנשים הצליחו להתגבר על המהפכה שהפורצים השאירו אחריהם, וסידרו את הדירה פחות או יותר איך שהייתה לפני כן. בהזדמנות זאת גם ארזו ומיינו חפצים ובגדים לקראת ההעברה הקרובה לביתם החדש. יוכבד התרגשה מאוד על מה שצפוי להם בעתיד וקיבלה בשמחה את טלפון הנייד החדש שלה מתוצרת "נוקיה". בצהריים כל המשפחה, כולל ההורים ולייזה התאספו לארוחה טובה בביתם של ההורים, ומצב הרוח הקודר שלהם בעקבות הפריצה לא נותר זכר.

\*

בבוקרו של יום רבעי, יום מעונן ושגרירי, בדיוק בשעה 9 הופיעה לפני ביתם מכונית שרד יפה. הנהג, שהציג את עצמו בשם בוב סלוין, היה לבוש מדים. הוא פתח להם את הדלת באדיבות רבה והאב ובנו נכנסו לתוכה והתיישבו במושבים האחוריים. "היש לאדונים איזו תוכנית מה לראות קודם, את הבתים הזולים או אולי את היקרים יותר?" שאל הנהג. "חושבני שרצוי ללכת מן הקל אל הכבד,

כוונתי שנתחיל בזולים יותר. ענה אברהם. "אין בעיה, השיב הנהג והתניע את הרכב. המכונית שרכה את דרכה דרך הרובעים המאוכלסים בצפיפות של הבירה האנגלית, וכעבור זמן מה הם כבר היו בדרכם אל חוצות העיר לכיוון הפרוורים היפים, המטופחים והמרווחים של לונדון.

תחנתם הראשונה הייתה בעיירה בשם הרלו, שם הנהג הראה להם בית קוטג' יפה, בעל 4 חדרים עם כל הנוחיות. המחיר הנדרש היה 600 ל"ש לחודש. הם התרשמו ואמרו לנהג לעבור הלאה. בעיירה אלבנס ראו שני בתים שהיו די נוחים, אך הסביבה הייתה אפרורית וצפופה. המחיר הנדרש היה בין 700 ל-800 ל"ש. אחר כך עברו בצ'למס פורד, שם ראו שני בתים יפים בעלי שתי קומות. אלה היו בתים יפים, חדרים גדולים, עם הרבה אור. היה בהם סידורי מיזוג אוויר ומטבח מאובזר, מחסנים, חדרי נוחיות ואמבטיות נפרדים. המחיר נע בין 850 ל-900 ל"ש. תחנתם האחרונה הייתה בעיירה בזילדון. את הבית הזה, היפה ביותר, שהנהג כינה 'בונבונירה', הוא שמר לסוף. המחיר הנדרש היה 1,200 ל"ש.

כבר במבט הראשון הם התרשמו מיופי המקום. הבית היה מוקף בעצי ברוש וטויה גבוהים. הייתה גדר בנויה ומעוצבת יפה מסביב למבנה, ושער דקורטיבי בכניסה, מוסך, גינה יפה, מורכבת מצמחי ערער ושיחי וורדים מטפסים. הייתה גם מלונה לכלב. בתוך הבית פנימה מצאו 3 חדרים מרווחים למטה, ו-3 חדרים קצת קטנים יותר למעלה. היה מטבח ושירותים נפרדים בכל קומה, חימום מרכזי ועוד שכלולים ושיפורים רבים אחרים. הבית היה מרוהט בריהוט יפה, אך עתיק ימים, כבד ומסיבי, כמו שפעם עשו רהיטים. את הדר האורחים קישט שטיח פרסי גדול ועבה, עליו היה מונח שולחן ארוך וכבד ו-12 כסאות מרופדות סביבו. על הקירות היו תלויות תמונות שמן במסגרות זהב, שצוירו בידי ציירים ידועים מתקופת הרנסנס. "אבא, אתה אוהב את סגנון הרהוט הזה?" שאל אברהם "למה לא?" באה תשובתו של יחזקאל "ואתה לא?" "אני מעדיף ריהוט מודרני, רהיטים כאלה עתיקים משרים עליך אווירה כאילו אתה חי במאה הקודמת." "עניין של טעם, יש כאלה שדווקא אוהבים זה," ענה יחזקאל "בכלל הבריטים ידועים בשמרנותם גם לגבי הריהוט בבתיהם." "טוב, במקרה שנשכיר את הבית נעביר את הריהוט למעלה, אילו בשבילנו נקנה רהיטים חדשים, אותם נוכל לקחת אחר כך לבית שלנו בעתיד." "בסדר גמור," ענה יחזקאל.

אברהם לחש לאוזני יחזקאל "אבא, אני חושב שנלך על זה. אתם תגורו למעלה ואנו למטה. מה אתה אומר?" "גם לי נראה המקום מאוד, אך ננסה לעמוד על המחיר." אחרי שגמרו לסייר בבית הם ביקשו מהנהג להחזיר אותם למשרד. "אין בעיה אדוני," אמר הנהג "לי נראה שהבית הזה מוצא חן בעיניכם." "אתה צודק, הכל יפה פה, מסודר, אלגנטי ונוח, מלבד המחיר כמובן." "תנסו לעמוד על כך עם בעל הבית, אולי יוריד לכם משהו." "נעשה זאת," ענו הבן ואביו כמעט בנשימה אחת. בתום הסיור הם נפרדו מהנהג ונתנו לו תשר נדיב של 50 ל"ש.

בהגיעם בחזרה למשרד החברה בלונדון בשעות אחה"צ, הם פגשו שם את וואלס יושב בנחת מאחורי השולחן שלו. ברגע שהשניים נכנסו הוא קם, בא לפני השולחן, והושיט להם את ידיו "אני כבר רואה על הבעת פניכם שאתם מרוצים כי ראיתם דברים יפים, לא כן? אז הבה ניגש לביונס." "TAKE IT EASY, SIR" אמר אברהם "אומנם נכון, ראינו דברים יפים, אך מחירים יקרים מדי עבורנו. אם אתה יכול לעשות מאמץ ולדבר עם בעל הבית שיוריד מהמחיר, אז אולי יש על מה לדבר." "סליחה, לאיזה בית אדוני מתכוון?" "זה שראינו בפעם האחרונה בזילדון." "אה, אדוני זה יהיה קשה," נאנח וואלס תוך שהוא גירד את עורפו "הבית הוא מאוד מבוקש, בעל הבית השקיע בו הרבה, והמחיר שהוא דורש בהחלט סביר, הייתי אומר ממש מציאה. הסיכויים שהוא יתפשר מאוד קלושים. בכלל כמה אתם רוצים להציע לו?" "1,000 ל"ש," באה תשובתו הנחרצת של יחזקאל. תגיד לו שאנו רציניים ונשלם לו במזומנים ולכל השנה מראש." וואלס נענע בראשו "תראו, יש לי הצעה, נזמן אתכם לכאן ביחד עם בעל הבית ונראה מה אפשר לעשות." הוא חזר לשולחנו והוציא פנקס בו רשומים כל הפרטים של בעלי הדירות, כולל את מספרי הטלפון שלהם.

הוא הרים את השפופרת וזייג אחר כך שאל "הלו, זה בית אצ'סון? אני יכול לקבל אותו בבקשה?" הוא קרץ לעבר הקוחות שלו ולחש להם "הוא בבית." "כן, יום טוב לך, אדון אצ'סון. זה וואלס מדבר ממשרד התיווך. שמע, יש לנו פה שני לקוחות מאוד נחמדים ומתעניינים בבית שלך. האם כבר ראו את הבית? כן, זה עתה חזרו מבזילדון עם הנהג שלנו." הוא פנה לאברהם וליחזקאל "הוא שואל מה הבעיה?" "אין בעיות, אדוני רק שהם רוצים לפגוש אותך אישית." "הוא לא פנוי היום," וואלס אמר לאברהם. "מתי אדוני יכול לבוא לכאן כדי לגמור את העסקה? מחר? כן באיזו שעה? אחה"צ ב-5, חושבני שזה בסדר. אז נקבע אתם למחר ב-5. תודה לך אדוני," אמר והניח את השפופרת. "אז, שמעתם? הוא יהיה פה מחר ב-5. דרך אגב, האיש מאוד נחמד, ג'נטלמן אמיתי. הוא התמנה למשרת שגריר של בריטניה בגואטמלה, וכנראה יוכל לוותר על ביתו במשך כמה שנים. נראה אם אפשר יהיה להוריד מהמחיר, אך זה לא בטוח. על כל פנים תביאו אתכם פנקס צ'קים, כדי לעשות את העסקה בעודו חם," ייעץ וואלס.

"סליחה, מר וואלס, אני רוצה להתייעץ עם בני," אמר יחזקאל. "בבקשה," הוא אמר. האב ובנו עברו לפינה הרחוקה של המשרד והחלו בשיחה ערנית ביניהם. "מה נעשה עכשיו עם המשפחה?" שאל אברהם "הבטחנו שנביא אותם לראות את הבית לפני שגומרים



עסקה. אני לא רוצה להעמיד את אשתי בפני עובדות מוגמרות לפני שהיא תראה אותו, אם כי אני בטוח שהבית ימצא חן בעינייה. "זאת בעיה", אמר יחזקאל "מפני שלא אמרנו שאנו שוכרים את הבית על בטוח. אם נבקש שאנו רוצים להראות את הבית למשפחה, הם ירגישו שאנו להוטים לעשות את העסקה כמות שהיא. אז אני מציע שנוותר על ביקור המשפחה במקום, ולא נסכן בגלל זה את ההנחה שאנו עלולים להשיג, שזה הרבה כסף. אני בטוח כי הבית ימצא חן בעיניהם." השניים פנו לוואלס "אם כן, נבוא לכאן מחר בשעה 5. עוד משהו אדוני?" "לא, רק תביאו את מסמכי הזיהוי אתכם." "אין בעיה", אמרו השניים.

בחזרה הביתה, האב ובנו סיפרו לבני הבית שמצאו בית משגע, אך לצערם לא יכולים לקחת אותם לסיור קודם, כפי שהבטיחו זאת, בגלל סיבות ידועות, אך בטוחים לחלוטין כי הבית ימצא חן בעיניהם. מחר נלך לחתום על העסקה, אמרו, בין שנצליח להוריד מהמחיר, בין שלא. אחרי ארוחת הערב, האב ובנו התיישבו ליד שולחן ועשו חישוב. "תראה", אמר יחזקאל "הבה נצא מההנחה שלא נצליח להוריד מהמחיר. אז זה יוצא  $12 \times 1,200 = 14,400$  ל"ש לשנה. נוסף לכך את המיסים, ארנונה, מים וכולו, זה משהו, אני מעריך עוד 5,000 ל"ש, זה 19,400. לכלכלה ילך לנו עוד בין 10-15 אלף ל"ש זה 29,400. הוצאות שונות עוד 10 אלף, זה ביחד 39,400 אלף ל"ש. נצטרך גם לקנות רהיטים, לעשות ביטוח. בוא נעגל את זה ל-50 אלף לשנה שלמה. כל זה הוא כסף קטן, ממש בובקס, ביחס לסכום הריבית שתקבל מהבנק, שהוא שתיים ורבע מיליון לירות שטרלינג. אתה מבין בני, אין לנו מה לדאוג." "אבא, הבעיה אתי שטרם התרגלתי לחשוב במונחים של אלפי שטרלינגים. אני חושב שמן הראוי שאקח מורה פרטי למתמטיקה ולחשבונאות, זאת לפני שאתחיל את לימודי לניהול עסקים." "מחשבה בריאה והגיונית בני, הכלל הראשון בעסקים זה לדעת לחשבן טוב."

\*

למחרת היום האב ובנו הופיעו במשרדו של וואלס בדיוק בשעה 5. לא עברו אלא כמה דקות וגם בעל הבית הופיע. הוא היה לבוש בקפידה יתרה כיאה לג'נטלמן בריטי שהולך לייצג את ארצו בחו"ל. על עינו הימנית הוא הרכיב מונוקל. הצדדים לחצו ידיים ואצ'סון אמר להם "אני אוהב אנשים מדויקים ועוד יותר את אלה שאצלם מילה היא מילה, יותר מאשר חוזה כתוב. אז מה הבעיה אתכם רבותי?, הבית לא מוצא חן בעיניכם?" "לא זכור לנו שאמרנו דבר כזה", אמר יחזקאל "מה שכן זכור לנו הוא שטענו שהמחיר גבוה מדי עבורנו. אנחנו מבקשים ממך לשלם 200 ל"ש פחות לחודש, לעומת זאת נשלם לך מראש עבור כל השנה, ומבקשים אופציה לשנה נוספת."

"זה לא באה בחשבון רבותי", אצ'סון מחא בתוקף "השקעתי בבית הון תועפות, למה אצא מהעניין בהפסד?" "אנו נשמור על הבית שלך כאילו היה שלנו", אמרו השניים "טוב", אמר אצ'סון "מכל מקום עליכם יהיה להחזיר את הבית בצורה יפה ומטופחת כפי שמצאתם אותו בעת ההשכרה, וזה יהיה כתוב בחוזה." הוא עשה תנועה של חוסר רצון. אחר כך אמר "הביטו רבותי, אנו לא אוהב להתמקח ואת כל הסחר-מכר הזה. זה לא לרוחי. אני מוכן להוריד 100 ל"ש לחודש וזה אצלי סוף פסוק, TAKE IT, OR LEAVE IT". האב ובנו הושיטו את ידם לעבר אצ'סון ואמרו בחיוך רחב "IT IS A DEAL, SIR", עשינו עסק.

וואלס בחוש הביזנס המפותח שלו כבר ראה שהנה הוא הולך לסגור עסקה עם הצדדים וכבר הכין את דפי החוזה לחתימה, בתיקון סכום דמי ההשכרה. הצדדים חתמו ברוח טובה וואלס פתח בקבוק 'בורבון' וכולם שתו לבריאות ולחיי המלכה. הצדדים חתמו על חוזה ההשכרה, לחצו ידיים ואיחלו לאצ'סון הצלחה בתפקידו החדש. אברהם שלף את פנקס הצ'ק שלו החדש, שטרם השתמש בו, ורשם את הסכום הנכבד בסך 13,200 לירות שטרלינג לטובת אצ'סון, ועוד צ'ק נפרד של 1,100 ל"ש דמי תיווך לוואלס. לאחר מכן קיבל את מפתחות הבית מוואלס. הצדדים שוב לחצו ידיים ולאחר מכן כל אחד פנה לדרכו.

ברחוב אברהם אמר לאביו "אבא, שכחנו להוסיף לחישובים שלנו את דמי התיווך." "אתה צודק, נוסף אותם לסעיף 'שונות'. דרך אגב, שתדע לך בני, כל מנהל חשבונות טוב, קודם כל בודק את הסעיף ה-'שונות', כי הרבה בעלי עסקים רושמים תחת הסעיף הזה כל מיני הוצאות סמויות, זאת כדי לבלבל את רשויות המס. מוקדם ומאוחר גם אתה תצטרך מנהל חשבונות אם תפתח עסק." "דיה הצרה בשעתה", השיב אברהם בחיוך "ומה עכשיו?" "עכשיו נחזור הביתה ונארגן נסיעה לכל המשפחה לראות את הבית." "כן, בהחלט הגיע הזמן", ענה אברהם.

בדרך אברהם אמר לאביו "שמע אבא. מרוב המהומה שכחתי להתפטר מהעבודה. מחר בבוקר אגש ללוי ואגיד לו שהחלטתי לעבור למקצוע חדש של הנהלת חשבונות. אגיד לו שאני צריך ללמוד, לכן אני מתפטר מעבודתי אצלו. כמובן לא אומר לו דבר על הזכיה, הוא ממילא יגלה זאת מוקדם, או המאוחר יותר. באשר לחברים שלי, יש בדעתי לכנס אותם לפני שנעבור לדירה החדשה ולתת להם את הכסף. לאחר שנעבור לדירה שלנו נזמין אותם לשם להרים כוסית. מה אתה אומר?" "THAT'S YOUR MONEY, SON", כבר אמרתי לך את דעתי בנדון."

## פרק שלישי

בבית יוכבד, לייזה ושרה שחיכו בצפייה דרוכה לשובם של הגברים, קיבלו אותם בחיבוקים ועם סקרנות רבה על פניהן "נו, מה ראיתם?, מה מצאתם?, ספרו, ספרו" "ראינו הרבה בתיים יפים", ענה אברהם "אולם הכי יפה היה הבית ששכרנו." אברהם הוציא מכיסו צרור מפתחות, הרים אותם גבוה לפניו והרעיש בהם. השניים סיפרו לנשים את פרטי הסיור ובמיוחד על הבית בבזילדון. "אתן תרגישו שם כמו מלכות, כי לעבור לשם מהבית הקטן הצנוע שלנו, זה כמו לעבור מאופניים למטוס. אך אתן יודעות איך זה, לעבור מעוני לעושר זה תמיד יותר קל מאשר להפך." "רק שלא נצטרך עוד פעם לחזור לעוני," העירה עלייזה בלעג מריר. "אם אברהם יכלכל את מעשיו בתבונה," הגיב יחזקאל "וידע איך להסתדר עם הכסף, אז נהיה עוד יותר עשירים, אך בינתיים הוא עוד לא יודע לחשוב בגדול. הוא עוד לא התרגל למחשבה שהוא מיליונר. יהיה בסדר." כולם התנשקו והזילו דמעות של אושר. "הנה הכנו לכם ארוחה טובה," אמרה יוכבד "שבו ותאכלו." שני הגברים התיישבו לאכול, אחר כך אברהם אמר "מחר נארגן את כל המשפחה וניסע לראות את הבית. אין ספק שתרגישו שם טוב."

למחרת בבוקר אברהם הזמין מיניבוס שלקח את כל המשפחה לבזילדון. על פני הנשים הורגש המתח לקראת מה שצפוי להן לראות לראשונה את ביתן החדש. כשהגיעו וראו את הבית ואת הגינה היפה הן נדהמו, ועוד יותר בעת שסיירו בתוכו. "אה!" קראה יוכבד "זה לא בשבילנו. זה יותר מדי מפואר, יותר מדי מהודר, זה בשביל אריסטוקרטים, לאדונים גדולים, זה בשביל ה-HIGH SOCIETY של חצר המלכה." כשהם עברו בחדר האורחים ליד השולחן הארוך היפהפה, יוכבד בראותה את הרהיטים המהודרים, הכבדים, את התמונות על הקיר במסגרת זהב שאלה "מה זה...? מוזיאון??" "בואי הנה יקרתי," אמר אברהם ליוכבד "שבי פה לידי, רוצה להגיד לך משהו." כשאשתו התיישבה לידו הוא לקח את ידה בידו ואמר לה "יקרתי, לפני שהתחתנו לא הבטחתי לך גן של שושנים, גם לא חתמתי בכתובה על ערבות של מיליון ל"ש במקרה של גירושין. אך אילת המזל הייכה אלינו ופתאום התעשרנו. אז מה? נמשיך לגור בדירה עלובה, הקטנה כשלנו ואמשיך לעבוד בעד פרוטות בדפוס?"

כולם האזינו בקשב רב לדבריו התמוהים של אברהם. לאחר שהתאוששו כל בני המשפחה מחאו לו כפיים "מגיע לכם שזכיתם, האלוהים עזר לכם," אמרה שרה כמעט בכבי "אתם אנשים נפלאים." "אלוהים, או לא אלוהים," אמר אברהם "אנחנו נולדנו מחדש והחיים שלנו יימשכו במציאות חדשה. הבית הזה הוא זמני בלבד, עד שתהיה לנו אפשרות לבנות את הבית שלנו, לפי רצוננו וטעמנו. בינתיים אלך ללמוד ולהשכיל את עצמי. יש בדעתי לעשות משהו גדול עם הכסף. אך אבא צודק, צריך לדעת את עומק המים לפני שקופצים לבריכה. את הרהיטים העתיקים האלה אנו נעביר למעלה, כי אבא דווקא מחבב אותם, ואילו בשבילנו נקנה רהיטים חדשים, והפעם, יוכבד, אקח אותך לבחור אותם בעצמך. מה את אומרת? יוכבד נפלה על זרועות בעלה ונשקה אותו בלהט "הוי, בעלי, אדוני, אין כמוך בעל טוב בעולם." שוב כולם מחאו כפיים למחזה המרגש.

המשפחה עוד המשיכו להסתובב ולבדוק את הבית ואת הגינה היפה. כשסיימו אברהם הכריז "עכשיו כולם מוזמנים לארוחה חגיגת במסעדה, מי שלא רעב רק יישתה." כל בני המשפחה הלכו לסעוד את ליבם במסעדה אלגנטית בלונדון. יוכבד שישבה ליד גיסתה, לייזה אמרה לה "האמיני לי, אני עדיין חושבת שאני בחלום ומחר שוב נתעורר למציאות האפורה שלנו ובעלי ילך בבוקר לעבוד בדפוס, ונמשיך לחלק את המשכורת הקטנה שלו לפרוטות." לייזה נשקה לה וחיבקה אותה "לא יוכי, זאת מציאות, אנחנו עשירים."

\*

למחרת היום הזוג המאושר הלך לבית מסחר גדול לרהיטים, בעל 7 קומות במרכז העיר. הם הסתכלו בעיניים תוהות בתצוגות המרהיבות של הרהיטים בשפע צורות, איכויות וגוונים. יוכבד מצאה את הכל מהודר מדי, נוה מדי ובעיקר יקר מדי. אברהם העיר בלעג "יוכי, מה דעתך שנלך לשוק הפשפשים ונקנה שם את הרהיטים לבית החדש שלנו." היא הסתכלה על בעלה במבט מוזר, כאילו שאלה 'מה קרה לך? הוא השתגע?' "אני מבין אותך," המשיך אברהם "אני מבין אותך. אך עלינו להסתגל למחשבה, שמה שהיה עד כה, הוא נחלת העבר, אנחנו חיים עכשיו בעידן חדש. זה לא אומר שעלינו לבזבז כסף, אך נקנה רהיטים לפי היכולת שלנו כיום. אז קדימה, תבחרי לך משהו טוב ויפה, משמוצא חן בעיניך." יוכבד "אנו, שנינו נבחר אותם." "אין בעיה," הסכים אתה אברהם.

הם בחרו ארונות בגדים, חדר שינה, שולחן טואלט עם מראה עגולה, שידות, כונניות, מערכת ישיבה נוחה עם הרבה כריות לסלון, שטיחים, ארונית בידור, וכורסה כפולה להורים, וגם מקרר חדש ומודרני בעל שתי דלתות. אברהם מאוד רצה לקנות טלוויזיה, אך ידע כי יוכבד בשום אופן לא תסכים להכניס אותה לביתם. "לבטח יחסרו לנו פריטי ריהוט נוספים, עליהם נחשוב מאוחר יותר. משער שההורים ירצו להוסיף כמה דברים," אמר אברהם "בינתיים אלך לסדר את החשבון בקופה. רוצה לבקש מהם שיובילו לנו את כל הקניות הביתה, ובהזדמנות זאת גם אבקש מהם, שאותם הסבלים שייקחו את הרהיטים אלינו, גם יעלו את הרהיטים הקיים בבית למעלה

לדירת ההורים. על כך אשלם להם בנפרד. "אברהם שילם את החשבון בכרטיס האשראי החדש שלו של DINNERS CLUB, שהנהלת הבנק מעניקה רק לבעלי חשבונות שמנים. "רגע אחד בבקשה, עלי לברר משהו," אמר המנהל וניגש למשרדו ודיבר שם עם מישהו. כשחזר הוא אמר לאברהם "אדוני, בהתחשב בגודל ההזמנה שעשיתם היום, הנהלת בית המסחר החליטה להוביל את הרהיטים ללא תשלום, מה שנקרא ON THE HOUSE." "יפה מצדכם, ומה עם העבודה הנוספת של העלאת הריהוט הנמצא בבית למעלה?", שאל אברהם "גם זה כלול בעסקה, אך אני מציע לתת תשר לסבלים." "כמובן, כמובן. אני תמיד נוהג ככה," ענה אברהם.

"מתי אדוני רוצה לבצע את ההובלה?" שאל אותו מנהל החנות. "אם זה אפשרי אז כבר מחר בבוקר." "אני מניח אדוני שכן, אך רגע אחד בבקשה, עלי לברר זאת עם חברת ההובלה." המנהל דיבר בטלפון ואחרי שיחה קצרה אמר לאברהם שהכל בסדר, וביקש ממנו את הכתובת המדויקת של הבית ומספר הטלפון שאפשר להשיג אותו. כשאברהם מסר לו את הפרטים המנהל אמר לו כי עליו להיות במקום כבר בשעה 10, אך יתכן שהמובילים יאחרו קצת והתנצל על כך מראש. בדרך הביתה אברהם אמר ליוכבד "אחרי שנסדר את הבית, אקח אותך לחנות אופנה. לבית חדש מגיע גם אישה חדשה..." "התכוונת לאמור אישה מחודשת." "שיהיה כך," השיב אברהם בצחוק "הכל יהיה חדש בחיים החדשים שלנו." אמר ונתן נשיקה לאשתו.

כשהזוג הגיע הביתה חתה לארוחה שהוכנה בידי לייזה "ידעתי שתהיו רעבים כשתחזרו," היא אמרה. לאחר הארוחה אברהם התיישב ליד הטלפון. צלצל לחברת הטלפונים והזמין לחבר את הטלפון לביתם החדש בבזילדון, ברחוב אנדרוז מס 76. "אהיה במקום מחר משעה 9. בהזדמנות זאת אבקשכם לנתק את הטלפון שלנו, אך לא מיד, אלא לאחר כמה ימים. על מועד זה אודיע לכם אחר כך." "אין בעיה, אדוני, נעשה זאת כפי בקשתך," באה תשובתו של איש החברה. אחר כך התקשר אברהם עם שלושת החברים שלו והזמין אותם לפגישה בהזדמנות חגיגת של יום הנשואים שלהם. תהיה אצלי מחרתיים בשעה 8 בערב, "הוא ביקש מכל אחד מהם, והוסיף "אל תחמיצו לבוא כי תהיה ארוחה נהדרת." הוא שפשף את ידיו ואמר לאשתו "אני מקווה שכולם יצאו מפה מופתעים." "תשמע בעלי היקר, להכין ארוחה חגיגת לכל כך הרבה אנשים זה למעלה מכוחותיי. מה דעתך להזמין שירות קטרינג שיספקו את האוכל?" הוא נתן נשיקה לאשתו "אין שום בעיה יקרתי, אני כבר מזמין. כמה מנות נזמין?" "אנו במשפחה, זה 5, ועוד שלושת החברים שלך, זה שמונה. ליתר בטחון תזמין 10 מנות, אולי יהיה לנו עוד אורחים."

למחרת היום שוב כל המשפחה גויסה כדי לסדר את הרהיטים בבית החדש. משאית של חברת התובלה איחרה רבע שעה בלבד, והסבלים נגשו מיד לעבודה במרץ רב. לפני כן אברהם דאג להזמין שלוש עובדות ניקיון כדי לנקות את הבית בצורה יסודית, ברם הבית היה נקי ממילא. לאחר שעתיים הכל היה במקומו, הסבלים קיבלו תשר יפה והסתלקו עם המשאית. כולם שפשו את העיניים ולא רצו להאמין שאכן זה הבית שלהם. "אני חושבת שזה לא ילך בלי עוזרת קבועה פה," אמרה יוכבד "להחזיק בית כזה ענק צריכים כוחות." "הכל נלקח בחשבון מראש יקרתי," ענה אברהם "מחר נעייין בעיתונים ונראה מה ההיצע בנדון זה. נצטרך לראיין את המועמדות, כי לא נכניס כל אחת לביתנו." הוא טפח על מצחו "אוי, שכחתי שצריכים להתקשר לחברת החשמל לחבר את הזרם, גם לגשת לחברת ביטוח להזמין שמאים, ועוד לגשת למנהל התושבים לשנות את מעננו." "ומה נעשה עם הבית הישן," שאלה יוכבד "על כך נחשוב מאוחר יותר, אולי נמכור אותו, או נשכיר אותו, זה לא בוער."

\*

ביום הכנס המשפחתי, בנוכחות שלושת החברים שלו, ליד שולחן עמוס כל טוב, אברהם קם לשאת את נאומו וגרונו כמעט נחנק ברוב התרגשות. "הורי היקרים, אחותי ואשתי היקרות, וחבריי הטובים. האירוע הזה הוא לא רק נחוג לרגל יום הנשואים השלישי שלנו, אלא בגלל אירוע נדיר בחיים שלנו. עבדכם הנאמן זכה במיליון שטרלינג בהגרלת הלוטו. לא יכולתי לשאת על מצפוני שרק אני איהנה מהמזל הגדול שנפל בחלקי. לכן החלטתי להעניק לכל אחד מכם פרס. אולם יש לי בקשה צנועה, והיא לא לגלות לאף אחד, אבל לאף אחד, מה מקור הכסף. בדלית ברירה ושלא יהיה לכם מנוס מזה, תגידו שאתם, בעצמכם זכיתם הלוטו." אמר וחילק לכל אחד מהחברים שלו המחאה על סך 10,000 ל"ש ואילו לאחותו לייזה הוא מסר המחאה על סך חצי מיליון ל"ש. בראותם את הסכומים הגדולים על הצ'קים כולם קפצו על צווארו ונשקו אותו בהתפרצות שמחה לווהטת והודו לו בקרב לב.

וכשהרוחות נרגעו הוא המשיך בנאומו. "לאחותי לייזה נתתי סכום שתוכל להסתדר בחיים, לא תסבול יותר ממחסור ותלך ללמוד מקצוע טוב. גם לנדונייה יישאר לה מספיק והותר. ואילו אתם הוריי היקרים, החלטתי שכל זמן שאתם תהיו זקוקים לכסף, לכל מטרה, אתן לכם לכל צורכם. הוא שוב קיבל נשיקות וברכות מכל משתתפי הכנס. יחזקאל קם ממושבו ואמר "גידלנו ילד קטן ומתוק. נתנו לו את כל האהבה שרק יכולנו. אהבה זאת נושאת עכשיו פירות והוא מחזיר אותה לנו כפל, כפליים וביד רחבה ונדיבה. שתהיה ברכת האלוהים עליך ומעשיך ותמשיך לעשות דברים יפים." שוב כולם מחאו כפיים. תודה לך אבא," הודה לו אברהם "אז בתאבון לכולכם ולחיים." כולם הרימו כוסות ברכה וסעדו את ליבם. כעבור שעה המסיבה הסתיימה במצב רוח מרומם.

למחרת הבוקר כולם חזרו לביתם החדש בבזילדון. סידרו והזיזו שוב את הרהיטים, שפשו ורחצו שוב את הרצפה, ניגבו כל גרייר של אבק. אחר כך התפנו לטפל בגינה, אך לא מצאו שום דבר מה לעשות בה, כי בעל הבית השאיר את הכל במצב שופרא זה שופרא.

"טוב," אמר אברהם "הבה נראה מה עוד חוסר לנו בבית? חסרות לנו גם כמה תמונות על הקירות. מה עוד? כן כמה עציצים יפים בחדרים, אגרטימים, ופרחים" "ומה עם האוכל?" שאלה יוכבד באירוניה "נאכל את העציצים ואת התמונות?" "בשכיל מה אוכל?", כשאפשר לחיות רק מהאבה," השיב לה אברהם באותה הנימה. "אז אני מציע ונלך לקנות את הדברים אלה, אבא גם אתה רוצה להצטרף?" "אני סומך עליך," השיב יחזקאל

"אברהם, חשבתם על הכל, מלבד הדבר החשוב ביותר," אמרה שרה. "כן אימא, על מה?" "נו, תחשוב טוב." "לא יודע אימא," הודה אברהם. "על מזוזות על הדלתות." אמרה שרה "אוי, ואוי, גוי שכמוני," קרא אברהם ונתן נשיקה על מצחה של אמו "הדבר הראשון היום שנקנה מזוזות. כמה דלות יש לנו בבית?" "הבה נספור," אמרה יוכבד "יש לנו 3 חדרים למטה ועוד 3 למעלה ועוד אחד בכניסה, זה 7, ועוד מטבחיים 2, זה 9. אז נקנה 10 שיהיה רזרבה." "הזוג יצא למסע קניות לבית מסחר גדול בשם 'סקלה' הממוקם במרכז לונדון. במקום זה מוכרים הכל, משרוך נעל ועד למכונות, מדברי מזון ועד לדברי אופנה, ציוד לצורכי ספורט, כלי עבודה, בקיצור הכל." "אם יש כסף, אתה אדון," ציין אברהם באוזני אשתו. מסונוורים על ידי שפע הסחורות היה להם קשה להחליט מה לקנות. עד כה הם קנו את הכל בצמצום רב, והתחשבו בכל פני שהוציאו. עכשיו הכל משהיה נחשב עד כה בעיניהם כמותרות, היה בהישג ידם. הסכום של מיליון לי"ש שאברהם יעד ל-'קופה קטנה' שלו, היה מספיק ודי כדי לשלם את כל הוצאותיהם המיידיות, עוד הרבה יותר.

בתום הקניות לצרכי הבית הזוג התפנה לעבור למחלקת האופנה של הנשים, ושוב לא יכלו לתפוש את השפע שנתגלה לעיניהם. דברי לבוש מהודרים, שעד כה הם ראו רק בסרטים, היו מוצגים שם באין ספור של דגמים וצורות שונות ומשונות. ליוכבד היה קשה לבחור מהם, היא לא הייתה רגילה להתלבש כליידי, כגבירה אלגנטית. היא תמיד לבשה בגדים פשוטים. לבסוף, בעזרת בעלה היא בחרה בשתי שמלות יפות ופרחוניות וגם בכובע מתאים. אברהם בחר עבורה גם תיק יפה וגם קנה לה בקבוק בושם טוב. היא אומנם לא גילחה את שערותיה לאחר שהתחתנה, כדוגמת הרבה נשים דתיות, אך אף פעם לא התהדרה בתסרוקות לפי המודה האחרונה. אך הפעם אברהם יעץ לה ללכת למספרה. גם את השירות הזה אפשר היה להשיג במקום. לבסוף, כשהיא יצאה מהטיפול במספרה אברהם הסתכל עליה במבט של הערצה. "מה אמרתי לך? מפעל הלוטו גם זיכה אותי באישה חדשה." "אוי, כמה אתה אוהב להתחנף, תעזוב אותי, היה לי גם טוב בבגדים פשוטים, ובלי מספרה יוקרתית."

הם חזרו הביתה מלאי חוויות. את כל הסחורות שקנו, שוב בית המסחר לקח על עצמו לשלח אליהם הביתה ללא תשלום. יחזקאל שאל את בנו "נו איך אשתך מתרגלת להצטרף למעמד העשירים?" "לא," ענה אברהם "זה לא הולך לה בקלות. היא אף פעם לא התלוננה לפני כן שקשה לה. עכשיו דווקא היא כן מתלוננת שהיא לא יכולה להסתגל לעושר הפתאומי שנפלה בחלקה. מה להגיד לך אבא. היא אישה פשוטה וצנועה ולא יעזור שום דבר. אני משער שהיא תישאר כזאת גם שיודע לה שאני נהיתי לא מיליונר, אלא מולטי מיליונר."

לקראת ערב הגיעה לבייתם כל הסחורה שקנו ב-'סקלה', וכולם ניגשו לסדר ולמיין אותה וקבעו את המזוזות לדלתות. אחר כך שהכל היה במקומו, הם נגשו לאכול את ארוחת הערב הראשונה בבייתם החדש. לאחר הארוחה התיישבו כולם בנחת על הכורסאות החדשות ושווחחו ביניהם על העושר הבלתי יאומן שנפל בחלקם. "אבא, חי נפשי שאני לא מבין את העולם הזה בו אנו חיים." אמר אברהם תוך אנחה "עד כה חשבתי לתומי שאני צריך לעבוד ולעמול יותר קשה, להזיע, להתאמץ בעבודה, להצטיין על מנת להתקדם ולהרשות לעצמנו חיים קצת יותר טובים." הוא לקח נשימה ארוכה והמשיך "עד שיום אחד בהיר הלכתי ברחוב ובא לי לקנות כרטיס הגרלה. קניתי גם לפני כן, אך אף פעם לא זכיתי בשום דבר, פרט לסכומים קטנים. הפעם אילת פורטונה התאהבה בי, והנה אני עשיר עכשיו כלוט. אז מה עשיתי? לא עבדתי קשה בשביל הממון האדיר הזה, לא הזעתי, לא נאבקתי. אז אבא, איפה הצדק בעולם הזה? ואיפה האלוהים? אולי אתה יודע?"

יחזקאל כחכך וחשב עמוק לפני שענה לשאלות הקשות של בנו, לבסוף שאל "בני, איך אתה מחפש את הצדק בעולם הזה? עם פנס, או עם עששית לילה? אין צדק בעולם שלנו. לא היה וגם לא יהיה אף פעם. וזאת בגלל הסיבה הפשוטה שבני אדם לא נולדים שווים. האי צדק כבר מתחיל ברגע שכן אדם יוצא לאוויר העולם. האחד נולד בריא ושלם במשפחה עשירה, השני נולד כבר עם מום גופני, או שכלי, במשפחה ענייה. זה דרכו של העולם, ואינני מאמין שזה יהיה פעם אחרת. ברוסיה הקומוניסטית, הסובייטים רצו לעשות צדק לכולם. ומה יצא מזה? את מקומם של משפחת הצאר ובני האצולה תפסו הקומיסרים, שהם עצמם נהפכו אחר כך לעשירים. קבוצות טרור שלטו במדינה הגדולה הזאת שנים ארוכות. אלה שדדו, גנבו, שרפו והרסו, הכל בשם הצדק החברתי. האזרחים פחדו לדבר אפילו עם שכניהם, שמא מישוהו ימסור אותם לשלטונות ויסתכנו שיגרשו אותם למחנות מעצר בסיביר. ומה עם המהפכה הצרפתית, בה ערפו בגיליוטינה את ראשיהם של הבורג'ואזים? רבבות אזרחים נכלאו ושילמו בחייהם. ההמונים צעדו בסך וצעקו: LIBERTE, EGALITE, FRATERNITE" ומה נשאר מכל זה בצרפת כיום? כלום! מלבד אולי ההמנון שלהם ה-MARSEILLAISE. באשר לאלוהים, אני חושב שאם לא היה אלוהים, היו צריכים להמציא אותו. זה משום שאם לבני אדם לא תהיה אמונה בקיומו של בורא העולם, רבים היו מתאבדים מייאוש, או מחוסר תקווה. ללא אמונה קשה לחיות."

אברהם האזין לדברי הפילוסופיה הרציניים של אביו, אחר כך אמר "באמת, אבא, אני כבר חדלתי לחשוב בהגיון, כי פשוט אין הגיון בדברים. יש רק גורל שאדם אין לו שליטה עליו. אך עד שזה יתחזור לי, אפיק את מיטב התועלת מהמזל הגדול שנפל בחלקי. התענית כבר בקשר לקורס של ניהול עסקים. הוא מתחיל רק בחודש ספטמבר, ומה אעשה עד אז?" "אמרת שלא הייתה לך אפשרות לצאת לירח הדבש עם רעייתך. הנה זו הזדמנות יוצאת מן הכלל. עכשיו יש לך כסף, אז לכו ותיהנו." "לאן ניסע אבא?" "אתה יודע מה? תיסעו לישראל, סעו לאילת. פה זה עכשיו חודש מרץ, קריר וגשום. שם כבר חם. אפשר להתרחץ בים ולהשתזף. תעשו גם טיול יפה בארץ הקדושה. יש בלונדון משרד גדול ויפה לחברת "אל על". שם יגידו לכם את כל האינפורמציה הדרושה לנסיעה." "אתם תבואו אתנו אבא לישראל?" "לא, בשביל מה לכם לסחוב אחרים שני זקנים? זה הזמן שלכם, אז לכו ותעשו חיים. אנו ניסע בהזדמנות אחרת. ומעל הכל צריך שמישהו יישאר כאן לשמור על הבית."

\*

למחרת היום אברהם ויוכבד ניגשו אל משרדי 'אל-על' והתענינו בקשר לפרטי הנסיעה "יש לנו טיסה לישראל כמעט כל יום", נאמר להם. "מחיר הטיסה הוא כ-500\$ לאיש, הלוך וחזור. עליכם לקבוע את תאריך הטיסה ואת החזרה משם," הסבירה להם הפקידה החיננית, לבושה במדי החברה שדיברה אנגלית שוטפת. "אנו רוצים גם לעשות טיול יפה כדי להכיר את הארץ. מה את מציעה לנו?" שאל אותה אברהם "בנדון זה יש לנו שפע של הצעות. ישנם טיולים מאורגנים ומודרכים של חברת 'אגד' באוטובוסים ממוזגים של יום, יומיים, שלושה ואף טיול לשבוע ימים. הטיולים החל מיומיים כוללים לינה בבתי מלון של 5 כוכבים ואת כל ארוחות. יש גם טיולים פרטיים של משרד התיירות הישראלי ברכבים פרטיים ממוזגים, כולל נהג צמוד דובר אנגלית. אלה כמובן עולים ביוקר. השאלה מה אתם מעדיפים?" "אנו רוצים לבקר במקומות יפים ומעניינים." "במקרה זה אני מציעה לכם להצטרף לטיול מאורגן של חברת 'אגד' לשבוע ימים. תספיקו הכל, ויש לשער שגם תהיה לכם חברה טובה ומעניינת שמרביתם ידברו אנגלית, כולל הנהג והמדריך כמובן. בכל מקום שהאוטובוס יעצור תינתן לכם האפשרות לסייר ולהתרשם מהמקום." "הנוכל להסתדר בישראל עם האנגלית שלנו?" שאלה יוכבד. הפקידה חייכה "אפשר לומר שאצלנו כל אדם שלישי מדבר אנגלית, אולי קצת משובשת, עם מבטא, אבל מדבר."

"אנו רוצים גם לבלות שבוע באילת." "NO PROBLEM, SIR, NO PROBLEM" ענתה הפקיד בחיוך. יש לנו באילת מלונות מצוינים, האחד יותר יפה מהשני. אני יכולה להציע לכם מלון חדיש, שזה עתה החל לפעול, בשם 'תכלת הים'. המילה האחרונה בדבר אירוח תיירים. קצת יקר, אבל כדאי. תהיה לכם חוויה שאף פעם לא תשכחו." "האם אתם יכולים גם להזמין מקומות עבורנו במלון הזה? וכמה יעלה לנו השהות שם לשבוע ימים?" שאל אברהם "כמובן אדוני," אמרה הפקידה "רק רגע בבקשה" היא עיינה ברשימת המלונות באילת וחיש מהר מצאה את המלון 'תכלת הים'. "הנה אדוני, יש פה מחירים שונים לפי גודל החדרים, סוגם, האם החלונות פונים לים, ועונת התפוסה." "אנחנו לא בררנים," אמרה יוכבד "מסתפקים בחדר פשוט, שחלונותיו פונים לים." "הבה נראה" אמרה הפקידה "חדר כזה לזוג, עכשיו חודש מרץ, שזה קצת לפני העונה, לינה וארוחת בוקר זה  $2,450 = 7 \times 350$ . יהיו לכם הוצאות נוספות, כגון לאכול במסעדות, כניסה לכל מיני מקומות מעניינים שם, כמו ביקור במצפה התת-ימי באילת, שעשועי ים שונים, וכולו. קחו בחשבון עוד כ-500 עד 1,000 דולר הוצאות נוספות, אם כי זה לא הכרחי."

"אז כמה זה יעלה לנו כל התענוג הזה כולו" שאל אברהם. הפקידה עשתה חישוב "3,000\$, הטיול לשבוע באוטובוס, ועוד 3,000\$ במלון באילת, + הטיסה לשניכם שזה 1,000\$". ביחד זה יוצא  $1,000 + 7,000 = 8,000$  שזה כיום בערך 4,280 "ש" "אנו רוצים לעשות קודם את הטיול ובסוף להגיע לאילת, האם זה אפשרי?" "חושבת שכן," ענתה הפקידה "התחנה הסופית של האוטובוס התיירים היא באילת, לפני שהוא חוזר לתל אביב. אז תוכלו לרדת שם ולהמשיך את הנופש שלכם." "טוב," אמר אברהם "אם תוכלי לרשום לנו את כל הפרטים האלה. אנו נעשה תוכנית מפורטת בבית, נחשב את העלויות ונחזור אליכם עם לוח הזמנים שלנו." "כרצונך, אדוני, אנו עומדים תמיד לרשותכם." אמרה הפקידה ורשמה את כל המחירים ופרטי ההצעות שדברו עליהם. "כן, רציתי לשאול אותך עוד כמה דברים?" שאל אברהם "בבקשה," ענתה הפקידה "מה עם סידורי הביטוח?" אמרו לנו שזה מסוכן בישראל, יש שם מעשי טרור וחבלות." "אתם יכולים להיות שקטים לגמרי." ענתה הפקידה "קודם כל יש כעת רגיעה במצב הביטחוני. שנית, במסלול בו האוטובוס שלכם ייסע, הוא בטוח לחלוטין, הוא לא נוסע במקומות מסוכנים. ושלישית, בכל אוטובוס של תיירים יש גם איש בטחון מלווה. עוד משהו?" "כן," אנו מגיעים לישראל. למי אנו פונים בקשר לטיול שלנו?" "אין פשוט מזה, אדוני. אתם מגיעים לשדה התעופה נתב"ג ופונים למודיעין, שהוא פתוח 24 שעות. שואלים איפה זה הדוכן של 'אגד'. הם יכוונו אתכם לשם. גם המשרד הזה פתוח כל הזמן. אתם מציגים שם את הזמנה שלנו והם יסבירו לכם את הכל מה עליכם לעשות. אם צריך מלון עד שאתם מתחילים את הטיול, אז ישכנו אתכם במלון, וזה כלול במחיר. אל חשש, ידאגו לכם לכל, לא תלכו לאיבוד..." היא הוסיפה בחיוך.

"ומה עם הכשרות," שאלה יוכבד בדאגה בעיניה "האם המזון שיוגש לנו יהיה כשר?" "כשר למהדרין," הרגיעה אותה הפקידה. "אנחנו אנשים שומרי שבת," אמר אברהם "האם יש במלון בית כנסת שאפשר להתפלל?" "אם לא בית כנסת, אז לפחות חדר תפילה." "היינו רוצים הסדר כזה שנוכל לטוס ביום ראשון, נניח ב-20 למרץ, לעשות את הטיול בארץ ולהגיע למלון באילת לפני כניסת השבת."

האם זה אפשרי?" "חושבת שכן, אך תרשו לי לברר את זה קודם." היא התקשרה לחברת 'אגד' בת"א והציגה את הבעיה ולאחר דקה, או שתיים היא קיבלה תשובות. "זה בסדר גמור, אפשר לעשות את זה. הזוג הודה לפקידה בעד השירות האדיב שלה ואמרו כי יחזרו אליה במהרה.

בהגיעם חזרה לביתם החדש בבזילדון, כולם התכנסו לדון על מסלול הטיול של הזוג לישראל ובלוח הזמנים. "אנו זקוקים לעוד מספר ימים כדי לסדר כל מיני עניינים שוטפים הקשורים לבית ולהעברה," אמר אברהם. היום זה ה-10 במרץ. מחר בבוקר ניגש למשרד הפנים לסדר את כל עניינים בקשר לדרכון. עם הדרכונים ניגש אחר כך למשרדי 'אל-על' ונזמין את הטיסה לתאריך 20 למרץ. ואת המלון לתאריך, ל-25 עד סוף החודש, ואת הטיסה בחזרה ללונדון ל-3 לאפריל. כל ההוצאות לטיול הזה שלנו יסתכמו כ-5000 ל"ש" "טוב," אמרה שרה "אז את עניין עוזרת הבית נדחה לכשתחזרו מישראל. "נצטרך גם לקנות כמה פרטי לבוש מתאימים לטיול שלנו," אמרה יוכבד. "הכל יטופל על הצד טוב ביותר," ענה אברהם.

## פרק רביעי

למטוס הבואינג הענק של חברת 'אל-על', עם 300 נוסעים על סיפון, התרומם לאיטו מאחד ממסלולי ההרצה של שדה התעופה הענק של 'היטרו' הלוונדוני. לאחר שהגיע לגובה הרצוי בשחקים, הוא לקח אזימות ופנה לכיוון המזרח התיכון. זו הייתה טיסת לילה. המטוס יצא ב-2 בלילה והיה אמור לנחות בלוד לקראת השעה 7 בבוקר. יוכבד ואברהם לא עצמו עין כל הלילה בגלל ההתרגשות, וגם בגלל השעה הלא נוחה של הטיסה. זאת הייתה הטיסה הראשונה שלהם, ויוכבד פחדה מאוד כשעלתה למטוס. הקרובים שלהם ליוו אותם לשדה התעופה ונפרדו מהם בנשיקות ובהיבוקים. הם ניסו להירדם אך זה לא כל כך הלך להם.

על יעדם, ישראל, הם שמעו רבות באמצעי התקשורת השונים. ארץ היהודים תמיד הייתה על סדר היום של דעת הקהל העולמית. ידעו ששם, בארץ הקודש, יש תמיד צרות, מהומות ומלחמות עם הערבים, ולא מעט פחדו שיקרה להם משהו. הוריהם לא היו ציוניים, אך תמיד תרמו לקרן הקיימת בבית הכנסת. עכשיו תהיה להם ההזדמנות להכיר מקרוב את ארץ ישראל. למרות הכל הזוג הצליח לחטוף מעט תנומה ולקראת בוקר, כשהשמש עלתה הם התרגשו לקראת הנחיתה. חשבו לפגוש ארץ צייה ומדבר, עם גמלים וסוסים, אך הפתעתם הייתה גמורה כשלאחר נחיתה המטוס הם נכנסו לשדה התעופה נתב"ג, שהוא אחד החדשים, המודרניים ביותר בעולם. שניהם נשאו עם פה פעור ולא יכלו להאמין שלארץ קטנה כזאת יש שדה תעופה כזה מפואר ומשוכלל.

אך זאת הייתה הפתעתם הראשונה בלבד, האחרות חיכו להם בתור בהמשך הטיול. לאחר שעברו את הבדיקות של משטרת הגבולות ומזוודותיהם שוחררו, הם פנו, כפי שיעצו להם, למודיעין. משם עברו לדוכן של חברת 'אגד' והתקבלו שם בסבר פנים יפות. הם הציגו את ההזמנות שלהם ממשרד 'אל-על' בלוונדון, ולאחר כמה טלפונים נאמר להם שתוך רבע, עד חצי שעה יבואו לקחת אותם למלון בתל אביב. אכן כעבור שעה קלה בא איש של חברת 'אגד' וביקש מהם ועוד מכמה תיירים שהתאספו בינתיים במקום לאותה המטרה, להתלוות אליו בדרך לאוטובוס שחיכה להם ביציאה. כעבור זמן כל התיירים נלקחו למלון 'אקדיה' בתל אביב ושוכנו שם בחדרים יפים. בארוחת הבוקר במלון נאמר להם כי ינוחו עד הצהריים ולאחר ארוחת הצהריים האוטובוס שלהם יחכה להם בכניסה למלון. כל הנוסעים קיבלו לידיהם חוברת שכללה את מסלול הטיול ואת המקומות שהם יבקרו בהם, ואת שמות המלונות שילוו בהם. הכל היה מוסבר בפרוטרוט, הן בשפה העברית, הן באנגלית.

בארוחת הצהריים מדריך הטיול שהציג את עצמו בשם יונה שניר ביקש מהאורחים, כ-60 במספר, לא להתבייש ולפנות אליו בכל שאלה ובכל דבר שמציק להם, והבטיח לטפל בכל בעיה במיטב יכולתו. כמוכן הוא דיבר גם בעברית וגם באנגלית. הוא גם הציג את יענקלה, בחור צעיר וחייכני, נהג האוטובוס שישב לידו. "אנחנו נצא מתל אביב," הוא אמר "אך לא לפני שנעשה טיול יפה בכל העיר, כדי שתכירו את המטרופולין הגדול והיפה שלנו, שאומרים כי חיים בה הם מסביב לשעון. אחר כך ניקח את הכיוון צפונה ונבקר תחילה בעיר הציורית שלהבת הגבורה. ממקום זה נשקף מראה מרהיב על הים ועל בריכות הדגים בסביבה. משם נצא לסויר בגני גבעת האירוסים שהם אחד המקומות היפים בארץ. עשרות גננים ואדריכלי נוף עובדים שם קבוע כדי לטפח ולשפר את יופי הגן הזה בהתמדה. אכן בהגיעם למקום נוסעי האוטובוס לא פסקו מלהתפלא מסוגי העצים הרבים, מערוגות הפרחים, השיחים, הורדים היפים והפעילו את מצלמותיהם במרץ כדי להנציח את יופיים למזכרת. גם אברהם צילם הרבה במצלמתו שקנה בחנות ה-DUTY FREE לפני המראתם בלוונדון.

אחרי הביקור בגבעת האירוסים האוטובוס המשיך את דרכו לעיר חיפה ועבר ברחובותיה החשובים. בערב יצאו לביקור בגן הפרסי שעל מורדות הר הכרמל. שם התרשמו ממראה העיר בלילה, מעיר הנמל שהיא אחת היפות בעולם. את הלילה בילו במלון 'פלאזה' שרואים משם את הים ואת האוניות העוגנות בנמל. ביורדם, שלובי זרוע במורד המדרגות של הגן הפרסי הנהדר והמואר במאות פנסים, ובראשם כיפת הזהב שלו, ובהשקיפם על הפנוראמה הלילית של חיפה, אברהם שאל את רעייתו "נו איך זה מוצא חן בעיניך?" "חלומי", היא ענתה ונתנה נשיקה לבעלה "לא ציפיתי לראות פה דברים כה יפים." "אומרים לנו שזו ההתחלה בלבד, עוד נכוננו לנו לראות הרבה דברים יפים." ענה אברהם. האווירה בקבוצה הייתה נעימה ובני הזוג מצאו אנשים רבים דוברי אנגלית, כמה מהם מלונדון עצמה.

כשהגיעו למעטה, האוטובוס שוב לקח אותם למעלה לכרמל לטיילת רחבת ידיים, שהייתה שתולה בעצים מצילים וגינות נהדרות ומאורות, הם טיילו לאורך השדרה עד שהגיעו לבית קפה אלגנטי בעל סגנון אירופאי. בפנים, באולמות המרווחים שלו כבר חיכו להם שולחנות ערוכים. הם הוזמנו לשבת לידם. עד מהרה מלצריות חניניות הגישו לאורחים ארוחת ערב חלבית טעימה עם לחמניות טריות. לאחר סיום הארוחה הופיעה זמרת צעירה בעלת תלתלים זהובים, לבושה בשמלת משי ורודה ושרה לקהל שירים ישראליים, צרפתיים ואמריקאיים בלוויית פסנתר. שירתה המסלסלת הופסקה מדי פעם בתשואות רמות של הקהל. בסיום הארוחה הקהל עלה לאוטובוס שלקח אותם למלון 'פלאזה' ללינת לילה.

למחרת היום, אחרי שינה טובה וארוחת בוקר, הקבוצה המשיכה בנסיעתה לכיוון עיר הנמל העתיק עכו. לפני כן הם ביקרו בגן הפרסי הבהאי. גם גן זה הוא אחד הגנים היפים בארץ. בעכו הם טיילו לאורך המצודה ונכנסו לסמטאות הצרות שלה. האורחים קיבלו הסבר מהמדריך על תולדות העיר בעלת היסטוריה של מאות שנים. מעכו הם המשיכו לכיוון העיר נצרת. שם נכנסו לתוך כנסיית ה-'בשורה' הנהדרת. יוכבד סירבה בכל תוקף להיכנס פנימה, באמרה "זה בשביל הגויים ולא בשבילנו!" "טוב", אמר אברהם "אף אחד לא מכריח אותך, אך את מפסידה לראות משהו יפה ואומנותי." "מי צריך את האומנות של הגויים? אני לא!" "אין טעם להתווכח אתה ולקלקל בכך את הטיול", חשב אברהם. לאחר סיור בעיר הנוצרית הסגונית, החבורה עלתה למעלה ליישוב היהודי, נצרת עלית, הם הסתובבו בין השיכונים המודרניים שלה ומכאן הם פנו מזרחה, לכיוון טבריה שעל שפת הכנרת. לכל אורך הנסיעה התיירים שמעו ממערכת הרמקולים שבאוטובוס שירים עבריים יפים.

כבר מלמעלה, בעת שהאוטובוס ירד לכיוון ים כנרת, הם התרשמו מהמראה הנהדר שנפרש לפניהם מחלונות האוטובוס. טבריה הייתה עיר יפה ומיוחדת במינה, משופעת במבנים עתיקים מימי הצלבנים, הרומאים, התורכים, הערבים ועד ימינו אנו. לאחר שביקרו באחת המרחצאות המפורסמות שלה, הם עשו נסיעה מקיפה סביב הים. עברו ליד מלונות מודרניים עם משחקי מים ומתקני גלישה. בקבוצת כינרת הם ביקרו את קברה של נעמי שמר, המלחינה והזמרת הפופולארית של ישראל והניחו פרחים על קברה. משם עברו למשמר הירדן למקום שצליינים רבים באים אליו כדי לטבול את עצמם ולהיטהר במימי הירדן. בדיוק נערך במקום טקס טבילה בפטיסטית ושוב יוכבת הפנתה את ראשה לאחור ונאנחה "אוי, למה הם לוקחים אותנו למקומות אלה?" אחר כך כשהם המשיכו את נסיעתם לכיוון עין גב, בצדו המזרחי של הים, אברהם הסביר לה בשקט. "אין לך מה להתקומם כנגד זה. ארץ ישראל הייתה מיושבת בתולדותיה, בת אלפי השנים, על ידי עמים בעלי אמונות שונות: מוסלמים, נוצרים, ויהודים תורכים ואנגלים. סימנים ושרידים על כך תמצאי פה בכל מקום ובכל אתר שתפני. בארץ הזאת התנהלו קרבות עקובי דם במשך ההיסטוריה, שבעצם טרם נגמרו עד היום הזה. אז תלמדי היסטוריה ותראי שאני צודק." יוכבד הגיבה במשיכת כתפיים להסבריו.

אחר כך המשיכו צפונה לכיוון העיר קריית שמונה. אברהם לקח בידו את חוברת ההדרכה ואמר ליוכבד "הנה עוד מעט אנו נבקר בעיר צפת, שם זה ישוב יהודי גדול. תמצאי שם בתי כנסת, ישיבות, בתי קברות יהודיים למכביר. בכלל המקום הזה הוא אחד היישובים הותיקים היהודיים בארץ. ליד העיר נמצא הר מירון וקברו של רבי עקיבא. ככל שנה, נאמר במדריך, באים לשם בל"ג בעומר המוני מאמינים, להתפלל ולשמוח ליד הקבר." אחרי שהקבוצה גמרה לסייר בעיר, יוכבד העירה בציניות "סוף, סוף ראינו גם משהו יהודי בארץ הזאת."

מצפת הם המשיכו צפונה דרך עמק החולה ונעצרו לזמן מה בשמורות הטבע להתבונן בחיי הבר שליד האגמים. בדרום הארוכה מארצות רחוקות אלפי ציפורים נודדות, אנפות, ברווזי בר וחסידות קיננו שם בתוך סבך של קני הסוף, וצדו אחרי דגים, תולעי מים וצפרדעים ששרצו שם בהמוניהם בביצות. המראה היה מרהיב עיניים. אחר כך הם עברו את קריית שמונה ומשם לקחו ימינה לכביש המוליך אל הר החרמון. בדרך הם ביקרו בחורשת תל ובתל דן ליד הפלגים השוצפים, שהם אחד ממקורות של נהר הירדן. משם עלו לכביש המוליך להר החרמון. כיפת ההר עוד הייתה מכוסה שלג. יונה, המדריך סיפר להם כי השנה הייתה ברוכת גשמים ובחרמון ירדה כמות קרוב לחצי מטר שלג. אומנם אתר הסקי כבר היה סגור, אך האורחים התרשמו מיופי המקום ומהמתקנים הרבים לצורכי גלישה. "כמעט כמו בשווייץ", העירה הנוסעת אחת.

"אנחנו נמצאים פה בחלק הצפוני ביותר של ישראל", הסביר להם יונה המדריך "מכאן אנו נמשיך להדרים עד הקצה הדרומי של המדינה שלנו, עד העיר אילת. עוד נבקר היום ברמת גדר. מקום זה מפורסם לא רק בשל חוות התנינים שלו, אלא הוא מהווה נקודת מפגש בין הגבולות ירדן, ישראל וסוריה. יש שם מעיינות מרפא, ספא, טיפולי קוסמטיקה, ברכות חמות, מסעדה ועוד דברים מעניינים. את הלילה אנו נבלה בבית ההארכה של קיבוץ הגושרים", הוא סיים. כל הנוסעים היו דרוכים לקראת החוויה הצפויה להם. ניתנו להם שלוש שעות לשהות במקום, להתרחץ, לאכול ואף להאכיל את התנינים. היו אורחים, ביניהם גם יוכבד, שפחדו לא מעט מהזוחלים המפחידים, בעלי השיניים החדות. כמובן היא גם לא הלכה להתרחץ בברכות יחד עם הגברים. בכל יום, במשך ימי הטיול, ולפעמים פעמיים ביום, אברהם ויוכבד עמדו בקשר טלפוני עם הוריהם באנגליה, וגם עם לייזה, אם כי הקליטה לא תמיד הייתה טובה.

בערב של היום הם חנו ליד בית ההארכה של קיבוץ הגושרים. האורחים סיירו במשק ובענפיו השונים בלווי אחד החברים של הקיבוץ שדיבר אנגלית רהוטה. אחר כך אכלו ארוחת ערב טעימה, נוסח ישראלי, עם הרבה סלטים וגבינות עז מתוצרת המקום. בערב הוצגה לאורחים מסכת יפה שהייתה מורכבת מסיפורים תנכיים עם תלבושות מקוריות, שירה וריקודי עם ישראליים. ביקורי התיירים במקום היוו חלק לא מבוטל של הכנסות הקיבוץ.

אחדים מהתיירים היו די עייפים מהנסיעות, אך לאחר ליל מנוחה טובה וארוחת בוקר משביעה, הם המשיכו בדרכם דרומה, לכיוון העיר המחוזית בית שאן. זאת הייתה נסיעה רצופה של כ- 100 ק"מ. בבית שאן הם סיירו בעתיקות הרבות במקום וקיבלו הסברים מקיפים על תולדות היישוב העתיק בן מאות השנים. לאחר מכן עברו לבקר בבריכות הסחנה. כולם הביעו את התפעלותם מהיופי האקזוטי של המקום. גם קיבלו שעה להתרחץ. שוב יוכבד סירבה להיכנס למים איפה שיש גם גברים. אך יתר חברי הקבוצה התרענו במים הקרירים של הסחנה. אחרי הרחיצה המשיכו בנסיעתם הארוכה בכבישי בקעת הירדן ומדבר יהודה, עד פאתי העיר התנכית יריחו. משם פנו לכביש העקלתון שהוביל אותם עד עיר הבירה ירושלים.

\*

אפשר להגיד, כמעט בבטחה, כי המפגש עם ירושלים, בירת ישראל, עיר הנצח, היה מה שסקרן וריגש ביותר את נוסעי אוטובוס התיירים ובתוכם את הזוג אברהם ויוכבד קרנר. השנים חיכו למפגש הזה כמו נודד במדבר מחכה להגיע לנווה מדבר כדי להרוות את צמאנו הרב. על ירושלים חלמו והתפללו בתפילותיהם. כשקראו בספר תהילים את הפסוק 'אם אשכחך ירושלים, תשכח ימיני' שפתותיהם רעדו והם חזרו שוב ושוב בתפילותיהם על הברכה 'בשנה הבאה בירושלים הבנויה'. אך חוץ מהתפילות לא עשו, או לא יכלו לעשות דבר כדי להגשים חלום זה. עכשיו הקודש ברוך הוא העניק להם את ההזדמנות לראות את העיר הקדושה במו עיניהם.

כרגיל, לפני הכל עשו סיור מקיף בכל העיר. תחנתם הראשונה הייתה בכותל המערבי. כשיוכבד ניגשה לכותל, היא הודתה בעיניים דמועות לאלוהים שעזר לה להגיע למקום הקדוש הזה. לקחה את ספר התפילות שלה והתפללה בעזרת נשים שעה ארוכה. בעלה עשה כמיה באזור הנפרד לגברים. בסוף התפילה שניהם תקעו פתקים להריצים שבין אבני הכותל. כשאברהם שאל אותה מאוחר יותר מה היא כתבה על הפתק, היא השיבה בנימה שחצנית "זה סוד ביני לבין הקודש ברוך הוא." "טוב", ענה אברהם בכעס "אז גם אני לא אגלה לך את הסוד שלי..." בלכתם הללה אברהם הצביע על כיפת הסלע המוזהב שעל גגו התנוסס הסמל המוסלמי של חצי הירח ואמר "שם למעלה זה הר הבית, והמסגד שקוראים לו 'אל אקצה'. הוא אחד המקומות הקדושים לדת האיסלם. מדי שנה כת משיחית של נאמני הר הבית מנסה להתנחל שם, בטענה שהר הבית שייך ליהודים. אך כל פעם המשטרה הישראלית מונעת מהם לעשות כן, כי הדבר היה גורם לפיצוץ אדיר באזור. לכל דת יש קיצוניים שלהם שלא איכפת להם משום דבר", הסביר לה אברהם.

יוכבד הסתכלה על בעלה וניכר היה על פניה שהיא לא כל כך מסכימה אתו ושאלה "ולאן אתה שייך, בעלי היקר?" "אני שייך לבני אדם שפויים", הוא ענה לה בצורה החלטית "לאלה שרוצים בשלום ובדו-קיום בין העמים. המלחמות רק מביאות לחורבן. ושוב הוא לא רצה לחדד את הנושא אתה יתר על המידה.

לאחר הביקור בכותל הקבוצה עלתה למעלה, לאזור שנקרא 'קרדו'. לרובע זה, הבנוי כולו מאבני ירושלים מסותות, יש לו אווירה מיוחדת ואקזוטית. שם בחנויות היוקרתיות הקונים הרבים מוצאים כל דבר, מפרטי מלבוש, מזכרות ועד לתשמישי קדושה. במקום זה יוכבד נהנתה ביותר. הם קנו בחנות אחת שמכרה תשמישי קדושה, פמוטים יפים ואומנותיים, עשויים מכסף טהור עבור כל המשפחה, ובנוסף גם חנוכיות יפות, וגם מפות רקומות וספרי תפילה אומנותיים עם הדפסים צבעוניים מיוחדים. "זה המקום היפה ביותר שראינו עד כה", היא התלהבה "זה מקום טוב לגור בו ליהודים." "כן, כן", הוא ענה לה "אך לא רחוק, אולי מייל מרחק מפה, ישנה העיר העתיקה. שם שולט העולם המוסלמי. אולי נבקר שם עוד מעט." "חס וחלילה", היא אמרה בחימה. "אני באמת לא מבין



אותך, "רטן אברהם" "זה שאת מבקרת במקום זר, זה לא אומר שאת צריכה לעבור לדתם, או להזדהות אתם, או להתיידד אתם. אנו נראה משהו שונה, משהו מעניין, ביזארי ואוריינטלי שלא רואים באנגליה." יוכבד עשתה פרצופים והלכה הלאה.

ואכן, לאחר שהתיירים סיימו את ביקורם ב-'קרדו', האוטובוס נסע אתם לעיר העתיקה. בהתחלה היא סירבה להיכנס לשוק, אך בראותה שכל הקבוצה נכנסת, היא אמרה לבעלה "אני תקווה שאלוהים יסלה לי על החטא הזה. אני אתפלל לבקש סליחה ממנו ביום הכיפורים הבא." הם עברו בסמטאות האפילות והצרות של חנויות דמויי כוכים, בהם אפשר היה לקנות הכל. הערבים, בני המקום, חובשי כפיות וטורבנים אדומים, הציעו את מרכולתם לכל העוברים והשבים. לפעמים הופיע שם איזה חמור שנשא על גבו ארגזים של ירקות ופירות טריים. המקום היה מלא וצפוף בני אדם, ערבים, יהודים, נוצרים, ובעיקר תיירים רבים מכל מקום בעולם, שעברו שם בסך. ריחות חריפים של תבלינים וקפה שחור עם היל ארומאטי שלטו באוויר. "לא מוצא הן בעיניך?" שאל אברהם את אשתו שפסעה לצידו "ככה, ככה", היא אמרה בפנים חמוצות.

מכאן הם עברו לירושלים המודרנית למוזיאון ישראל. הביקור הזה היה חוויה בפני עצמו. במוזיאון היו תצוגות שסיפרו על תולדות עם ישראל בתקופות שונות, החל מבית ראשון, ממלכת יהודה, תקופת הכיבוש הרומי, הבית השני והחורבן שלו. התחזשות היישוב היהודי בארץ ישראל, הקמת המדינה ועוד. כל זה ועוד היו מוצגים שם באפלי תמונות, ציורים, צילומים, דיאגרמות, פסלים, ותבניות. המקום היה גדול והסירור בו היה מעייף. מדי פעם הם עשו הפסקה וישבו לנוח. בתום הסירור יונה המדריך לקח את האורחים לבית אוכל גדול, שם כולם סעדו את ליבם בתאבון.

\*

תחנתם הבאה הייתה בגן החיות התנכי. כאן הוצגו חיות מיוחדות שהיו קיימות בתקופה הקדומה בארץ ישראל: פילים, אריות, נמרים, פנתרים, קרנפים, ג'ירפות, קופים, גמלים, חמורים, תאנים, שוורים, איילות, חתולי בר, ועוד, ועוד. היה גם קטע תצוגה לזוחלים, בעלי הדם הקר למיניהם: נחשים ארסיים, לטאות, זיקיות ועוד מינים שונים, שנעו בכלוביהם הסגורים. חלקם היו מפחידים מאוד. בגן היו מתקנים ומשחקים רבים לילדים ורכבת קטנה הסתובבה על פסים מסביב לאתר. גן החיות היה גדול, ושוב הטיוול בו היה מעייף, אך גם זאת הייתה חוויה שכדאי היה לראותה. לקראת ערב הקבוצה הוסעה למלון שרתון המפואר במרכז העיר, בו האורחים בילו את הלילה, לא לפני שאכלו ארוחה טובה וחזו בתוכנית אומנותית.

\*

ירושלים, בירת ישראל הייתה מלאה בשפע של אתרים שכדאי היה לבקר בהם, והם הקדישו עוד יום לביקור בעיר. למחרת הם ביקרו באוניברסיטה העברית על הר הצופים. האוניברסיטה, אחד המרכזים התרבותיים של ישראל השרתה על האורחים רושם עמוק. הם הסתובבו בקמפוס שלה, באולמות הלימודים שלה הרבים מספור, סעדו בקפיטריית שלה. טיילו בגנים היפים והמטופחים, הסתכלו בקנאה על הסטודנטים והסטודנטיות הצעירים שישבו שם על המדשאות ועל הספסלים. "כמה טוב להיות צעיר וללמוד במקום יפה כזה," הם אמרו. עלו לאודיטוריום הממוקם על הר הצופים. במקום זה התקיימו בעבר כנסים רבים של מנהיגים ציוניים, נערכו קונצרטים בניצוחם של מיטב המנצחים בעולם. אנשים גדולים ומפורסמים, כמו אלברט איינשטיין וארטור רובינשטיין, ביקרו בעבר במקום.

מכאן המשיכו ללטרון לבקר באתר מיוחד שנקרא "מיני ישראל". כאן התיירים התפלאו מהמוצגים הרבים שתיארו את ערי ישראל, מוסדותיה, כפריה, אתריה המיוחדים בדגמים מוקטנים, באומנות צרופה ומדהימה בביצועה. גם הביקור במקום זה הייתה חוויה מיוחדת. אחר כך המשיכו את ביקורם במוסד 'יד ושם' והדליקו נרות לזכר הנספים בשואה. בעוברים ליד התמונות המזויעות של מחנות המוות, התבוננו באימה בערימות הנעלים, משקפיים ושאר פרטי הלבוש שנלקחו מהאסירים במחנה לפני כניסתם לתאי הגזים. ראו את השיטות האכזריות בהן הנאצים עיינו את קורבנותיהם לפני שהרגו אותם. על כולם עברה חלחלה קשה. בסוף האורחים הדליקו נרות נשמה ויצאו מהמוסד עם עיניים דמועות.

את סיום האורחים המשיכו בביקור בבנייני הכנסת ומוסדותיה. כאן הם קיבלו הסבר מפורט מפי אב הבית, על פועלו של בית המחוקקים הישראלי ועל עבודת חברי הכנסת. חזו בטקס החלפת המשמרות של השומרים. אחר כך טיילו בגן הגדול העוקף את הבניין המרשים והצטלמו ליד פסל המנורה היפה, בעל שבעת הקנים. בהמשך ביקרו בבנייני האומה, באתר 'יד קנדי', עברו בשכונת 'מאה שערים', הסתובבו ברובע 'רחביה' היפה, וסיימו את היום באזור 'גבעת התחמושת'. במקום זה התנהלו קרבות עקובי דם במלחמות השחרור. התיירים קיבלו הסבר מפורט על מאורעות של שנת תש"ח, ובעצמם נכנסו לתוך התעלות. לקראת ערב, עייפים, תשושים, אך מלאי חוויות התיירים והחזרו למלון שרתון ללינת לילה.

\*

למחרת היום הם המשיכו את דרכם מזרחה וירדו בכביש המוליך לים המלח. ביקרו בעין בוקק. בקיבוץ עין גדי עלו על הגבעות ולא רצו להאמין לעיניהם, איך באזור צחיח ומדברי כזה פתאום יוצאים מפלי מים מתוך ניקי הסלע. הם נכנסו למימי האגם הקטן שנוצר לפני המפל והצטלמו שם. אחר כך המשיכו למלון 'שרתון מוריה' המפואר, המודרני שנבנה ממש לשפת הים בו בילו את הלילה. אך לפני כן נהנו משפע היופי של נוף ים המלח והתרחצו בים. לא רצו להאמין שבאמת אפשר לשכב על המים ולקרוא עיתון, עד שבעצמם התנסו בחוויה הזאת. שוב קיבלו טיפולים קוסמטיים ואחדים מרחו על עצמם בוץ ואף הצטלמו אתו בפוזות מצחיקות. בערב שוב הייתה מסיבה עם כל אורחי המלון והמדריך יונה הכריז:

"גבירותיי ורבותיי. אנו נמצאים פה בנקודה הנמוכה ביותר בתבל כ-400 מטרים מתחת לפני הים. מפה אפשר רק לעלות. לא רחוק מפה נמצאים מפעלי ים המלח, שם מייצרים דשנים וכימיקלים לצורכי חקלאות, תרופות, ועוד דברים שאני לא יודע עליהם. המפעל שמעסיק מאות עובדים, הוא אחד ממקורות הפרנסה של מדינת ישראל. לא רחוק מפה נמצאים מחצבי מלח וגוש גדול של עמוד מלח שהמסורת מספרת עליו שהוא בעצם דמותה של אשת לוט שברחה יחד עם בעלה מסדום, עיר של רשעים, חטאים וניאוף שאלוהים ביקש להחריבה, בגלל שלא נמצאו בה אפילו חמישה צדיקים לרחם עליהם. תוך מנוסתם מהעיר לוט הזוהר את אשתו לא להסתכל אחורה, כדי שלא תראה איך העיר, שבה היה ביתם, נחרבת בגלל חרונו של אלוהים. אך כשהיא בכל זאת הסתכלה אחורה, היא נהפכה לגוש מלח." סיים המדריך את הרצאתו.

למחרת, בשעת ארוחת הבוקר, שזה היה יום שישי, יום האחרון לטיולם באוטובוס, יונה אמר לנוסעים כי הם צריכים להתכונן למסע ארוך של 250 ק"מ דרומה לאילת. הם יעשו בדרך רק שתי הפסקות להתרעננות קצרה, ליד עין חציבה וליד קיבוץ יטבתה. אחר כך, לכשנחזור מאילת לת"א, אנו ניכנס לקיבוץ שדה בוקר ונבקר את קברו של בן גוריון, ראש הממשלה הראשון של ישראל. אחר מכן נמשיך לעיר באר שבע שהיא בירת הנגב. נבקר שם את האוניברסיטה היפה ע"ש בן גוריון.

אברהם ואשתו ניגשו ליונה ואמרו לו "כידוע באילת אנו ניפרד מכם. היינו רוצים להודות לכם על הנסיעה הנעימה. אנו מאנגליה ויתכן מאוד שנעשה שוב טיול אתכם עם הורינו שהשארו אותם בבית בלונדון. אברהם הוציא את ארנקו ונתן תשר של \$100 לו, ועוד \$100 ליענקלה הנחה. הם הודו לו מאוד ושאלו באיזה מלון הם יתאכסנו באילת. "במלון 'תכלת הים', ענה אברהם. "כהרגלנו, אנו נעשה סיבוב בעיר ואחר כך ניקח אתכם למלון שלכם." "אנחנו מודים לכם מאוד," ענה אברהם. רק דבר אחד, בבקשה, רציתי לברר. שילמנו בלונדון עבור 7 לילות במלון. לנו רק שישה לילות במלונות. האם אנחנו יכולים לקבל אישור מכם על כך, כדי שאת הלילה האחרון נוכל לבלות בת"א על החשבון." "אין שום בעיה, אדוני, אני כבר נותן לכם את האישור."

לאחר כ-שלוש שעות של נסיעה ארוכה ומשעממת דרך הערבה, האוטובוס הגיע לעיר אילת, שהיא עיר נמל, הקשר של ישראל עם העולם המזרחי. האורחים שוב התפלאו על כך, איך צמחה עיר יפיפיה ותוססת כזו באזור מדברי. בסוף המסע, לפני שירדו מהאוטובוס ליד המלון שלהם, אברהם ויוכבד נפרדו בחום מהנוסעים ומהחברים שאתם עשו הכרה במשך הנסיעה. יונה ויענקלה עזרו להם להוריד את מזוודותיהם מהאוטובוס.

## פרק חמישי

כאמור העיר אילת הקסימה את אורחיה, וכשהזוג נכנס למלון המפואר 'תכלת הים' דרך הדלתות המסתובבות, היה להם קשה לתפוס איך אפשר ליצור פנינת נופש נהדרת כזו באזור מדברי צחיח בפינה נידחת כזאת, בסוף העולם. הכל היה נוצץ ואלגנטי ומפואר ביותר, מלא צמחים טרופיים מכל הסוגים, ממש כמו בסרטים. הם הציגו בקבלה את הזמנותיהם לפקידת הקבלה היפיפיה הבלונדינית שרשמה אותם, בדקה את דרכניהם, וקבעה להם את החדר בו הם יתאכסנו. את מזוודותיהם שהורדו מהאוטובוס לקח איש שירות צעיר לבוש מדים לחדרם. לאחר מכן השניים שעלו במעלית הסופר מודרנית, שהייתה עשויה מזכוכית ומתכת, לחדרם שבקומה החמישית. לאחר שסדרו את מטלטלותיהם בארונות, התקלחו, הם פנו לנוח לאחר דרך ארוכה ומעייפת ונשכבו על המיטה הנוחה. זו בעצם הייתה הפעם הראשונה שהזוג יצא לחופשה ובכלל שהתארחו במלון כלשהו יותר מיום. הם לא היו רגילים למותרות כאלה, גם לא לשפע המזון, המשקאות ומאכלי הפינוק שהוגש להם אחר כך בחדר האוכל המפואר של המלון. אף על פי שכבר הספיקו לטעום מצלחת העושר ומהנאותיה, שניהם חשבו שהם עדיין חולמים. מתקני המלון שראו אותם אחר כך היו יפים, חדישים ואלגנטיים ביותר. התפעלותם עוד גברה כשירדו לאזור הבריכות. מתכנני המלון הצליחו ליצור אשליה של גן עדן עלי אדמות. מזרקות מים שבקעו מתוך

הסלעים, שמוקמו בתוך בריכות עם קרקעית חרסניה בצבע תכלת. היו בריכות ג'קווי, טיפולי עיסוי, חדרי כושר, חדרי סאונות, בעצם כל מה שכן אדם היה יכול לצפות, ולהנות, ועוד יותר...

אברהם ידע כבר מראש את תשובתו על השאלה איך היא מרגישה "יותר מדי מפואר", היא אמרה "יכולנו להשיג מלון פשוט יותר ולחסוך הרבה כסף." "את צודקת", הוא השיב לה "יכולנו לבקש את המלון הפשוט והזול ביותר, אך כשאנו יכולים עכשיו להרשות זאת לעצמנו, למה לא ליהנות מהחיים?" היא משכה בכתפיה ואמרה "אני לא צריכה את כל זה, אתה מרוצה? אז שיבושם לך."

לקראת ערב הם ירדו לאולם האורחים רחב הידיים ושאלו את אחד מעובדי המלון האם יש במקום בית כנסת. "יש לנו חדר תפילה בלבד, אדוני, אך יש שולחן נפרד עם רב, עבור אנשים דתיים אשר רוצים לחוג את השבת ביחד." "תודה לך", הם אמרו והלכו לחפש את חדר התפילה שהיה ממוקם ליד חדר האוכל. חדר התפילה היה מופרד לנשים ולגברים. הם מצאו שם ארון תורה, ספרי תפילה, תליות, כיפות ומערכות תפילין. לאחר שהתפללו הם ניגשו לשולחן המיועד לדתיים והציגו את עצמם לרב המזוקן שישב בראש השולחן. הרב קיבל אותם בסבר פנים יפות והזמיןם לשבת לידו. עד מהרה התאסף שם מניין אנשים, חלקם תושבי הארץ, חלקם תיירים מחוץ לארץ. אחרי הדלקת הנרות וקידוש היין, הם ניגשו לאכול את ארוחת השבת. האווירה הייתה נעימה והאורחים שוחחו ביניהם על החוויות שצברו בדרך ועל אילת ועל נפלאות המלון היפה, החדש שהם מתארחים בו.

את השבת בילה הזוג בתפילות, בטיולים בתוך המלון ובסביבתו, בקריאה בספרים, במנוחה. אברהם חיש מהר מצא בין אורחי המלון תיירים מאנגליה וקשר אתם קשרי ידידות. הוא שוחח אתם ארוכות על הטיול שלהם, על הארץ הנפלאה שהם פגשו פה, וגם על העניינים בבית. הוא הציג להם את אשתו יוכבד, אך היא בקושי מצאה בין אורחים אלה נשים בגילה, שיכלה לשוחח אתן. במוצאי השבת, לאחר הארוחה הם הלכו לראות הצגה באולם התיאטרון של המלון שכללה: תצוגת מודה, הופעת להקה ישראלית, זוג רקדנים מספרד ואחר כך היו ריקודים סלוניים. כל זה לא כל כך היה לרוחה של יוכבד. "זה לא הדברים שאני אוהבת לראות, ולא האנשים שאני אוהבת להתרועע אתם," היא אמרה בחמיצות פנים. "יקרתי," השיב לה אברהם "אינני יודע מה את מתכוונת, אולי היה צריך להזמין לכאן את הצגת 'קוני למל' ולהקת חסידים רוקדים..." "זה היה לבטח מהנה יותר מאשר כל הבובות המפורסות, החצי הערומות הללו שחשפו את ה'פולקס' שלהם בפני כולם." "על טעם ועל ריח אין להתווכח," אמר אברהם.

למחרת, יום ראשון, אחרי ארוחת הבוקר הם יצאו לסיור בעיר. היה יום חמים, שטוף זיו שמש. מאות תיירים מכל העולם, לבושי תלבושות ססגוניות, הציפו את רחובותיה ואת הטיילות הרבות של העיר, מילאו את בתי הקפה ובתי האוכל הרבים מספור שלה. הצעירות היו לבושות בלבוש מינימאלי, בחולצות בטן, גם הצעירים היו חצי ערומים. "עוד מעט הם ילכו ערומים לגמרי," העירה יוכבד בבוז. הזוג ירד אחר כך לאזור המרינות ואברהם שאל אותה "את רוצה לעשות שיוט קצר בימים?" "אני מפחדת," היא אמרה "בחיך, אין פה ממה לפחד זה לא קיאה, או סירת מרוץ. זו ספינה קטנה שבעל מקצוע נוהג בה. אנו גם לא נהיה לבד" היא הסכימה בהיסוס רב והשניים קנו כרטיסים ונכנסו לספינה. לא עברו אלא דקות מעטות והספינה הפעילה את מנועה ויצאה לים. הם עשו סיבוב גדול מסביב לחופים. ראו את מתקני הנמל, את הרי סעודיה הרחוקים, עברו ליד הנמל בעקבה. "את רואה," אברהם אמר בהצביעו על העיר עקבה "זה שם כבר ירדן. גם אילת נמצאת בנקודת מפגש בין שלוש מדינות. על אף פחדה הראשונית יוכבד נהתה מהשיוט הנאה מלאה."

בחזרה ליבשת הם המשיכו לטייל באזור המסחרי של העיר, ונעצרו ליד אחד הדוכנים ברחוב שהציע שפע של פרטי לבוש צבעוניים: כובעים, חולצות טריקו, מטפחות לנשים, קישוטי גוף, ארנקים, דברי מזכרות ועוד. אברהם התחשק לו לקנות חולצה שהיה כתוב עליה

## I LOVE YOU AND I LOVE EILATH

הוא קנה גם קובע סומבררו מקש עם שוליים רחבים. "ומה לך יקרתי?" הוא שאל אותה. "שום דבר מהדברים האלה, לא מוכנה לעשות מעצמי ליצנית." "למה ליצנית?", הוא מחאה "הרי כולם הולכים פה בלבוש כזה. יש פתגם שבהודו תחיה כמו יהודים. אז מה הבושה? אנחנו לא נמצאים במנזר." "טוב, אם אתה מתעקש, אז תקנה גם בשבילי." "אפשר באותו הנוסח? או שאת רוצה משהו אחר?" "שיהיה אותו הדבר," היא אמרה. אברהם קנה לה חולצה דומה "טוב נלבש את זה אחר כך במלון." הם אכלו ארוחת ערב במזנון קטן בטיילת ואחר כך חזרו למלון. לפני שהזוג נכנסו לאכול לבית אוכל, או למסעדה כלשהו באילת, יוכבד תמיד בדקה בקפדנות את הכשרות המקום.

\*

למחרת היום אברהם הציע שהם ילכו להתרחץ בים. יוכבד תחילה התנגדה וטענה שיש שם גם גברים. אך אברהם טען שעדיין בוקר ושאינן ודאות שאנשים יבואו לחוף בשעות המוקדמות. בסוף היא הסכימה. הם התלבשו בבגדי ים, הוא בבגד ים רגיל והיא בבגד ים ארוך שרוולים שכיסה את זרועותיה ואת רגליה, והשניים יצאו לחוף. אכן לא היו מתרחצים בחוף, והים היה חלק ורק רוח קלילה נשבה מכיוון דרום. גם מלון זה היה בנוי ממש קרוב לשפת הים. לאחר שטבלו את עצמם במימי הים למשך חצי שעה, הם יצאו מהמים ולקחו שני כסאות נוח, מרחו קרם שיזוף לגופם ולפניהם, וחשפו את עצמם לקרני השמש החמימים. שניהם הרכיבו משקפי שמש. אחרי אמבטיית השמש אברהם הוציא מתוך תיק שלו את העיתון JERUSALEM POST שלקח אתו מהמלון והחל לקרוא בו. בעבור כרבע שעה יוכבד אמרה שהיא צריכה ללכת לשירותים וחזרה למלון. לא זמן רב אחר כך הגיעה למקום קבוצה של צעירים וצעירות והתיישבו בסמוך להם. הם פרשו שמיכות על החול ואחדים מהם החלו להתפשט לעירום. אברהם הסתכל עליהם בבוז, אך לא זז ממקומו.

אחרי כמה דקות צעירה ערומה, שחרחרת יפה, עם שערות מסולסלות וארוכות, בעלת חזה מפותח, התקרבה אליו ושאלה אותו משהו בצרפתית. אברהם עשה סימן בידו שהוא לא מבין מה שהיא מדברת "ENGLISH" הוא אמר לה. "THAT'S OKAY, I SPEAK ENGLISH AS WELL."

"WHERE ARE YOU FROM?" (זה בסדר, אני גם מדברת אנגלית. מניין אתה?) אברהם באל כורחו נאלץ להמשיך אתה את השיחה. היא שאלה אותו כל מיני שאולות: מה הוא עושה פה?, איך הגיעו לכאן?, מה הוא עושה בלונדון? מי זאת האישה שהייתה אתו? אברהם היה נבוך ומתוח, לא ידע מה לענות לה וחשש שיוכבד עלולה לחזור כל רגע מהמלון ותראה אותו בחברת האישה המעורטלת.

ואכן חששו התאמת, יוכבד חזרה וראתה בתדהמה את בעלה משוחח עם אישה בלבוש חוה אימנו. היא התנפלה על בעלה בשצף קצף "מה, לכל הרוחות אתה מדבר עם הפרוצה הזאת? אין לך בושה?" הוא ניסה להתנצל, אך שום דבר לא עזר, היא המשיכה לשפוף עליו כעס של רותחין. הצרפתייה הנבוכה שראתה את המהומה בין בני הזוג ניסתה לאמור משהו ליוכבד, אך היא צעקה עליה באנגלית: "GET OUT OF MY SIGHT, YOU SHAMELESS SLUT"

(הסתלקי מפה, אישה מופקרת, חסרת בושה!) "מה זה?" היא מיררה בבכי, "איזה מקום של פיגולים פה? סודומה ואמורה!" צעקה וחזרה בבכי למלון, בהשארה את בעלה הנדהם במקום. "SORRY", הוא אמר לצרפתייה ומיהר לחזור למלון בעקבות אשתו.

הוא מצא אותה בחדר, שוכבת במיטה וממרת בבכי. אברהם ניסה ללטף את ראשה ולהתנצל. "באמת, יוכבד. אני לגמרי לא אשם מה שקרה שם. הבחורה ניגשה אלי והתחילה לשאול אותי כל מיני שאולות, אז עניתי לה." "אך איך אתה לא מתבייש לדבר לאישה ערומה?" "נו מה יכולתי לעשות? להלביש אותה?" הוא שאל באירוניה. שום דבר לא עזר, היא המשיכה להתייפח והרביצה מכות לכרית שלה "אתה לא אוהב אותי!, אתה לא אוהב אותי!" "למה? ריבוננו של עולם את חושבת ככה?" "אתה חילקת כסף ביד רחבה לכל המשפחה שלך, אפילו לחברים שלך, רק לי לא נתת שום דבר", היא בכתה "אני כלום בעיניך!" היא צעקה

אברהם שמע אותה המום. "סליחה. אני לגמרי לא מבין אותך. הרי כל מה שאת צריכה אני קונה לך ומשלם עבורך: בית, רהיטים בגדים, נסיעות, מלונות. אם את צריכה כסף מזומן שיהיה אצלך? אין בעיה. בבקשה תגידי כמה את רוצה?" "לפחות מאה שטרלינג, היא אמר תוך ככי "אה, יקרת, חשבתי שאת מרגישה את עצמך מקופחת. נו באמת, איזה התנהגות ילדותית. לא קיפחתי אותך, ולא בגדתי בך מעולם. הכל בדמיון שלך", אמר וניגש לארון, הוציא את ארנקו ונתן לה חמש שטרות, בנות מאה ל"ש כל אחד. "הנה לך חמש מאות, ואם את צריכה יותר, רק תגידי." "אני צריכה רק מאה", היא אמרה. "בינינו, השיב לה אברהם "את לא צריכה כסף בכלל, את רק עושה הצגות." "זה לא נכון, היא אמרה. "דרך אגב, את לא תוכלי לשלם פה בשום מקום בשטר של 100 ל"ש. זה הרבה כסף בישראל. אז תפרטי את זה לכסף קטן בקבלה."

התקרית הזאת עברה בין בני הזוג בלי משקעים חמורים, ועד מהרה שכחו אותה. למחרת, אחרי ארוחת הבוקר אברהם הציע לאשתו ללכת להיות יפה במכון הקוסמטיקה והספרות במלון. "עד שאת עושה את זה אני אסתובב קצת במלון, אחר כך אחזור לחדרינו." "בסדר", היא אמרה, להפתעתו הפעם בלי ויכוחים. בזמן שהיא הלכה לטיפול אברהם ניגש לקבלה ואמר להם באנגלית "התוכלו לעשות לי טובה ולהשיג עבורי בטלפון את עיריית שלהבת הגבורה?" "אני מציע אדוני", אמר איש הקבלה "שתעלה לחדר שלך ותקבל את השיחה שם." "תודה לך", אמר אברהם ומיהר לחזור אל חדרו.

הוא חזר לחדר, התיישב ליד הטלפון וחיכה לצלצול. אחרי כדקה, או משהו, המכשיר צלצל ועל הקו נשמע קול אישה שאמרה "כאן מזכירות עיריית שלהבת הגבורה. במה אני יכולה לעזור לך אדוני?" "CAN I SPEAK TO YOU IN ENGLISH?" "בבקשה", היא ענתה לו באנגלית "במה אני יכולה לעזור לך?" "הביטי, אני מדבר אתך מאילת מהמלון שנקרא 'תכלת הים'. אני נמצא פה עם אשתי. אנו נופשים פה. לפני כן עשינו תיור גדול באוטובוס של 'אגד'

ועברנו כמעט את כל הארץ. בדרכנו לכאן ביקרנו גם בעיירה היפה שלכם, וכן גם בגבעת האירוסים, והתפעלנו מיפי המקום." "כן, כן," ענתה המזכירה בחוסר סבלנות "אך מה כל זה נוגע לנו פה בעירייה?" "אומר לך זאת מיד. הייתי מעוניין לחטוף שיחה עם ראש העיר שלכם. אנחנו מאנגליה, מלונדון. עלה בדעתי להשקיע סכום כסף גדול בפרויקט משותף אתכם. האוכל לדבר עם ראש העיר?" "JUST A MINUTE, SIR"

אחרי דקה קול גברי עמוק נשמע מעברו השני של הקו באנגלית "יום טוב, אדוני. אני ראש העיר. קוראים לי דוד ברנשטיין. במה אני יכול לעזור לאדוני?" "לי קוראים אברהם קרנר, וכפי שסיפרתי למזכירה שלך, אני ואשתי נמצאים פה באילת לנופש. ביקרנו בעיירה שלכם וגם בגבעת האירוסים והתרשמנו מאוד מיופי המקום. אני מלונדון והייתי רוצה להציע לך עסקה גדולה שקשורה בפתוח אתר נופש גדול בעיר שלכם. האם אתה מעוניין שנבוא אליך לשוחח על העניין?" "בחפץ לב, אדוני," השיב ברנשטיין בהתרגשות "מתי אתה מתכוון לבוא אלינו?" "הבה נראה. היום יום שלישי. אנו מסיימים את הנופש שלנו כאן ביום חמישי, ב-31 לחודש בשעת הבוקר. אחר כך ניקח מטוס ונטוס עד חיפה. משם נחזור לשלהבת באוטובוס, או במונית. לפי שעה אינני יודע מתי נגיע אליכם." "אין צורך, אדוני שתחזרו באוטובוס," השיב ראש העיר "אנו נשלח רכב שלנו לשדה התעופה. אולי אפילו אבוא בעצמי, רק שתודיעו לנו על הגעתכם לשם." "תודה," ענה אברהם "אני כבר עכשיו מזמין מקומות במטוס ואודיע לכם על הזמן המשוער של הגעתנו לחיפה." "בסדר גמור, אדוני," ענה ברנשטיין. "על כל מקרה, הנה פה מספר הטלפון הנייד שלי," אמר אברהם והקריא לראש העיר את המספר. "טוב אז להתראות," ענה ברנשטיין. אברהם שפסף את ידיו בהנאה ואמר לעצמו 'אולי יצא משהו טוב מזה'.

כשיוכבד חזרה מהמספרה הוא היה מופתע מהתסרוקת היפה והמרשימה ועיסוי הפנים שהם סידרו לה "תמיד ידעתי שכדאי להשקיע בך. אני רואה שגם עשו לך טיפול פנים." "טוב," היא הגיבה באירוניה "אז לפחות תסתכל גם עלי ולא רק על המופקרות הערומות שלך." "את יודעת SWEETHEART שאת מדברת שטויות," הוא אמר ברוגז "אין לי שום מופקרות ערומות שאני מדבר אתן. זה רק היה מקרי שהנודיסטים האלה באו למקום, ואין סיבה כלשהי לקנאות המטופשת שלך. כבר הסברתי לך את זה ואני מבקש לשים נקודה לעניין." "נו, בסדר," היא ענתה בהנפת יד.

הם יצאו לעיר לטייל ולאכול ארוחת צהריים. הוא אמר לה "תשמעי, אשתי היקרה, אנו ביום חמישי נגמור את החופש שלנו פה. לפני חזרתנו ללונדון, החלטתי לחזור לשלהבת הגבורה לדבר שם עם ראש העיר." "לשלהבת? באיזה עניין?" "היא שאלה." "אני רוצה לעניין אותו בפרויקט משותף אתי לפתוח העיר. רוצה להקים את אתר הנופש כאן בישראל, במקום באנגליה." היא הסתכלה עליו בעיניים בוהות ושאלה "מה רע לך באנגליה?" "הביטי זו שיחה ארוכה, לא על רגל אחת. כשנחזור ללונדון ניכנס את כל המשפחה ונעלה את העניין לדיון. בינתיים אני לא סוגר שום דבר, או הסכם עם אף אחד. אני בכלל לא יודע אם העניין הוא מעשי. אני רק רוצה לדבר אתו." היא משכה בכתפה בשאננות ואמרה "אני לא יודעת, אני כבר מבולבלת מכל התוכניות שלך." "טוב, אז כשנחזור למלון, אתקשר משם כדי לדעת מתי מועד הטיסה מפה לחיפה ביום חמישי." "טיסה?," היא שאלה בתמיהה "אנו נטוס?" "כן, בשביל מה להיטלטל בדרכים שעות ארוכות. במטוס זה עניין של פחות משעה ואנחנו שם." "אוקי, היא אמרה "כבר התרגלתי לטיסה." "אז טוב," הוא אמר והזוג המשיך לטייל בעיר.

למחרת הבוקר אברהם התקשר לשדה התעופה המקומי וביקש לברר את מועד הטיסה לחיפה "יש לנו שתי טיסות ביום, אדוני," ענתה הפקידה "האחת ב-9.00 בבוקר והשנייה ב-5.00 אחר הצהריים. באיזו שעה אדוני מעוניין?" "ב-9.00 בבוקר, ומתי נגיע לחיפה?" "הוא שאל אותה "זה בערך שעת טיסה," ענתה הפקידה. "בבקשה אני מזמין שני כרטיסים," "אני מניחה שאתם תושבי חוץ," אמרה הפקידה "כן, גברתי," השיב אברהם. "כל כרטיס עולה 2X \$60, זה \$120. נא לבוא לקחת את הכרטיסים שעתיים לפני הטיסה." בסדר גמור גברתי." בהגיעם בחזרה למלון אברהם התקשר לעיריית שלהבת והודיע להם על מועד הגעתם לחיפה.

\*

מטוס ה-סבנה הדו-מנועי יצא משדה התעופה הקטן של אילת בדיוק ב-9.00 בבוקר. המטוס היה אטי לעומת מטוס ה-בואינג שאתו טסו לארץ, אך גם ככה גמע את המרחק בין שתי הערים, אילת וחפיפה בשעה. הזוג, אברהם ויוכבד הגיעו לחיפה נינוחים ורעננים. הם לא היו צריכים לחכות הרבה עד שהכרוז במשרד קרא את שמותיהם:

MRS AND MR KERNER, PLEASE COME TO THE MAIN OFFICE

השניים פגשו שם את ראש העיר עצמו מחכה להם. האיש, קטן קומה, כבן חמישים, בעל מבנה גוף מוצק, משופם, עם שערות שחורות שהשיבה התחילה בהן להתפשט, היה לבוש בחליפה ככה ואלגנטית, ענב עניבה גדולה מקווקות. הוא לחץ את יד אברהם בחום. הוא גם רצה ללחוץ את יד אשתו, אך היא במכוון הסתירה את ידה מאחורי גבה. ברנשטיין התעלם מהמקרה הזה ביודעין. "זה

כבוד גדול בשבילי לקבל אתכם. אז נא תכנסו למכוניתי ואסע אתכם לשהבת." לאחר כחצי שעה נסיעה הם הגיעו למקום וברנשטיין הזמין אותם להיכנס למשרדו שבבניין העירייה. "תכיני בבקשה כיבוד לאורחים", הוא אמר למזכירתו.

לאחר שהשניים נכנסו למשרד רחב הידיים, ברנשטיין הציע להם מקום לשבת מולו. "כן, בבקשה", הוא אמר "כולי אוזן וקשבת." "הבט אדוני", פתח אברהם "אני רוצה לספר לך מה הביא אותנו לכאן. כפי שאמרתי לך בטלפון, אנחנו מאנגליה, מלונדון. לפני מספר חדשים זכיתי שם בהגרלת הלוטו בסכום גדול." הוא סיפר לראש העיר את סיפור הפרשה, מבלי לנקוב בסכום, ואחר כך הוסיף "חשבתי להקים בקרבת לונדון פארק שעשועים גדול עבור זוגות צעירים שיוצאים לירח הדבש שלהם. אנו עצמנו לא יצאנו לירח דבש כי לא יכולנו להרשות זאת לעצמנו, משכורתי הצנועה לא אפשרה לי זאת. אבי שכנע אותי ללמוד עסקים, לפני שאני בכלל מתחיל להיכנס לעסק כלשהו. על כן נרשמתי במכללה לניהול עסקים בלונדון. היות שהלימודים יתחילו שם רק בחודש ספטמבר, אני ואשתי החלטנו לעשות בינתיים טיול יפה כדי להכיר את הארץ." המזכירה הכניסה את הכיבוד בשבילם.

"כן", אמר ברנשטיין "אז מה ראיתם?" "ראינו הרבה דברים יפים, לא האמנתי שישראל כל כך יפה. אך ממה שהתרשמנו ביותר, זו הייתה העיר שלכם, שלהבת הגבורה וגבעת האירוסים." "עיני ראש העיר אורו "זה באמת מחמיא לנו, אך בקשר להשקעותיך, איזה סכום אתה מתכוון להשקיע. אברהם לקח עט ונייר ורשם עליו את הסכום ומסר אותו לברנשטיין. הלה הסתכל בפתק שהיה כתוב עליו 30 מיליון דולר. "סכום נכבד", אמר ראש העיר. "אני מתכוון להעניק לכם את הסכום הזה כתרומה על מנת להקים את הפארק הנופש הזה, במקום באנגליה, כאן בעיר שלכם. אך יש לי תנאים." "איזה תנאים?" שאל ראש העיר ונשען אחורה בכורסתו וסיבב את אצבעותיו.

"ראשית אני מבקש לקרוא את האתר על שמי. התנאי השני הוא, כי על העירייה יהיה להשלים את הסכום החסר לביצוע הפרויקט כולו, לפי תוכנית שנדבר עליה מיד. והתנאי השלישי הוא כי תינתן לי הזכות להסתייג מפרטים מסוימים בתוכנית שלא ייראו לי. אני מתכוון לשכור את שירותיו של יועץ השקעות שילווח את ביצוע התוכנית כולה. אולם שכר של היועץ יהיה על חשבוני, ולא יהיה קשור לסכום התרומה. והתנאי הרביעי הוא כי האתר, לאחר שיחזיר את ההשקעות בו, ויתחיל להיות רווחי, תינתן שם כניסה למשך שבוע ימים, לזוגות צעירים אשר יוכיחו בעליל, כי אין ידם משגת לשלם בעד דמי הכניסה. זה יכלול גם את האירווח במלון שיוקם במקום במרוצת הזמן. את התנאי האחרון אני נדרתי לאבי, שאעשה מצווה ואעזור לנזקקים. מה אתה אומר על כל זה, אדוני ראש העיר?"

"אני אומר", ענה ברנשטיין "שזה קודם כל רעיון יפה, אצילי וציוני. אך לפני אתחיל לגלגל את העניין הלאה, מאיפה יש לי ההוכחה שאתה רציני? אני לא יכול לדבר עם אנשים בעלי הון, או בעלי השפעה, או עם כל גורם המכריע בעניין, מבלי שיהיה בידי איזה מסמך רשמי כלשהו לאחוז בו." אברהם חשב לרגע ואחר כך אמר "תראה, אין לי שום מסמך רשמי אתי, כי כל הנושא עדיין טרם התגבש אצלי סופית. אני רק מגשש בנדון ורוצה לדעת אם הרעיון שלי בכלל מעשי. מה שאני כן יכול לעשות, הוא לשלוח מקדמה על החשבון התרומה. שאפשר יהיה להתחיל לגלגל את העניין." "ברנשטיין התמהמה בתשובתו "זה בכל זאת ייתן לנו איזו אחיזה, אך טרם דיברנו מה יהיה באתר שאתה מתכוון להקים אצלנו?" "הבט", אמר אברהם "יש לי פה איזו רשימה על הדברים שאני מתכוון להכיל באתר", אמר והוציא מכיס מעילו גיליון נייר עליו היו רשומים הפרטים הבאים:

- (1) בניית מלון עם 150 חדרים, שיכלול, לובי, מסעדה, אולם ריקודים ואת כל השירותים.
- (2) בניין תיאטרון שישמש גם קולנוע עם 1000 מקומות ישיבה
- (3) בית הנהלה
- (4) בית כנסת קטן
- (5) נוי אינטנסיבי של 5 דונם שיכלול ערוגות פרחים, ורדים, עציצים יפים, וכו'
- (6) 25 דונם מדשאות עם שבילים וספסלי ישיבה, פנסים (כולל הכשרת קרקע, צנרת וכו')
- (7) מגרש טניס, מגרש כדורסל, ומגרש כדור עף
- (8) אגם מלאכותי בגודל של 3-4 דונם
- (9) בריכת שחיה (30X20), כולל מתקני טיהור
- (10) גן טרופי עם דקלים מזנים שונים וצמחים מעניינים
- (11) תכנון ופיקוח אדריכל מוסמך
- (12) הוצאות תחזוקה משוערות של גן כזה למשך שנה
- (13) מגרשי חנייה עבור 200 מכוניות ואוטובוסים.
- (14) קביעת מספר העובדים והוצאות השכר שלהם במשך שנה.

"יפה", הגיב ברנשטיין, תוך נענוע בראשו "נראה לי שרשימה זו הוכנה בידי בעל מקצוע שמבין בנושא." "האמת", השיב אברהם "התייעצתי לפני כן עם מומחה." "במבט חטוף ברשימה הזאת," אמר ברנשטיין "נראה לי שהסכום התרומה שלך בקושי יכסה את מחצית מההוצאות." "טוב," השיב אברהם "לפי שעה זה מה שאני יכול להבטיח. פרט למקדמה, גם את סכום זה אוכל לשלם לכם רק כעבור חצי שנה, כי הכסף שלי סגור בבנק בתוכנית חסכון לשנה, ואין אפשרות לגעת בו." במשך כל זמן של הדיון העסקי יוכבד ישבה בפנים סתומות חסרי הבאה, אדישה לדברים שנאמרו בשיחה, כאילו כל העסק הזה לא נגע לה.

"הבט", אמר ברנשטיין "אעלה את הצעה שלך בישיבה הקרובה במועצת המנהלים של העירייה. לפי שעה אינני יודע מה תהיה תגובתם. מכל מקום הרעיון מוצא חן בעיניי." "אני מתכוון," המשיך אברהם "להביא את הוריי ואחותי לביקור לכאן שיראו כמו עיניהם כמה יפה פה. אם הוריי יסכימו, והעסק שהצעתי ילכש עור וגידים, אז נחשוב לעלות ביחד כל המשפחה לישראל ונבנה את ביתנו כאן בשלהבת." ברנשטיין קם ונתן יד לאברהם ואמר "ישר כוחכם, אדוני וגברתי, הלוואי שירבו אנשים כמוכם." "אז אפשר לסכם בכך," אמר אברהם "שבחזורי ללונדון אדבר עם הוריי בבית, ואם הרעיון יראה להם אז נבוא לכאן ביחד ונמשיך לדבר בנושא. עד אז, אני מבקש לא לנקוט שום צעדים קונקרטיים בעניין. כן, ויש לי עוד בקשה קטנה, אדוני ראש העיר, האם תוכל לעשות לנו סיבוב קטן בעיר? כי מהאוטובוס ראינו את הכל רק ביעף והיינו רוצים עוד להעיף מבט על הסביבה." "בכל הכבוד אדוני, לא רק זה, אלא אחר כך אקח אתכם לתל אביב למלון שלכם. באיזה מלון אתם מתאכסנים?" במלון 'אקדיה' "NO PROBLEM, SIR, NO PROBLEM", אקח אתכם לאן שאתם צריכים."

ראש העיר עשה אתם סיבוב גדול במכוניתו סביב העיר. אברהם צילם במצלמתו את הווילות הרבות עם שפע של גנים וירק מסביבם. הוא ביקש ממנו לעצור לרגע ליד בית דו-קומתי שהיה יפה במיוחד ושאל אותו "אני יודע שזה יהיה לך קשה לענות על שאלתי, אך כמה לדעתך עולה פה לבנות בית כזה?" "פחות מאשר באנגליה," באה תשובתו הלקונית של ברנשטיין "משהו כמו חצי מיליון \$, אולי יותר. רוצים לראות עוד משהו?" שאל ברנשטיין "נסתפק בזה. תודה." ענה אברהם. "טוב, אז, אם כן נמשיך עכשיו לתל אביב." אמר ברנשטיין. הם ירדו בכביש המפותל מהגבעה הרמה עליה בנויה העיר שלהבת הגבורה, ולאחר שעברו כמה צמתים סואנים, הם עלו על הכביש החוף ופנו דרומה לכיוון תל אביב.

בדרך ביקש ברנשטיין מאברהם לשמוע עוד סיפורים מהטיול שלהם בארץ. והוא סיפר וסיפר לו בהתלהבות. בסוף ברנשטיין שאל אותו "ואיפה אתם גרים עכשיו בלונדון?" "בבית יפה ליד לונדון בעיירה שנקראת בזילדון. את הבית, קוטג' דו קומתי, שכרנו למשך שנה, עם אופציה להארכה. גם שם מאוד יפה והסביבה שקטה. אך הבית לא שלנו ושכר הדירה גבוה. אז תוך שנה צריכים להחליט לאן פנינו מועדות, להישאר באנגליה, או אולי נחליט החלטה נועזת ונעלה כולנו ארצה." "אני יודע, ותסלחו לי על הציניות שלי" אמר ברנשטיין "שיהודים, כל זמן שטוב להם בגולה, קשה להם לעזוב משם. מתי יהודי מחליט לעזוב ולעלות לישראל? מתי שהקרע מתחיל לבעור מתחת לרגליו. אנגליה אומנם ארץ ליברלית ודמוקרטית, אך אני יודע שגם שם לא כל כך אוהבים את היהודים." "אתה צודק מאוד אדוני," השיב אברהם "זה היה אחד מהמניעים שלי שחשבתי להעביר את משפחתי ואת הונו לכאן, ומקווה שאצליח בכך." "לכל מקרה" הוסיף ברנשטיין בקריצה "תתחילו ללמוד עברית." "נעשה זאת," הבטיח אברהם.

כתל אביב, בהגיעם למלון 'אקדיה' הזוג נטל פרידה לכבית בלחיצת ידיים ארוכה מראש העיר והודו לו בחום על שירותיו. שוב אנשי המלון הורידו את מזוודותיהם. "נהיה בקשר" אמרו לראש העיר ונפרדו ממנו. את היומיים הנותרים עד שובם לאנגליה הזוג בילה בטיולים ברחבי העיר וביום חמישי אחר הצהריים הם נסעו ברכבת לשדה התעופה וכעבור מספר שעות הם כבר היו בדרך חזרה ללונדון.

## פרק שישי

הפעם הטיסה הייתה בשעה נוחה, ב-11 לפני הצהריים, כך שהספיקו לישון, לנוח טוב, ולא היו עייפים כמו בטיסה הקודמת בעת שבאו לארץ. למרות הכל בני הזוג לא הרבו לדבר בניהם במשך הטיסה. אברהם היה נסער בנפשו. הוא בשום אופן לא היה יכול להבין את ההתפרצויות הקנאיות של אשתו. מעולם לא בגד בה עם אישה אחרת, והתקרית הזאת עם הצרפתייה הערומה ניראה בעיניו ממש כפארסה מגוחכת. גם השמרנות הקיצונית שלה לא מצאה חן בעיניו. גם הוא היה אדם דתי, בעל אמונה, אך בשום אופן לא קיצוני פנאטי. הוא לא השלים עם הזלזול שיהודים רבים מתייחסים לדתות אחרות. למה הנוצרים לא מוחים כשיהודים נכנסים בכנסיות שלהם, או במקומות קדושים אחרים?

הוא לא סבל את החרדים ואת ההתבדלות שלהם מיתר זרמי היהדות. את הדוגמתיות הקיצונית שלהם, את מלבושיהם המצחיקים, ואת חיצוניותם הדוחה, את קדוקי הטקס שלהם בענייני ההלכה. תרבותם לא מאפשרת להם לקרוא וליהנות משום ספר, פרט לכתבי

הקודש, התנ"ך, התלמוד, הראש"י, הרמב"ם, ואולי עוד משהו. את פניני הספרות העולמית מסופרים בעלי שם עולמי כמו, טולסטוי, גורקי, דוסטויבסקי, שקספיר, סינקלר, סול בלו וכולו, חס מלזוכיר. מוזיקה רק של שירי חזנות, אולי נעימות של הכליזמרים. בטהובן, מוצרט? כך?, יוהאן שטראוס? טפוי! יימח שמם של הגויים הגרמנים הארורים האלה. קולנוע?, טלוויזיה? וידיאו? אלה המצאות שביסודם הם התגשמות הטומאה, החטא והביזיון. לכן יוכבד התנגדה בכל תוקף להכניס טלוויזיה לביתה.

הוא גם לא הבין את התגובות הילדותיות של אשתו. אם היא הייתה אומרת לו 'תראה אני צריכה כסף מזומן שיהיה אצלי לעת הצורך', האם הוא היה מסרב לתת לה? הוא כיבד את יוכבד, ובמשך שלוש השנים האחרונות כמעט שלא היו סכסוכים, או ויכוחים משמעותיים ביניהם. אולי זה בגלל שלא היו אירועים יוצא דופן בחיי הנשואים שלהם.

אך הדבר שהעיק על נפשו ביותר היה שנמנע ממנו האושר של האבהות. שלוש שנים של חיי נשואים עם יוכבד לא העניקו לו שום פרי. הוא רצה ילדים, הוא רצה משפחה. תחילה חשד שהוא עצמו אשם בכך והחליט להיבדק בבית החולים. אך בבדיקות נמצא שהוא בריא, כשר לחלוטין וזרעו חיובי, וגם נתנו לו תעודה על כך. על כן הוא יותר ויותר חשד באשתו שהיא עקרה ולא יכולה להוליד ילדים. אך מעל הכל הוא רצה לציידו אישה עם ראש על הכתפיים, שלא יצטרך להתבייש בה ולהסתירה מפני אנשים אחרים. הוא גמר אומר בנפשו להתחיל בעסק רציני כשלצידו תהיה אישה נבונה, שיוכל להיעזר בה, מי שלא תהיה כבולה כל כך באיסורי הדת. אישה שתהיה ליברלית ופתוחה בהשקפת עולמה ומשוחזרת מדעות קדומות ומאמונות תפלות. לצד יוכבד הוא לא יוכל להגשים את כל זה. על כן הוא חשב על גירושים. המחשבה הזאת לא עלתה בראשו לפני כן, אך כנראה הנסיבות המשתנות גרמו לכך.

זאת ועוד. הביקור הזה עשה משהו בליבו. הוא פשוט התאהב בארץ ישראל. למה אני צריך להשקיע את כספי אצל הגויים, כשיש לנו ארץ יפה כזאת? ארץ שמשוועת לעליה. ארץ שמוכנה לקלוט אותה. הוא לא היה טיפש ותמים, וידע שחלק מהכבוד שהוא התקבל שם היה בגלל כספו ומעמדו, אבל זה המצב בכל העולם; כשאתה עשיר מדברים אתך אחרת. הוא גם ידע שלתיירים מראים רק את הדברים היפים, ובטח יש בארץ גם שכונות עוני, סלמס, ואנשים קשיי יום, כפי שהוא עצמו היה לפני שזכה בפרס הגדול. אז הוא יעזור לנזקקים בישראל ולא באנגליה. הוא ידע לבטח שיהיה קשה לשכנע את הוריו בכל הדברים האלה, אך ייעשה כמיטב יכולתו בעניין. הוא גם החליט להתלבש חזק על הלימודים, ולפני שיתחיל את לימודיו במכללה על ניהול עסקים, הוא יירשם לקורס לעברית, וגם ייקח מורה פרטי למתמטיקה.

מוטרד על ידי המחשבות המעיקות האלה, קשה היה לו להירדם, אך לבסוף הוא בכל זאת נרדם. הוא התעורר רק כשאשתו העירה אותו. "אברהם קום, קום, תתעורר! אנחנו עוד מעט מגיעים." אכן נותרה להם רק כרבע שעה עד שקברניט המטוס נתן הוראה להדק את החגורות ולהתכונן לנחיתה. אחרי שהמטוס הנמיך טוס וגלגליו נגעו בקרקע, כל הנוסעים מחאו כפיים מתוך שמחה שהגיעו בבטחה הביתה.

את פני הזוג קיבל מזג אוויר קריר וגשום. את תל אביב הם עזבו ביום שטוף שמש זוהרת. כל המשפחה ואף ידידיו של אברהם הגיעו לשדה התעופה 'היטר' לקבל את פניהם. לאחר שהתנשקו והתחבקו, אברהם שאל את אביו "נו אבא, הכל בסדר? לא הטרידו אתכם הפושעים?" "לא בני, מתקני האזעקה בבית כל כך משוכללים שג'וק לא יכול להיכנס פנימה, אלא אם פותחים לו את הדלת..." "והסתדרתם עם הכל? היה לכם משהו חסר?" "לא, ברוך השם, הכל היה בסדר."

"אתם נראים מצוין", אמרו להם. "כן", השיב אברהם "בחיים שלנו לא אכלנו כל כך טוב וכל כך הרבה." "עכשיו תצטרכו לעשות דיאטה", העיר להם בצחוק אחד מחבריו בשם 'סמי'. "אכלתם כבר צהריים?" "שאלה שרה 'בטח', ענתה יוכבד "במטוס הגישו לנו ארוחה נהדרת." "טוב", אמרה לייזה "אז תוכלו גם ארוחת ערב טובה, הכנו בשבילכם משהו שפישל." "אם כן", אמר אברהם "נצל את ההזדמנות ונזמין את כולכם לביתנו החדש בבזילדון ונראה לכם את הצילומים שעשיתי בארץ. כולם שמחו ומחאו כפיים. אברהם הזמין מיניבוס שהסיע אותם הביתה.

\*

בבית פתחו את כל המזוודות ואת המטלטלים שלהם. הוציאו את המתנות היפות שהביאו מהארץ. ההורים מאוד שמחו לפמוטים היפים ולשאר דברי יודאיקה שהביאו. אברהם גם הביא שני בקבוקי יין משובחים מהגולן. אחרי שסידרו את הכל, כולם הוזמנו לחדר האורחים, והשולחן הארוך כבר היה מסודר בצורה חגיגית לקבל את פני הבאים. הפעם גם יוכבד לא מחאה כנגד הרהיט העתיק הזה שמקומו היה צריך להיות במוזיאון... במהרה הנשים הגישו את מנות האוכל שהכינו על טהרת המטבח היהודי. הם שמו במרכז את הפמוטים היפים ואת ספרי התפילה המהודרים שהזוג הביא אותם במתנה. הארוחה התנהלה במצב רוח מרומם וכולם שמחו שהזוג חזר



מהטיוול בריא ושלם. "אני רואה שקצת השתזפתם שם," אמר יחזקאל "היה לכם חם?" "לא במיוחד," ענתה יוכבד "היה כל הזמן מזג אוויר יפה." "הראיתם דברים יפים?" "דברים נהדרים" ענה אברהם "עוד מעט תראו את התמונות שצילמנו. יש לנו ארץ יפה!"

כשהמשפחה סיימה את הארוחה, החברים של אברהם ביקשו לראות את הבית. אביו הראה את הבית לאורחים. "שיגעון של בית," הם אמרו לו כשגמרו לסייר. "הצרה היא שהוא לא שלנו," אמר אברהם "אנחנו רק שוכרים אותה, אך עוד שנה ואולי קצת יותר, נבנה בית משלנו, אם לא באנגליה, אז במקום אחר." כולם הסתכלו עליו ולא ידעו מה הוא שח. יחזקאל שאל אותו "מה אמרת בני?, לא הבנתי. מה התכוונת לומר שאמרת 'במקום אחר'?" "אבא, נדבר על כך אחר כך," אמר ולא פירש. הוא השאיר את כולם מופתעים ותוהים על מה הוא רמז בדבריו.

אברהם ביקש להחשיך את החדר והפעיל את המצלמה הדיגיטאלית שלו שהייתה מחוברת למקרן. על הבד שהיה תלוי על קיר החדר, הופיעו התמונות של שדה התעופה החדש של ישראל. אחר כך, אחד אחר השני, התמונות מהמקומות בהם הם ביקרו וטיילו, מתל אביב לצפון, ומשם לירושלים ועד אילת. נוסעי האוטובוס, המדריך והנהג. תמונות מהמלון באילת ולבסוף שלהבת הגבורה, הנוף היפה שנשקף מהגבעות לים ולבריכות הדגים, היולות היפות ותמונה משותפת עם ראש העיר ברנשטיין.

"היה טיול יפה ושווה כל פרוטה," התלהב אברהם, "ראינו דברים נהדרים ונהנינו מאוד. מה יש לדבר, יש לנו ארץ יפה." "וגם את הנהיגת?", שאל יחזקאל את יוכבד "גם אני נהנית, אך היו שם דברים שהייתי מוכנה לוותר עליהם." "מה למשל?" שאלה החברים של אברהם "למשל על הביקור בכנסיות, למשל גברים ונשים מתרחצים שם ביחד בבריכות, למשל בעיר העתיקה של ירושלים אצל הערבים, למשל בטקס הטבילה של הבפטיסטים בירדן, למשל תצוגות האופנה במלון ועוד, ועוד, אני כבר לא זוכרת. בקיצור יש בישראל הרבה פריצות."

"יפה באנגליה כולם קדושים! אה?" התערב אברהם בדבריה "את מדברת ככה, בגלל שמעולם לא היית בדיסקוטקים ובמועדוני לילה ובמקומות שהצעירים מבילים בהם. מעולם לא היית על שפת הים, בחופי הנודיסטים, מעולם לא זזת מעבר הקצה של השכונה. אז איך את יודעת שבאנגליה אין פריצות. יש בכל מקום בעולם, רק אנו, ברוך השם, לא יודעים, לא שומעים עליהן ולא רואים אותן."

"חברה, חברה רק הגעתם הביתה וכבר התחלתם לריב," התערב יחזקאל "לא היה לכם מספיק שלושה שבועות?" "גם שם היא עיקמה את האף על כל דבר," התרחת אברהם "הייתי צריך לבקר אתה רק בכותל המערבי, בקברו של רבי עקיבא בצפת, ובשכונות החרדים בירושלים, אז היא הייתה מרוצה..." הוא לקח הפסקה "טוב אבא, אנחנו עוד נדבר על זה בהזדמנות אחרת."

\*

למחרת כשהרוחות נרגעו, אברהם ניצל את ההזדמנות שיוכבד הייתה עסוקה במטבח. הוא עלה לדירת הוריו ואמר להם "אבא ואימא הייתי רוצה לדבר אתכם." על פניו של יחזקאל התרבו הקמטים, וכשהוא הבחין בהבעה הרצינית על פניו של בנו, הוא החל לדאוג "חושבני שיש לך בעיות עם יוכבד," הוא אמר. "נכון ניחשת אבא, בעיות חמורות!" שני ההורים התיישבו מול אברהם "תקל על לבך בני, מה קרה?" אברהם לקח נשימה עמוקה ושאל אותם "הוריי היקרים, תגידו לי כמה זמן אתם מחכים לנכדים?" "מה זאת אומרת כמה זמן?", שאלה אימו בפליאה "מהיום שהתחתנתם." "טוב אז אתם יכולים לחכות עד אחרית הימים, כי מאשתי, יוכבד, לא תוכלו לצפות שהיא תעניק לכם נכדים." "מה אתה שח, אברהם?, מה הבעיה?" "הבעיה היא כנראה שהיא עקרה, זו הסיבה." "המממ," כחכה יחזקאל "אתה בטוח בכך? או שהסיבה דווקא אצלך?" "לא אבא, לפני הנסיעה עשיתי בדיקות בבית החולים והתברר שאצלי הכל בסדר." "אולי אפשר לעזור לה," אמרה שרה "היום יש התקדמות ברפואה ובגניקולוגיה ואולי ניתן לרפא אותה?" "אני לא יודע, אימא, אך זאת לא הבעיה היחידה אתה." "מה יש לך עוד בעיות אתה?" שאל יחזקאל.

אברהם קם ממקומו והחל להתהלך בחדר "הביטו, אני מתכוון לעשות שינויים מרחיקי לכת בחיים שלי. הביקור הזה בארץ גרם לי לחשוב מחדש לאן פניי מועדות. ראיתי שיש לנו ארץ נפלאה, נופים נהדרים, פגשתי אנשים נחמדים ומסבירי פנים. נכון שלא ראינו את הכל, כי לתיירים מראים רק דברים יפים, ואני מתאר שיש בישראל גם הרבה צרות, עוני ומחסור. יחד עם זה יש שם אפשרויות גדולות לאנשים שרוצים להשקיע את כספם ולהרוויח. את אותם הדברים שחשבתי לעשות פה, אעשה שם בארץ שלנו."

יחזקאל נענע את ראשו "אני רואה בני שנהפכת לציוני." "כן אבא. אנחנו היהודים פה בגולה רק מתפללים ומעלים געגועינו לציון, לירושלים ולגאולה, ומחכים למשיח שייקח אותנו לשם. אך שום דבר מעשי לא מוכנים לעשות כדי להגשים את החלום. עכשיו ניתנת לנו ההזדמנות כדי לעשות זאת." "אתה מחפש צרות והרפתקאות," יחזקאל התרה בבנו "הרי אתה יודע ששם ישנן מלחמות, מהומות,

אינטיפדה, מעשי טרור, זה לא כל כך אידאלי לחיות שם כפי שאתה מתאר. פה אתה יכול לחיות בשקט ובשלווה. יש לך מספיק כסף להתקיים ללא דאגות עד סוף ימך. למה אתה צריך את זה?"

"אתה יודע אבא שאני לא טיפוס עצלן, השיב אברהם "אני לא יכול לתאר את המשך החיים שלי לשבת באפס מעשה ולגנוב את היום. זה לא בשבילי. אני אוהב לעבוד ולהיות פעיל. חוץ מזה זה יהיה אתגר בשבילי להגשים את החלום הזה. דיברתי ארוכות על הרעיון שלי עם ראש העיר של שלהבת הגבורה, אדם חביב ונחמד. זה מאוד מצא חן בעיניו. אתה יודע מה? במקום הרבה דיבורים, ניקח אותך, את אימא ואת לייזה ונראה בעצמכם את המקום. נעשה גם טיול קצר בארץ, אך לא כמו שעשינו עם יוכבד, כי זה מעייף. נבקר בגולן, בים המלח, בירושלים, ובתל אביב."

יחזקאל פנה לאשתו "נו אימא, מה את אומרת לזה? את רוצה לעשות את הטיול?" "למה לא?" ענתה שרה להפתעת בנה "עוד לא היינו בארץ אף פעם." "טוב," אמר אברהם "אז בואו נגיד שסגרנו עניין אחד. אחרי חג הפסח ניגש לחברת 'אל-אל' ונזמין את הכרטיסים. יש לשער שמחירי הטיסה וגם המלונות יהיו אחרי החג יותר זולים. אך הבעיה עם יוכבד לא פחות רצינית. החלטתי להתגרש ממה. עם אישה כזאת, כמו יוכבד לא אוכל להגשים את תוכניותיי." הוא פרש לפני הוריו את הגיגיו בקשר אליה. "זה שהיא עקרה, מילא, אך מבחינה מנטאלית היא הרבה פעמים מתנהגת כמו ילדה, היא מגזימה בקיצוניותה בהלכי הדת, ואני לא יכול להסכים, לא להשקפותיה האוטודקסיות, ולא לקפריזות שלה. אני צריך אישה אחרת לצידי. ראיתי בארץ נשים יפות, חייניות מכל הסוגים וכל העדות. נראה לי שלא תהיה לי בעיה למצוא שם אישה כלבבי."

יחזקאל שקע בהרהור עמוק. פניו הרצינו "אתה יודע אברהם שבמקרה של גירושין היא יכולה לתבוע ממך את מחצית רכושך." "כן, אבא, חשבתי גם על זה. יש בדעתי להציע לקנות לה דירה יפה ומרווחת בלונדון, או בכל מקום שהיא תרצה לגור בו, לרהט את הדירה עם הריהוט הכי טוב והכי יפה שרק תרצה, לתת לה קצבה נדיבה למחייתה, עד שהיא תמצא בן זוג אחר בשבילה, ואפילו לחפש לה חתן מתאים."

"יתכן שהיא תסכים להצעה שלך," אמרה שרה "אך איך תמסור לה את הבשורה הרעה שאתה רוצה להתגרש ממנה. דיברת כבר אתה על כך בני?" "האמת, עוד לא. אני חושב שאבקש את לייזה לעשות את זה בשבילי. הן חברות וללייזה יש טקט, והיא תמסור לה את זה בעדינות. היא תסביר לה שלא כדאי לה להמשיך את חיי הנשואים שלנו תוך מריבות וסכסוכים מתמידים."

\*

כשאברהם פגש את אחותו, היא הייתה מופתעת כשהוא סיפר לה שהוא רוצה להתגרש מיוכבד. השתיים היו ידידות, אם כי גם לייזה לא הייתה שבעת רצון עם התחרדותה של גיסתה. "טוב," אמרה לייזה "אני מסכימה שמשפחה ללא ילדים היא לא משפחה, ואני גם מבינה את הבעיה שלך עם דעותיה ההלכתיות, אך זה לא יהיה לי פשוט להגיד לה שאתה רוצה לגרש אותה." "אם זה היה פשוט, אז הייתי עושה זאת בעצמי," ענה אברהם, "אך אתן נשים, בטח תמצאו שפה משותפת." "טוב, בסדר," נאנחה לייזה "אנסה לעזור לשניכם."

כצפוי יוכבד קיבלה את הבשורה בצורה קשה. היא פרצה בבכי "אבל אני לא אשמה! אני לא אשמה!" "איש לא מאשים אותך יקרתי," אמרה לייזה "אך לאחי יש זכות למשפחה משלו, והוא כבר חיכה זמן רב. הוא אף ניגש לבית חולים ועשה בדיקות פוריות והתברר שהוא בסדר גמור." "אז מה אעשה עכשיו?" היא מררה בבכי "איש לא ירצה בי." לייזה לקחה את ידה בידה, ליטפה את ראשה ואמרה "תקשיבי יוכבד, עניין העקרות שלך זו לא הבעיה היחידה ביניכם. הוא גם לא מסכים לדעותיך ולהשקפת עולמך, ולא מוכן תמיד להתווכח ולהיות אתך במתח. אז יותר טוב שתפרדו בשלום. הוא חושב לקנות לך דירה יפה, באיזה מקום שאת תרצי, יקנה רהיטים יפים, וידאג לך למחיה עד שתתחתני, ואף מוכן לחפש לך חתן מתאים. אולי איזה בחור ישיבה, או מישהו אחר שתהיי אתו מאושרת. לדעתי זאת הצעה נדיבה ביותר, ואני במקומך הייתי מקבלת זאת בשתי ידיים."

"טוב," אמרה יוכבד בוכייה "אני צריכה לחשוב בזה." "ועוד משהו," הוסיפה לייזה "אנחנו, זאת אומרת אברהם, אני וההורים ניסע אחרי החגים לבקר בארץ למשך שבוע. אנו עוד לא היינו אף פעם בישראל. כעת בהעדרנו לא היינו רוצים שתישארי לבדך. אז איך שאת רוצה, או שתביא את הורייך, או ידידיך אל הבית בבזילדון, או שאת רוצה להיות בהעדרנו אצל הורייך. הכל לפי הבחירה שלך." "גם על זה אני צריכה לחשוב," היא אמרה.

\*

אברהם קיבל את הסכמת יוכבד להצעתו בהקלה רבה. להיפרד בשקט, תוך הסכמה והבנה הדדית יהיה הטוב ביותר עבור שניהם. עכשיו עוד צריך לראות איך הדברים יצאו לפועל הלכה למעשה, ללא סיבוכים. בינתיים חג הפסח התקרב והיה על המשפחה לעשות את כל ההכנות לחג. תוך כדי כך הוא קיבל מכתב מהארץ מראש העיר ברנשטיין. הוא פתח את המכתב וקרא:

TO MR. ABRHAM KERNER

ANDREWS STR. NO. 76. BASILDON. ENGLAND Date: the 14<sup>th</sup> of April 2005

Dear Sir

I forwarded your proposal to our municipality member's council in Shalhevet Hagvurah. I'm happy to inform you that the council has found your idea, of establishing a recreation park for the newly wed of couples positive, viable, and interesting. We're waiting for your visit to discuss the matters profoundly and in details. We wish you and to your family happy holidays of Pesah.

Waiting for your kind response Sincerely yours David Bernstein

אברהם מיהר להראות את המכתב לאביו "אבא, תראה, תראה, המועצה של עיריית שלהבת הגבורה מוכנה לדון בהצעה שלי ברצינות ומחכים לי לבוא אליהם בהקדם האפשרי." "מצוין", אמר יחזקאל "אז נראה מה שייצא מזה. לדבר זה קל. להגשים זה קצת יותר מסובך, נכון בני?" "אתה יודע אבא מה אמר לי ראש העיר? שגם מסע של אלף מילים מתחיל עם צעד קטן אחד." "טוב, בני, אז בוא ונתחיל לצעוד." אברהם ניגש לכתוב תשובה לראש העיר והודיע לו שקיבל את מכתבו, וכי טובים הסיכויים שהוא יבוא לארץ לאחר חג הפסח, הפעם עם הוריו ואחותו, לביקור הכרות. אולם לפי שעה אין זה עדיין בטוח. במידה שכן, הוא יודיע על כך בטלפון. הוא גם איחל לראש העיר חג פסח שמח, ושלח את מכתב התשובה באותו היום.

למחרת אברהם ניגש לבנק כדי לראות את מצב חשבוננו ונוכח לדעת כי ה-'קופה הקטנה' שלו התרוקנה בצורה משמעותית, ולא ירחק היום ויהיה נאלץ לפתוח את ה-'קופה השנייה' שלו. אמנם מרבית הוצאותיו לבית וריהוטו כבר שולמו, אך לפני עומדות הוצאות רציניות של נסיעה נוספת לארץ, הפעם עם הוריו ואחותו. אך עיקר ההוצאות יהיו לפצות את יוכבד על הגירושים. הוא נדר נדר בליבו לעמוד בכך בכבוד, וקיווה שהיא לא תעשה לו צרות. הוא ניגש גם למנהל הבנק כדי לדרוש בשלומו. ג'פרסון, כרגיל, קיבל אותו בחום והתעניין איך הוא מסתדר בביתו החדש. "כמו חבר פרלמנט חדש שנכנס לראשונה לבית הלורדים", הוא אמר לו בצחוק "בהתחלה זה היה מאוד מוזר, אך לאט, לאט התרגלנו. אשתי בכלל חשבה שהבית יותר דומה למוזיאון, מאשר לבית מגורים." "לפי דעתך, השיב ג'פרסון יותר טוב לגור במוזיאון מאשר בבית קטן באיסט אנד." "לא בשביל אשתי, היא העדיפה את הדירה הישנה שם מאשר את הדירה הנוכחית שלנו." "אישה קצת מוזרה אשתך, הלא כן?" שאל ג'פרסון. "היא אכן כזאת", הסכים אתו אברהם. "דרך אגב, הוא שאל את מנהל הבנק "אם אני רוצה להעביר תרומה לישראל, יהיו לי בעיות עם זה?" "מדוע שיהיו בעיות?, זה הכסף שלך אדוני." אברהם נרגע. הוא לא הזכיר לג'פרסון בחצי מילה כי הוא עלול להוציא מהבנק את מרבית כספו לאחר שתתמלא שנה בתוכנית החיסכון שלו, אך לפי שעה הוא עצמו לא ידע איך העניינים בארץ יתפתחו. מכל מקום הוא אמר לו כי היו לו הוצאות מרובות ובקרוב הוא יצטרך לשבור את קופת החיסכון השנייה שלו. "אין בעיה, אדוני, אנחנו תמיד לשרותך." הוא נפרד ממנהל הבנק בלבביות וחזר לביתו.

חג הפסח עבר על המשפחה במצב רוח קודר למדי. לא היו ילדים ולא היה מי שישאל את הפסוק "מה נשתנה." אברהם ואשתו ישבו זה ליד זה וכמעט שלא דיברו ביניהם. אומנם השולחן הארוך בחדר האורחים היה עמוס כל טוב עם מאכלי פסח ויינות מישראל, אך היה משהו באווירה שמנע מהמשפחה שמחה אמיתית. יחזקאל הרים את הכוס שלו ואמר בקול רם "חג שמח ובשנה הבאה בירושלים." אחרי התפילות וסדרי הפולחן לפסח, אימא שרה ולייזה הגישו את המנות וכולם אכלו בתאבון. כולם נמנעו מלדבר על ענייני משפחה ושוחחו בעיקר על נסיעתם הקרובה לארץ. אברהם גמר אומר בליבו לא לדבר יותר על הציונות עם אביו, 'הציונות תדבר בעד עצמה בעת שהם יהיה שם ויראו במו עיניהם כמה שהארץ שלנו יפה!'

\*

כשאברהם ואחותו נכנסו למשרד של 'אל-על' בלונדון, הפקידה שטיפלה בהם בפעם הקודמת מיד הכירה אותו. "יום טוב אדוני, איך הייתה הנסיעה שלכם לארץ, ביליתם טוב?" "יוצא מן הכלל", השיב אברהם, זאת הייתה ממש חוויה." "אני שמחה לשמוע את זה,

ולאן הפעם?" "שוב לארץ, אך הפעם עם הוריי ועם אחותי." לייזה הושיטה את ידה לפקידה " "HOW DO YOU DO?" "THANKS, WELL" היא ענתה. "אז ככה", אמר אברהם "הפעם אני רוצה להזמין 4 כרטיסי טיסה לארץ?" "סליחה, סליחה, מחתה לייזה "אם תרשה לי, את חלקי בטיול אני אשלם. אני יכולה עכשיו להרשות את זה לעצמי, בזכותך כמובן. אז תזמין רק שלושה, ואני אזמין לחוד." הפקידה חייכה "בסדר, אז אתה רוצה, אם כן, שלושה כרטיסי טיסה לארץ, באיזה תאריך?" "אנו רוצים לטוס ב-11 למאי ולהחזור ב-20 בטיסת בוקר." "כן", אמרה הפקידה "אתם תהיו שם ביום העצמאות. מצויין! ולך, גברתי, אני מבינה אותו הדבר?" "כמובן, ענתה לייזה בחיוך. "טוב, אז אני מזמינה 4 כרטיסים לתאריך ה-11 במאי, אמרה וכעבור כמה דקות היא מסרה להם את הכרטיסים שהודפסו בדואר אלקטרוני. "אתם רוצים גם לעשות טיול ב- 'אגד'?" "כן, אך הפעם רק לשלושה ימים." "באיזה מסלול?" שאלה הפקידה "תל אביב, חיפה, הגולן, וים המלח, אולי עוד מקומות יפים" "מתי אתם רוצים להתחיל את הטיול?" "ב-15 למאי." הפקידה הסתכלה בלוח "זה יוצא ביום ראשון" "כן, ענה אברהם. "אז אני צריכה לברר את זה ב- 'אגד'." היא התקשרה למשרדי 'אגד' בארץ ולאחר בירור של כמה דקות וקיבלה תשובה חיובית. "אז זה בסדר. אתה כבר יודע מה לעשות. כמו הפעם הקודמת. אתה זוכר?" "בהחלט", ענה אברהם. "אתם גם רוצים שאזמין לכם גם מלון בירושלים?" "כן, בבקשה." "טוב, יש לי פה רשימה של מלונות טובים. אני מציעה את 'שרתון מוריה', או את מלון 'קיסר'." "שרתון זה טוב. היינו שם בפעם הקודמת." אמר אברהם "טוב אז אני מזמינה שני חדרים במלון שרתון ל-4 לילות, " "בסדר גמור, ענה אברהם. הפקידה עשתה חשבון והם שילמו בעבור כרטיסי הנסיעה והמלון. "אתם לקוחות טובים שלנו, היא אמרה "הלוואי שיהיו לנו רבים כמכם." "תודה", אמרו השניים ויצאו את המשרד.

כשיצאו לרחוב לייזה שילבה זרועה בזרועו של אחיה ואמרה "אתה יודע אחי, שאני נורא מתרגשת לקראת הטיול. מעולם לא הייתי בחוץ לארץ, ומעולם לא טסתי." "טוב", הוא ענה "מעכשיו יהיו לך הזדמנויות רבות לכך." אחר כך אמר לה "שמעי, לייזה. אבקש אותך שוב לפנות ליוכבד ולשאול אותה האם היא שקלה את הצעתי בכובד ראש, ולקבל ממנה תשובה חד-משמעית בעניין. אם כן, אז חבל על כל יום. נפנה לרבנות ונגמור את הפרשה. בהזדמנות זו גם תשאלי אותה האם היא רוצה להישאר בדירה בהעדרנו." "אין בעיה, ענתה לייזה "אדבר אתה."

בבית אברהם התקשר לברנשטיין והודיע לו כי יגיע עם משפחתו לשלהבת הגבורה ב-17 למאי לקראת ערב, לאחר שיחזרו מהטיול באגד. הוא שאל אותו האם יש בעיר מלון טוב בשבילים לשלושה לילות. "זה יהיה לנו לכבוד גדול לארח אתכם, אמר ברנשטיין "אני כבר רושם זאת ביומני. המלון והכלכלה שלכם יהיו על חשבוננו. שם המלון הוא 'מנוחת הברון'. אבוא לפגוש אתכם שם בשעה 8 בערב." "אני מודה לך על כך אדוני", אמר אברהם "אני רוצה להראות להוריי ולאחותי את הארץ וגם את שלהבת הגבורה." " YOU ARE WELCOME" אמר ברנשטיין "אנו מצפים לבואכם."

לייזה קיבלה תשובה חיובית מיוכבד "כן, אני רוצה להתגרש. דיברתי עם הוריי על כך. אני גם לא רוצה לגור יותר בבית שלכם, אף פעם לא הרגשתי שם בנוח." "כרצונך יקירתי, אמרה לייזה "אל נא תכעסי אל אחי, הוא לא אדם רע. עובדה ששלוש שנים חייטם ביחד, ולא היו לכם בעיות." "כן, אמי מקווה שאמצא לי בעל, איש צדיק ויראי שמיים, והוא יבין אותי ויקבל אותי כמות שאני." "אמן", אמרה לייזה "תראי שבסוף הכל יסתדר." היא נתנה נשיקה ליוכבד ושתי הנשים נפרדו בחיבוקים.

## פרק שביעי

הפעם הייתה זאת טיסה בשעה נוחה ולא היו צריכים להקדיש ליל שימורים להכנות. המטוס יצא בשעה 10 בבוקר מלונדון, ובשעה 3 הם כבר היו בלוד. לפני כן אברהם קנה עבור ברנשטיין מתנה יפה בדיוטי פרי: אלבום תמונות יפה על אנגליה, עריה ועל המקומות והאתרים מפורסמים שלה. ובנוסף גם קנה לו בקבוק ויסקי 'JOHNNY WALKER' ועוד חבילה של דברי מתיקה. "נו, אחותי היקרה, אמרה פנה ללייזה לאחר ההמראה "את מפחדת?" "מה פתאום?" ענתה לייזה בחיוך "זה ממש כיף." גם ההורים הרגישו טוב. הם אכלו וישנו, קראו בעיתונים ולא הרגישו איך הזמן עובר.

בהגיעם לארץ אברהם הרגיש שהוא כבר 'בן בית', והזריח את בני משפחתו מה לעשות ולאן לפנות בשדה התעופה העצום והמסובך של נתב"ג. גם הם התפעלו מיפי המקום. "אם לא אתה", יחזקאל אמר לבנו "היינו הולכים פה לאיבוד." אחרי שעברו את תהליכי הזיהוי ומזוודותיהם הגיעו, כולם יצאו לתחנת 'אגד' ונסעו לירושלים. בהגיעם לעיר הם לקחו מונית שהסיעם למלון שרתון. בדרך התפעלו מיופייה של ירושלים, מהתנועה הסואנת ברחובותיה, ושמרו לב כי כל העיר הייתה מקושטת בדגלי הלאום. אחר כך התרשמו מהמלון המפואר שהשתכנו בו. כולם, פרט לאברהם, מעולם לא התנסו בחוויה של להיות אורחים במלון יוקרתי כזה. ההורים, למרות שכבר הספיקו לטעום את טעם העושר, התקשו להתרגל למותרות כאלה. כולם הלכו לנוח ואחר כך אכלו ארוחת ערב.

זה היה, יום רביעי, יום זיכרון לחללי צ.ה.ל. ובערבו של יום, בשעה 8, נשמעה צפירת הצופרים ברחבי העיר, ובכל המדינה. זה היה אולי לסיים יום הזיכרון ולהתחלת חגיגות העצמאות. אברהם שאל את הפקיד בדלפק הקבלה לאיזה מקום כדאי להם ללכת כדי להשתתף בחגיגות בעיר. "יש במות בידור רבות באזורים שונים, אדוני", הוא ענה "אולם האירוע המרכזי יתקיים השנה בבנייני האומה. מסופקני אם נשארו כרטיסים לשם, אך אפשר לנסות."

הוא הרים טלפון לקופה של בנייני האומה ואמר "מדברים ממשרד הקבלה של מלון שרתון. יש לנו אורחים נכבדים מאנגליה. זו להם הפעם הראשונה שמגיעים לארץ. התוכלי לעשות טובה ולהשיג עבורם כרטיסים?" "הם שואלים כמה אתם." "ארבעה," אמר אברהם. "הקופאית אומרת שיש לכם מזל גדול כי מישוהו ביטל את הזמנותיו ברגע האחרון. כך שיש לה ארבעה מקומות ביצע. האם אתם מעוניינים בהם?" "מעוניינים, ואיך," השיב אברהם. "כן, כן, הם יגיעו לשם תוך חצי שעה." הפקיד פנה שוב לאברהם "אז שמעת אדוני?, עליכם להזדרז ולצאת לדרך." "איך מגיעים לשם?" "הכי פשוט, אזמין לכם מונית, והנהג ייקח אתכם ישר למקום. אך תיקחו אתכם בגדים חמים, כי יהיה לכם קר כשתחזרו בלילה. רצוי שתצאו כבר עכשיו כי יהיו שם המונים." אברהם הודה לפקיד וביקש ממשפחתו ללבוש בגדים חמים, אחר כך יצאו לדרך.

בנייני האומה, בניין גדול ומרשים, הוא מרכז תרבותי חשוב בעיר. כשהגיעו, אולם האודיטוריום הענק שלו כבר היה מלא מלא מפה לפה. הם הצליחו להגיע למקום רבע שעה בלבד מהתחלת טקס הפתיחה החגיגי. את הטקס פתח ראש העיר מר לופוליאנסקי. אחריו נאמו עוד מספר אישי ציבור. מיד לאחר סיום הטקס, תזמורת גדולה של הקונסרבטוריום המקומי פתחה בניגון שירי לכת ישראלים, בקצב הולך וגובר, אחרי כן הייתה הופעה של להקות נוער שהרשימו את הקהל בריקודי עם סוערים בתלבושותיהם העממיות. הקהל הענק הודה להם בתשואות רמות. אחר כך הייתה הופעת ספורט מרשימה של קבוצות ה-'פועל' של ירושלים שביצעו מופעי אקרובטיקה נועזים ובתרגילי אתלטיקה קלה שונים. אחרי ההפסקה הוצגה מסכת על היסטוריה של ירושלים מהתקופה הקדומה, ועד ימינו אנו.

עבור משפחת קרנר זו הייתה הפעם הראשונה שהם נפגשו עם הציבור הישראלי ועם ההווי הישראלי בכלל. הם מחאו כפיים בהתלהבות. אחרי ההצגה שוב לקחו מונית למלון, אך ביקשו מהנהג לעשות סיבוב הקיפי ברחובות ירושלים שהיו מוארים בשלל אורות צבעוניים, והומים המוני חוגגים. לאחר מכן כשחזרו למלון עוד התבוננו שעה ארוכה בטלוויזיה הישראלית ששידרה תוכניות חגיגיות. להפתעתם ראו שניתן לקלוט במקלט גם את שידורי ה-'B.B.C.'. למחרת, יום ששי, לאחר ארוחת הבוקר, המשפחה יצאה לבקר ולהתפלל ברחבת הכותל. הוריו של אברהם נישקו את האבנים ותקעו פתקים בין חרציצים. אברהם הנציח את מאורע במצלמתו. לאחר מכן, כמו בפעם הקודמת, אברהם עלה אתם לאזור ה'קרדו'. "באמת, מאוד, מאוד יפה פה," התלהבו כולם. עוד הספיקו לטייל מסביב לחומה ולבקר בחפירות ובמעיינות 'שילו'. אחר כך, לקראת השעה 3 אברהם הזמין את משפחתו לאכול במסעדה כשרה ברחוב המלך ג'ורג' החמישי. בתום הארוחה הם חזרו למלון ובערב כולם התפללו בבית כנסת הסמוך למלון. בשבת, לאחר ארוחת הבוקר ותפילת שבת, המשפחה יצאה לטייל באזור הסמוך למלון, ובמוצאי שבת הם נסעו לתל אביב למלון 'אקדיה' כדי להצטרף משם למחרת לקבוצת מטיילים עם 'אגד'. כשעלו לאוטובוס אברהם פגש, לשמחתו, את הצוות, יונה וענקלה. הוא הציג להם את הוריו ואת אחותו. מסלול הטיול הפעם היה קצר יותר מאשר הוא עשה עם יוכבד, אך בני משפחתו נהנו מאוד.

\*

ביום שלישי, בתום הטיול, המשפחה נסעה לשלהבת הגבורה אל המלון 'מנוחת הברון'. בעל המלון כששמע את השם קרנר, הושיט את ידו לאברהם ואמר בהתרגשות רבה "ברוכים הבאים אלינו, אנו חיכינו לכם. ראש עיר, מר ברנשטיין, אמר כי כל האירוח שלכם יהיה על חשבוננו. אז תרגישו את עצמכם כמו בבית." לאחר שקיבלו את החדרים שלהם וסידרו את מטלטליהם בארונות, כולם חזרו אל הלובי של המלון. "לא יכלו למצוא שם יותר טוב למלון הזה מאשר השם הזה," ציין יחזקאל בזמן שהוא התרווח, לצד אשתו, באחת הכורסאות הנוחות של הלובי "היו צריכים רק להוסיף 'קרנר', 'מנוחת הברון קרנר'. 'מי יודע', התאימה לייזה "אולי ביום מן הימים יקראו על השם שלו גם רחוב." "ואולי גם הפארק שהוא מתכוון להקים יהיה על שמו." הוסיף אביו. "נו, טוב," אמר אברהם בחיוך "זה עוד חזון למועד."

כצפוי, ברנשטיין הופיע ב-8 בערב, מלווה בחברת סגנו. הוא לחץ בחום את ידו של אברהם ואת ידיהם של בני משפחתו. אחר כך הציג להם את סגנו, יואב שמיר. כולם התיישבו בצוותה ליד שולחן גדול בלובי. לאחר שהזמין כמה בקבוקי בירה ושתה עם המשפחה לחיים, ראש העיר שאל אותם

"WELL, HOW DO YOU LIKE OUR LITTLE COUNTRY?"

הם כמעט השיבו לו במקהלה "SPLENDID" (נהדר) "אני שמח לשמוע את זה", הוא אמר ופנה ליחזקאל. "אדוני תרשה לי ללחוץ את ידך שגידלת בן כל כך נחמד ופיקח וציוני עם לב חם. אנו מקווים שיהיה עוד המשך לביקור הקצר שלכם אצלנו." "הבאנו לך, אדוני ראש העיר מתנה צנועה מאנגליה. היא למעלה בחדר שלנו, אז חכה רגע בבקשה," אמר אברהם ועלה לחדרו, וכעבור זמן קצר ירד ומסר את המתנה לברנשטיין. לאחר שהוא פתח אותה אמר "כל הכבוד, אז בביקורי הבא באנגליה אדע לאן לפנות ומה כדאי לבקר שם. תודה גם על הוויסקי ועל הממתקים."

לאחר ששוחחו על הטיוול שלהם ברנשטיין אמר "תשמעו, מחר בבוקר אקח את אברהם אלי למשרד. הייתי רוצה להראות לו את מפת המתאר של האזור, ואת המקום בו אנו חושבים להקים את פארק השעשועים שהוא חושב עליו. אחר כך אקח אותו לסיור קצר בסביבה. לכשנחזור ניקח את כולכם לעשות טיול יפה לגבעת האירוסיים. עד אז תבלו בנעימים, אולי תעשו טיול רגלי בשלהבת, זה מאוד יפה כאן, יש מה לראות." כולם הודו לראש העיר על נדיבותו לארח אותם במלון היפה הזה, ונטלו ממנו ומסגנו פרידה לבבית.

ביום המחרת, בערך בשעה 9 בבוקר, ברנשטיין הופיע לבדו ולקח אתו את אברהם ברכבו לבניין העירייה. "מה שלום אשתך?", הוא שאל בדרך "אם זכור לי טוב קוראים לה יוכבד. השארת אותה לבדה בבית?" "אברהם היסט מה לאמור לו. לבסוף גבר עוז בנפשו ואמר בהססנות לראש העיר "האמת היא שאשתי כבר לא כל כך אשתי." "מה זאת אומרת?" תהה ברנשטיין "לפני חודשים עוד הייתה אשתך, ועכשיו כבר לא?" "כן, אנחנו בתהליך גירושין." "מה אתה אומר? המותר לי לדעת למה?" שאל ברנשטיין מופתע. אברהם נאנח ולא ידע אם לגלות את צפונות ליבו לאדם זר, אך לבסוף בכל זאת החליט לעשות כן. ראש העיר נראה לו אדם נבון, כנה וידידותי, במי שאפשר לתת בו אימון. "הבט זה סיפור ארוך, אני מוכן לדבר על זה, אך אולי נעשה את זה במשרדך." "בסדר גמור," הסכים ברנשטיין.

כשהשניים הגיעו לבניין העירייה, ברנשטיין ביקש ממזכירתו להביא להם קפה למשרדו. לאחר שהקפה הוגש להם, אברהם סיפר לו באריכות את השתלשלות העניינים עם אשתו. "הגעתי למסקנה שלא אוכל להמשיך את החיים לצידה. הצעתי לה שאקנה לה דירה יפה, אדאג למחייתה עד שתצליח שוב להתחתן וגם אחפש לה בן זוג מתאים, עם מי שהיא תהיה מאושרת." "האם היא הסכימה להצעתך?", שאל אותו ברנשטיין "בשיחה עם אחותי, שהיא הייתה זו שהעלתה בפניה את ההצעה, היא הסכימה, אך טרם היה דיון פורמאלי ברבנות. אני תקווה שאסדר אתה." "ומה תעשה עכשיו?" שאל אותו ברנשטיין. אברהם משך בכתפו "טוב, אחפש אישה אחרת, אם לא אמצא אותה בלונדון, אז אמצא אולי פה."

ראש העיר לקח נשימה ארוכה, הדליק סיגריה ולאחר שהות מה הוא אמר "שמע ידידי, מעולם לא עסקתי בענייני שידוך, אך הפעם כנראה שלא תהיה לי ברירה אלא לעשות כן. יש לנו פה בעירייה אישה צעירה, בערך בגיל שלך. גם היא התגרשה מבעלה לא מזמן. זה היה לאחר שנת נשואים אתו. כנראה שגם הם לא התאימו זה לזו. זה קורה הרבה גם אצלנו בארץ. אך מה רציתי להגיד לך? היא אישה אינטליגנטית, משכילה, ולטעמי גם יפה מאוד," הוא הוסיף בקריצה "וחבל שאני כבר לא צעיר ולא רווק, אחרת הייתי מתחיל אתה בעצמי... מכל מקום," הוא המשיך "היא אישה פקחית, עם ראש על הכתפיים, ועצמאית. היא עובדת אצלנו כראש המחלקה ליחסי ציבור. אם אתה מעוניין אני יכול לזמן אותה לפה ונעשה הכרה ביניכם, ואולי נצא יחד אתה לסיור."

"מה שמה של הגברת?" שאל אברהם "קוראים לה עדה זלצר. היא ילידת ארגנטינה, אך באה לארץ לפני כמה שנים עם הוריה. יש לה השכלה אקדמאית, ואני מניח שגם יודעת לבשל," הוסיף ברנשטיין בבדיחות הדעת. "האם היא יודעת אנגלית?" שאל אברהם "היא מדברת אנגלית כמעט ברמה של שפת אם. היא הייתה שלוש שנים בארה"ב לפני שבאה לארץ, כך שתהיה לכם שפה משותפת." "נו, השידוך שלך נשמע ממש מפתה. היא נמצאת כעת במשרדה?" "תיכף נברר את זה." ברנשטיין חייג את מספר מחלקת יחסי ציבור וקיבל את סגניתה של עדה. "בוקר טוב שולה. מדבר ברנשטיין, האם עדה עובדת היום?" "כן," באה תשובתה של הסגנית "אתן אותה מיד." אחרי כשתי דקות עדה הייתה על הקו "כן אדוני ראש העיר, שמעתי שחיפשת אותי" "כן, עדהלה, תשמעי, אני יושב פה במשרדי עם תייר אנגלי, איש צעיר ונחמד, מי שמעוניין להשקיע את הונו אצלנו בפרויקט מאוד ייחודי, להקים פארק, בו יכלו זוגות הצעירים לבלות את ירח הדבש שלהם בכיף. האיש יושב אצלי עכשיו במשרד. אחר כך נצא להראות לו את השטח שאנו מיעדים להקים בו את האתר. מה דעתך שתצטרפי אלנו לסיור?" "בחפץ לב," באה תשובתה של עדה "לכוא כבר עכשיו?" "אם זה אפשרי, אז כן."

לאחר כ-10 דקות עדה הופיעה במשרדו של ראש העיר. היא הייתה אישה חטובת גוף, בעלת גזרה יפה, לבושה בצורה סולידיט, עם חולצה סגולה רקומה, ופתוחת צוואר, ז'אקט שחור, נעולה בנעליים אדומות. פניה האובאליים היו מאופרות בעדינות, על שפתיה אודם קל. את אוזניה קשטו זוג עגילים מזהב. שערותיה הברונטיות, היפות, החלקות היו מטופחות בקפידה. אברהם מיד השגיח ביופיה הלטיני של עדה. היא הושיטה את ידה לברנשטיין ולאורחו. "יום טוב לשניכם. שמעתי סיפור עליך" היא אמרה באנגלית רהוטה, תוך שהיא התיישבה לצידו של אברהם "שבאת לשמח את ליבותיהם של הזוגות הצעירים אצלנו." "גם הזוגות הפחות צעירים יתקבלו בברכה" השיב לה אברהם בחיוך.

ראש העיר הוציא ממגירתו את מפת האזור והצביע על מיקומו של שלהבת הגבורה. "יש לנו 5,000 דונם רזרבות קרקעיות מזרחת לעיר, חלקם הם חורש טבעי. מהשטח הזה נוכל להפריש, בשלב ראשון 1,000 דונם, להקמת הפארק. יהיו שם בעיות לוגיסטיות בשטח, כגון, יישורי קרקע, חפירות, סלילת כבישי גישה, בעיות אספקת מים, וכולו, שידרשו עיון קפדני ותכנון מדויק של מהנדסים. אנו יכולים להזיל את העליות בגלל שיש לנו מחלקת הנדסה בעירייה.

"דבר חשוב נוסף רציתי להזכיר לך אברהם, המשיך ראש העיר "כי במידה שתחליט סופית כי אכן אתה הולך לביצוע הפרויקט הזה, עליך יהיה להפקיד לזכות עיריית שלהבת הגבורה סך של מיליון דולר, מתוך ה-30 מיליון שאתה רוצה לתרום להקמת הפרויקט הזה. כל תנועת הכספים שלך ושלנו תהיה מעוגנת ורשומה כחוק בספר הפרוטוקול של מועצת העיר, באמצעות המנהל הכספים שלנו ועורכי דין. כך שכספך מצד אחד יובטח, אך מאידך גם אנו לא נטחן מים ולא נעבוד, איך אומרים באנגלית?

### 'FULL GAS IN NEUTRAL'

אברהם הקשיב לדבריו של ראש העיר הקשבה מלאה, אחר כך אמר. "אדוני ראש העיר. אמרתי לך כי אני עדיין לא בשל לעשות החלטות בנושא. עלי יהיה תחילה ללמוד ולהשכיל את עצמי כדי להיכנס לעסק הזה. על כן נרשמתי לקורס מזורו של ניהול עסקים בלונדון. נודע לי שבדרך כלל, הלימודים בנושא נמשכים 4 שנים תמימות באוניברסיטה. אך גם הקורס הזה ייתן לי לפחות מושגים יסודיים בכלכלה, שלא אהיה ירוק בעניינים, כפי שאבי הגדיר זאת, "כמו צבע הדשא בפארק שאני רוצה להקים." ברנשטיין ועדה צחקו על ההלצה של אברהם "מעבר לכך, המשיך אברהם "הביקור הנוכחי שלי עם משפחתי נועד בעיקרו לבוא ולהכיר את ישראל, את נופיה את אנשיה, ולשכנע את משפחתי לעזוב את אנגליה ולהקים את ביתנו פה בארץ. על כן אני מבקש קצת סבלנות. ברגע שתפול ההחלטה בעניין, אני מיד אעביר את הסכום המקדמה הנדרש לרשות העירייה, אך לא רוצה לרתום את העגלה לפני הסוסים."

"כל הכבוד לך," אמר ברנשטיין והושיט את ידו לאברהם "אתה איש הגיוני ומחושב, ואני אוהב אנשים מחושבים שלא עושים עסקים על רגל אחת. אז נתאזר כולנו בסבלנות ונחכה להחלטותיך. בינתיים הבה נצא לשטח ונראה את הכלה לפני שנתחתן," הוא אמר לצחוקם של אברהם ועדה. השלושה נכנסו למכוניתו של ראש העיר שלקח אותם אל השדות והחורשות המוריקות, מעבר לתחום המוניציפאלי של העיר. הוא עצר את הרכב על גבעה קטנה ממנה נשקף מראה כללי על השטח. הם יצאו מהרכב ונעמדו מול הרוח. ברנשטיין החזיק את המפה בידו האחת, ובידו השנייה והצביע על מיקום האתר להקמת הפארק. "הנה לפניכם המקום המיועד לבנייה. אין עוד לפי שעה שום פרוט מה יהיה ואיפה, רק רציתי להראות לאברהם את השטח. עכשיו הוא צריך לאמץ את דמיונו ולראות בעיני רוחו את הנולד." ראש העיר קיפל את המפה ואמר "טוב, לאחר שראינו את השטח, אז בוא אחזיר אותך לחיק משפחתך, ואת עדה למשרד שלה. אחר כך, בשעה 3 וחצי אה"צ אבוא לקחת את אתכם לעשות טיול בגבעת האירוסים."

לאחר שהחזיר את אברהם למלון, בדרך חזרה לבניין העירייה, ברנשטיין שאל את עדה איך מצא חן בעיניה אברהם. "הייתי אומרת שהוא איש נחמד, סימפטי, ועושה רושם שהוא מאוד מיושב בדעתו. למה אתה שואלת?" "שמעי עדה, אני רוצה שתעשי לי טובה?, בעצם לא רק לי, אלא גם לעירייה, ובעיקר לעצמך." "איזה טובות אתה מתכוון, אדוני ראש העיר?", היא שאלה נבוכה. "אגיד לך מיד. אחר הצהריים אחזור למלון ואקח את משפחתו של אברהם לטייל בגבעת האירוסים. הם עוד לא היו שם, אך אברהם ביקר שם בטיול הקודם. הייתי רוצה ששוב תבואי אתי למלון. אני אשכנע אותו להישאר אתך בנימוק שאת מתמצאת בכל התהליכים המנהליים של הקמת האתר שהוא רוצה להקים אצלנו, ואם את לא יודעת, אז תעמידי פנים שאת כן יודעת."

"סליחה, מר ברנשטיין, לא לגמרי ירדתי לסוף דעתך. מה אעשה שם בחברת אדם זר, נשוי ובעל משפחה? זה קצת מביך ולא נעים, אינך חושב?" "טוב," ענה ברנשטיין "אז יש לי כמה חדשות בשבילך: ראשית, האיש כבר לא נשוי, הוא גרוש. יותר נכון הוא בתהליך של גירושין מאשתו, בגלל שהתברר שהיא עקרה, ולא יכולה ללדת ילדים. שנית, הסיבה השנייה בגללה הוא רוצה להתגרש ממנה היא שאשתו מיררה לו את החיים בחרדיותה המופרזת, ועוד דברים שהוא לא היה יכול לסבול. הוא אדם שומר מצוות, אך לא מוכן להשתעבד לדת. אברהם קרנר הוא איש אמיד מאוד. הוא זכה ב-50 מיליון לירות סטרלינג בהגרלת הלוטו באנגליה. את יכולה לתאר איזה סכום אדיר זה? הוא רוצה להתחתן שוב ומחפש אישה נאה, משכילה, עצמאית בדעתה, מי שתוכל לעזור לו לבנות מחדש את החיים שלו בישראל. עכשיו את מבינה, מידלה, למה אני רוצה שתיפגשי אתו. אם תתחבבי עליו, זה יהיה שידוך מוצלח בשבילי, וזכיית הפרס בלוטו בשבילך, ודרך אגב, גם העירייה תרוויח מזה. מה את אומרת?"

עדה זלצר נשארה פעורת פה, המומה נוכח הגילויים של ראש העיר. לקח לה כמה דקות להתאושש עד שהיא הגיבה. "טוב, במקרה זה אני בהחלט מוכנה לפגוש בו שנית. מה עוד אני צריכה לעשות?" "שום דבר מיוחד, מידלה, ענה ברנשטיין "תתלבשי יפה, בבגדים הכי אלגנטיים שיש לך, ותפעילי את קסמיך עליו. יש לך שפה משותפת אתו, נכון?" "כן, חוץ משהאנגלים מדברים קצת שונה מהאמריקאים, אך לא נורא." היא הצדיע,

"TLL DO MY BEST, SIR" "ידעתי שאוכל לסמוך עליך", אמר ברנשטיין בחיך.

\*

באותו היום אחרי הצהריים ראש העיר ועדה הופיעו במלון 'מנוחת הברון' והתקבלו שוב בשמחה על ידי משפחתו של אברהם. ברנשטיין ניגש למשפחתו של אברהם והציג להם את עדה. "גברת זו", הוא אמר "שמה עדה זלצר, היא מנהלת את אגף יחסי הציבור שלנו בעירייה. הבאתי אותה אתי כדי שהיא תסביר לאברהם את בעיות והקשיים האדמיניסטרטיביים בקשר להקמת האתר. היא מתמצאת טוב בעניינים, וחשבת כי בזמן שאנו נסייר בגבעת האירוסים, היא תישאר איתנו כאן במלון לצורך זה. אברהם כבר ראה בביקורו הקודם את המקום." "בבקשה", אמר יחזקאל "איך שאתה חושב." אברהם עצמו גם כן היה שבע רצון מהרעיון. "בסדר גמור", הוא ענה "אנחנו כבר נסתדר." כעבור כמה דקות יחזקאל, אשתו שרה ולייזה עלו על רכבו של ברנשטיין ויצאו לדרכם. והשניים נשארו בלובי.

"אוכל להזמין אותך לכוס קפה", הציע אברהם. "ברצון רב" עדה ענתה. השניים התיישבו בפינה רחוקה של הלובי. אברהם הביט בה בהערצה גלויה "יש לציין", הוא אמר, תוך ננוע ראשו "כי הנשים הישראליות מתלבשות בטעם." "טוב, הבגדים שאני לובשת עכשיו לא כל כך ישראליים, קניתי אותם בפריס כשביקרתי שם לפני שנה, ופריס כידוע היא מרכז האופנה העולמית לנשים." "אני לא מבין גדול באופנת הנשים, לעומת זאת אני יודע כי לונדון הוא מרכז האופנה של הגברים בעולם." "אני לא יודעת אם הספקת הרבה להסתובב בישראל, האם ביקרת בקניונים ובחנויות היוקרה. כיום לא חסר שום דבר בארץ, ואם אתה יכול להרשות לעצמך, אז אין דבר שאי אפשר לקנות פה. פעם, לפני 40-50 שנה כולם הלכו פה בלבוש זול ופשטני למדי, אך היום זה שונה, רוצים לחקות את הגויים בכל דבר."

הקפה והעוגות הוגשו, והשניים הסתכלו זה בזה ומדמו אישה את הגבר שמולה, ולהפך, בעיניים בוחנות. "המותר לי לשאול", היא שאלה "איזה סוג של מתקנים אתה מעוניין להקים באתר שלך?" "האמת היא" ענה אברהם "שטרם גיבשתי לי תוכנית מדויקת בנדון, גם בגלל שאין לי מושג כמה הדברים עולים. אבא שלי העריך שכל הכסף שלי בבנק, ויש לי שם סכום די נכבד, לא יספיק כדי להגשים את חלומי." "בכל זאת, מה הוא החלום שלך?" "אני רוצה להקים פארק שכל זוג צעיר אשר ירצה לבלות שם את ירח הדבש שלו, ייהנה שם הנאה מלאה מכל השירותים שהפארק יספק. יהיו שם בין היתר: מלון יפה עם 150, אולי 200 חדרים, בריכת שחיה יפה, מגרשי ספורט, תיאטרון, קולנוע, מדשאות רחבות ידיים, גן טרופי אקזוטי ומגוון, חורשות, אגם מלאכותי לאלה שרוצים לדוג, או לשוט בסירה, מקומות לטייל בהם. אה כן, יהיה שם רב וגם סוכת חופה עבור זוגות שירצו להתחתן במקום, אולי עוד דברים שלא חשבת עליהם. את יכולה לייעץ לי בנדון זה?"

עדה השתתה בתשובתה והסתכלה מסביבה, ובסוף אמרה "המותר לי לגלות לך סוד?" היא שאלה תוך שהיא קרבה את ידה לאוזנו של אברהם. "סוד...?", הוא שאל מופתע "טוב, לנשים יש תמיד הרבה סודות. אז מה הסוד? "הסוד הוא שאני לא יודעת דבר, ולא מבינה, לא כלום בתהליכים המנהליים של הקמת האתר שלך. ראש העיר פשוט רצה למצוא איזה אמתלה להפגיש אותנו, בידעו כי שנינו מחפשים שותף לחיים. הוא כבר הספיק לספר לי הרבה עליך, ואני משערת שגם אתה שמעת עלי אי אלה דברים מפיו."

אברהם האזין לדבריה בהפתעה גמורה "נראה לי שראש העיר שלכם לא רק דואג לענייני העיר, אלא גם מעורה בבעיות האשיות של עובדיו." "אכן, זה ככה", היא ענתה "הוא אחלה של בן אדם." "מה זה 'אחלה' בעברית?" התעניין אברהם. "איך להסביר לך?, זו מילה ערבית שהתאזרחה אצלנו. משתמשים בה לגבי כל דבר שהוא טוב, משביע רצון, נעים, טעים, וכו'. במקרה זה פירושו שהוא חברמן, הוא לא אדם פורמאלי, רשמי כזה, אתה יודע, אפשר לדבר איתו על כל דבר, כאילו היה האבא שלך." "אז מסתבר שיש לכם בוס אידיאלי, הלא כן?" "בדיוק. איזה בוס אחר היה רץ וטורח עצמו להשיג לי שידוך טוב?"

לרגעים מספר הדו-שיח ביניהם הופסק. אחר כך אברהם שאל אותה בפנים רציניות "אינני יודע מה ברנשטיין הספיק לספר עלי ומה היו הסיבות שאני רוצה להתגרש מאשתי, אך האמת היא שאני רוצה להתחיל בחיים חדשים עם אישה נבונה, פקחית ומשכילה, שאוכל להיעזר בה בדרכי החדשה. אישה בעלת ערכים אוניברסאליים, חופשייה בדעותיה ונטולת אמונות תפילות. מי שלא תהיה משועבדת בכבלי הדת. ומה את מחפשת בגבר? אם מותר לי לדעת?"

עכשיו זה היה תורה לשקוע במחשבות, כאילו היא לא חשבה מזמן על הגבר האידיאלי בשבילה. אחר כך אמרה "הבט, אתה יודע איך זה. כשגבר ואישה נפגשים ומתאהבים זה בזו, הם על פי רוב לא בוחנים את הכליות ואת ערכי המוסר של הזולת. לא שמים לב לדברים כמו יושר, הגינות, להיות נכונים לוותר האחת לשני. הם שרויים באכסטזה של האהבה, נפשית וגופנית, וכל העולם נראה להם ורוד. עד שיום אחד, שזה קורה בדרך כלל אחרי החתונה, הם נוכחים לדעת שטעו בבחירת ליבם, והכל האידיאליה מתפוגגת, פאק!" היא



עשתה תנועה כלפי למעלה בידיים שלה "כמו בלון שמתנפץ באוויר." "וזה מה שקרה לך?" שאל אברהם "בדיוק זה," היא ענתה "הוא היה אגואיסט, לא ענינו אותו הבעיות שלי, מה אני עושה בעבודה, איך אני מסתדרת עם הבית. הוא רק דאג לעצמו. אז יום אחד היה נמאס לי והחלטתי להתגרש ממנו. טוב שלא היו לנו ילדים, כי אז המצב היה מסובך הרבה יותר. אז זהו הסיפור שלי על רגל אחת." סיימה עדה בחיוך.

"תשמעי עדה," אמר אברהם "אני רוצה להיות כנה אתך ואני אומר לך, בלי כל כחל ושרק, שאת מוצאת חן בעיניי. הצרה היא שלא עומד מספיק זמן לרשותנו כדי להיפגש שוב ולשוחח בינינו. אנו עומדים לחזור לאנגליה כבר ביום ראשון בבוקר. כפי שסיפרתי זאת באריכות לראש העיר, אני מתחיל בספטמבר קורס מקוצר לניהול עסקים באחת המכללות של לונדון. גם אקח שיעורים פרטיים לחשבונאות ולעברית. אז יש לשער שאהיה עסוק מעל הראש בלימודים. אולם אני רוצה לשמור אתך את הקשרים."

הוא הכניס את ידו לכיס מעילו והוציא את ארנקו "הנה פה כרטיס הביקור שלי, הטלפון שלי. תתקשרי אלי מתי שתרצי, תכתבי לי מתי שבא לך, ואשתדל לענות לך בהקדם האפשרי. בינתיים תשמרי על עצמך ועל יופיך, ואל תדאגי, אנו ניפגש יותר מהר מאשר את חושבת. נדלקתי על הארץ ונדלקתי עליך." הוא רצה לנשק אותה, אך בראותו כי האנשים בלובי מסתכלים עליהם, הוא נמנע מלעשות זאת. השניים לחצו ידיים בחום. לאחר שעה קלה הוריו ולייזה חזרו מהטיול והיו מלאים התלהבות מיופי הגנים שראו בגבעת האירוסים. "גן עדן, עלי אדמות," הם אמרו. ברנשטיין ניגש אל הזוג ושאל אותם בשקט "אז הספקתם לדון בענייני האתר?" "בפרטי פרטורט," ענה אברהם בקריצה. "נותרו עוד, פה ושם, כמה דברים לברר," הוסיפה עדה, "אך זה יהיה בפעם הבאה,". "בעזרת השם," סיכם אברהם.

## פרק שמיני

ביום ראשון, לאחר שנפרדו בלבביות מראש העיר ומעדה זלצר, משפחת קרנר חזרה לאנגליה, אל ביתם בבזילדון. כבר במטוס אברהם שאל את אביו "אבא, שמת לב לאישה הזאת שבאה ליעץ לי במלון?" "כן, היא הייתה אישה נאה, אפילו יפה." "וכן הגברת זו לא הייתה יועצת, היא נשלחה על ידי ראש העיר, בגלל שהיא גרושה ומחפשת, כמוני, חיים חדשים לצד גבר שיאהב אותה, שיעריך אותה, ולצד של מי היא תוכל לחיות חיים מאושרים. מצאתי אותה פקחית, יפה ומקסימה, לא רק בחיצוניותה, אלא גם באישיותה. היא שבתה את לבי, ומחכה לרגע שנתראה שוב." "אתה בטוח בני שהיא לא חמדה את הכסף שלך?" "לא נראה לי. האומנם היא ידעה שאני עשיר, בגלל שאחד תפרן ואביון לא יפנה לעירייה שלהם להקים פארק. אולם כמה שיכולתי לשפוט לפי דבריה והתנהגותה, זה לא היה הממון שלי שמשך אותה אלי. היא אישה אינטליגנטית, עם השכלה אקדמאית, מדברת אנגלית שוטפת. גם לה היו צרות וחיים אומללים עד שהתגרשה מבעלה."

"עם כל המעלות שלה, שאתה מספר עליה," שאל יחזקאל "לא היו לך רגשי נחיתות כלפיה?, הרי אתה גמרת רק ב"ס תיכון, ובקושי עשית בגרות?" אברהם מחא בתוקף "לא הרגשתי כלפיה שום רגש נחיתות. ההשכלה הפורמאלית זו רק נתון אחד בחיי הנשואים. כמוכן שהיה רצוי שהגבר יהיה יותר משכיל מהאישה, אך זה לא הכרחי. מעבר לכך אני נשבע שמהרגע שאנו חוזרים הביתה, אתחיל לקחת את החיים ברצינות. אתמסר ללימודים במלאו המרץ. חשבונאות, עברית, ומיום שהלימודים יתחילו במכללה, אלמד אפילו בלילה. עכשיו יש לי מטרה, יש לי אתגר, ומקווה שיהיה בשביל מי לעשות את זה."

"ומה אתה אומר אבא לשלהבת הגבורה?", שאל אברהם את אביו לאחר זמן "עייירה נחמדה ושקטה ואיזו וילות? באמת מקום יפה, בכלל כל מה שראינו בארץ היה יפה. אני רק חושש מהמצב הביטחוני שם." "ישראל קיימת" השיב אברהם "כבר כמעט שיששים שנה באזור כמדינה עצמאית ומשגשגת, אל אף המצב הביטחוני הקשה. הרגשת שם מלחמה או מתיחות כלשהו בזמן שהיינו שם?" "האמת? לא, אך אי אפשר לדעת מה צפון העתיד." "נו ובאנגליה אפשר לדעת מה יהיה מחר. יש אצלנו שני מיליון מוסלמים שלא בדיוק אוהבים את היהודים, אולי האנטישמיות תגבר, ואז אנו לא נהגר לישראל, אלא נברח לישראל!" "טוב, בני, שכנעת אותי. עכשיו נראה מה תגיד אמך שרה." "אתה יודע אבא, שאמא תמיד עושה מה שאתה אומר לה." וככה האב והבן שוחחו ביניהם, קראו בעיתונים, נמנמו קצת, עד שהמטוס נחת בהיטרו.

\*

בהגיעם הביתה אברהם שוב ביקש מאחותו לייזה לגשת דירת הוריה של יוכבד, במקום שהיא גרה בינתיים, ולשאול אותה האם היא מקבלת את הצעות אחיה בקשר לגירושין. היא השיבה בהן. "אז מה שנותר," אמרה לייזה "הוא לגשת לרבנות ולבקש לקבוע את

התאריך לדיון בעניין. אני מוכנה לבוא ביחד אתך לשם. את רוצה שנתחיל כבר לחפש לך דירה, או שנתחיל זאת בתום החלטת הרבנות?" "נחכה עם זה ונראה איך העניינים יתפתחו," אמרה יוכבד.

לאחר כשלושה שבועות התקבל מכתב יפה מישראל שהיה מיועד ל-ABRAHAM KERNER על צידה השני של המעטפה היה כתוב: השולחת עדה זלצר. רחוב השקמים 45 שלהבת הגבורה. ישראל. המכתב היה כתוב בשפה האנגלית, בכתב יד יפה וציורי. במכתב נאמר:

### אזוני היקר

אני מהולאלת ולא יודעת איך לפנות אליך. אזוני היקר? או שאת אברהם היקר? הידידות בינינו פרט התלבשה זיה. אני רק יודעת דבר אחד בטוח, שאת שנסעת לא היה לי אילנה אחז שלא חשבתי עליך. חבל שלא נשארת לפחות עוד כמה ימים, היינו יכולים להכיר יותר רב את רב. אז אני מחכה בכיליון עיניים אתי תודיע לי שאתה תבוא שוב אלינו, או לפחות שתודיע לי מה נשאר בידינו הפניות הינך לבין אשתך. רב משאיר אותי המתה. אני מצפה לאכתה קשובה או אלפון אלך בהקצב. הנה מספר האלפון שלי הבית

04- 8374520

אלך עדה

אברהם מיהר לענות לה מכתב תשובה

### עדה יקרה

קיבלתי את מכתבך. אני כמובן מתעצצצ לראש שנתראה שוב. אני תקווה שהדבר יקרה בקרוב. רק תאזרי בסבלנות. את אנחנו, זאת אומרת המשפחה שלי, נחליט כי נצלה לישראל, ואני מקווה שככה זה יהיה, אולי כבר השנה הבאה, אז כמובן נרצה לבוא לאור בשלהבת הזכורה. חשבתי שהיות ואת תושבת המקום, תוכלי להסתובב בסביבה ולסיים לב היכן מוכרים שט וילות יפות. האחת עם 4-5 חדרים, כולל שירותים ורצוי עם אינה יפה (יכול להיות שהבית יהיה פעם ביתנו...) ועוד בית, בקרבת המקום, עם שלוש חדרים ושירותים ואינה עבור הוריי.

אני תקווה שלא הטלתי עליך משימה קשה מדי.

אלך באהבה

אברהם קרנר

נ.ב. תמסרי נא ד"ע חט בשמי לראש הציר מר ברנשטיין

לא עברו אלא שבועיים ומכתב נוסף התקבל מעדה

## אברהם יקרי

אינך מתאר איצו מחנה שרמות לי שאתה חושב להקים את היתק הפעמיזי השלמהת השלמהת הקשר  
 לתים, כפר התחלתי להתעניין. האמת אין הפרה תים לומכירה השלמהת אך תמיז ישן  
 הפזמוניות ופריכים לעקוב אחריהן. אני עומדת על המשמר ומסתכלת עם על הפוזעות  
 העיתונים.

מחכה לחצות טבות ומק

שלך ערה

\*

בדיון שהתקיים בבית הדין הרבני, בנוכחות 3 דיינים, כתבנית פרוטוקול, אברהם, אחותו לייזה ויוכבד, הצדדים הציגו את עמדתם על הסיבות בגללן הם רוצים להתגרש. אברהם טען שמעבר לסיבה שאשתו, יוכבד, אחרי שלוש שנים של נשואים לא הצליחה להרות ולהביא לו ילדים, הוא גם לא מוכן להסכים עם התופעה, ההולכת ומחמירה, של התחרדות של אשתו. "אני אדם דתי ושומר שבת ועושה מצוות, אך לא חרדי. יש לה גם דעות קדומות ומשונות וילדותיות ורגשי קינאה, ללא שום סיבה. אין לי רצון כל הזמן להתווכח ולהסתכסך אתה. אני מכבד אותה והבאתי את נכונותי לקנות לה דירה יפה של שלושה חדרים, במקום כלשהו בלונדון, לקנות לה רהיטים יפים, לדאוג למחייתה כל זמן שהיא תהיה לבדה, ואף לחפש לה חתן חדש, צדיק וירא שמים שתהיה אתו מאושרת. אני, בכל אופן, לא מאושר אתה!" סיים אברהם.

"לא צריכה את השידוך שלך", התפרצה יוכבד "אני יכולה לדאוג לעצמי!". "טוב, כבוד הדיינים, זכותה לדחות את זה", אמר אברהם "אני רוצה את טובתה". אחר מכן, אחד הדיינים פנה ליוכבד "גברת יוכבד קרנר, את מסכימה להצעת הגירושים של בעלך ולתנאים שהוא הציע לך?" יוכבד משכה בכתפה ולא אמרה דבר. לאחר דקה הדיין שוב פנה אליה "גברת קרנר, היה לך מספיק זמן להתלבט בעניין. מה היא תשובתך?" היא שוב משכה בכתפה, לבסוף אמרה "טוב, אני מסכימה. גם לי נימאס מהכופר הזה. שילך לחפש לו איזו שיקסה, מצידי שיואכל אפילו חזיר, לא איכפת לי."

"טוב", אמר הדיין השני "אתם שניכם צריכים לחתום על המסמך הזה. נא לבוא לכאן, בבקשה." אחרי ששני בני הזוג חתמו, הדיין השלישי הכריז "אנו משחררים אתכם בזה מברית הנשואים שלכם, ומאחלים לשניכם שתמצאו דרך לחיים חדשים ומאושרים." לאחר הדיון אברהם ניגש לאחותו לייזה ואמר לה "תשמעי, הייתי רוצה שתבואי אתי למתווך דירות וואלס, זה שדרכו שכרנו את הדירה בבזילדון. הוא ימצא דירה טובה, במחיר סביר עבור יוכבד. התוכלי לבוא אתי?" "איזו שאלה? מתי אתה רוצה שניגש לשם?" "כבר מחר, אם זה אפשרי?" "למענך, אחי היקר, שום דבר לא בלתי אפשרי," הכריזה לייזה ונתנה לו נשיקה מצלצלת. "אז תבוא לקחת אותי מחר."

אברהם ואחותו התקבלו במשרדו של וואלס בחום. לאחר שאברהם הציג לו את לייזה, המתווך השמן הושיט להם את ידו "מה שלמך אדוני? מזמן לא נכנסת אלינו. יש בעיה עם הבית ששכרת?" "ברוך השם לא, אלא שבאתי אליך לבקש טובה ולמצוא דירה עבור גרושתי בהקדם האפשרי." "מה אתה סח?, אדון קרנר, התגרשת?" "מה לעשות? גם זה קורה בחיים, אך הבטחתי לה לקנות דירה." "באיזו דירה אתה מעוניין?" "דירה של 4 חדרים, יפה עם כל השירותים באזור שגרים שם יהודים רבים, יכול להיות גם מיד שנייה." "אני מבין", אמר וואלס "הבט, יש לנו שפע של דירות, אך מתי אתה רוצה לראות אותן?" "זה לא אני, זו אחותי וגרושתי שילכו לראות את הדירות. אחר כך את העסקה תסגור אתי." "טוב", אמר וואלס "אני לרשותכם, רק צריך לתאם את זמן הביקור." "בסדר", אמר אברהם "לייזה כבר תודיע לך. היא תהיה בקשר אתך." "בסדר גמור, אדוני, אתה יודע שאצלנו אתה מקבל את השירות הטוב ביותר."

\*

למחרת אברהם התקשר לעדה בישראל, לבשר לה שהוא, החל מאתמול הוא אדם חופשי. "אני מרגיש כמו ציפור שהצליח לברוח מהכלוב שלו." עדה קיבלה את הבשורה בהתרגשות רבה. "אני מאחלת לך כל טוב. אתה יודע, יש אמרה שאומרת שאדם צריך לדעת שני דברים בחיים: האחד, איפה להיוולד, והשני, עם מי להתחתן." אברהם צחק "איזו ברירה יש לכן אדם איפה להיוולד?" "האמת," היא השיבה "בזה אין לו ברירה, אך עם מי להתחתן יש, ויש." "אז כנראה שטעיתי בפעם הראשונה, בפעם השנייה אהיה יותר זהיר." "זה תמיד מומלץ." השיבה עדה בצחוק. "תאמרי עדה, היית כבר בלונדון?" "עברתי שם עם משפחתי בדרכנו לישראל. למה אתה שואל?" "אני שואל כי כוונתי להזמין אותך ולבלות אתך שבוע בלתי נשכח בלונדון שאפילו המלכת אליזבת תקנא בנו." הוא הוסיף את הביטוי הידוע "WE SHALL HIT THE TOWN". את צעקת השמחה של עדה הוא יכול היה לשמוע עד לונדון, בלי טלפון...

כשהתאוששה היא שאלה "תגידי, אתה מדבר ברצינות?" "אמרת לך שמאתמול אני אדם חופשי, וחייתי ליום הזה מזמן. אז מה את אומרת מתי יש לך חופש?, אשלח לך כרטיס טיסה, רק שתבואי." "הוי אביר שלי, אני פשוט לא יודעת איך להודות לך." "אל תודי לי, אלא לדיינים של ברבנות. פחדתי שהם יאלצו אותי להמשיך אתה." "תשמע, זה בא לי פתאום. אני צריכה להתארגן לזה. לסדר את הבית, את הגרדרובה." "מצידו תבואי אפילו בפגי'אמה." "אני אוהבת את החוש ההומור שלך. ברצינות, אני צריכה משהו כמו שבועיים, זה בכל זאת נסיעה לחוץ לארץ. גם בעבודה אני צריכה להתארגן. אוי," היא נאנחה "הצלחת לבלבל אותי טוב. אז טוב, אהיה בקשר אתך ברגע שאסדר את הדברים. הוי, ריבנו של עולם, איזו הפתעה נעימה ובלתי צפויה. אז, צ'או, אתקשר אליך בקרוב."

לאברהם הייתה הרגשה כאילו זכה שוב בהגרלת הלוטו. מצב רוחו השתפר לאין ערוך. בערב בישר את הגעת עדה להוריו "אני מקווה שהיא תבוא ונחרוש אתה את לונדון." את הזמן הנותר להגעתה הוא ניצל לכל מיני סידורים לשיפור הבית. שם מודעה בעיתון עבור מורה פרטי לעברית, ומורה, או סטודנט ללמוד חשבון. 'הפעם אקח את העניינים ברצינות, לא רוצה שום 'פספוסים'. הוא אמר לעצמו. לא עברו אלא יומיים והתחילו הצלצולים בטלפון שלו. סטודנטים ישראלים ששהו בלונדון לרגל לימודיהם באוניברסיטאות שם, הציעו לו את שירותם. אחד מהם, שאמר שהוא מחיפה, ואף מכיר את שלהבת הגבורה טוב, מצא חן בעיניו. הבחור טען כי יש לו ספר לימודים מיוחד ששמו LEARNING HEBREW WITH LAUGH "תלמד אצלי עברית וגם תצחק הרבה." הוא אמר. אברהם קבע פגישה עם הסטודנט באותו הערב. אכן הצעיר בא אליו והציג עצמו בשם יוסי ברמן ואמר שהוא בן 25 ולומד באוניברסיטה את תולדות ההיסטוריה של אנגליה. בעתיד הוא מתכוון להיות מורה לנושא הזה ולהרצות באוניברסיטאות בארץ. יוסי הביא אתו את הספר שהוא דיבר עליו, והנה כבר בדף הראשון שלו היה כתוב 'עברית קשה שפה'. "זה בעצם צריך להיות הפוך," יוסי הסביר "כי צריך להיות 'עברית שפה קשה', אולם בגלל שרוב העולים אומרים ככה, אז עשו מזה ביטוי מצחיק. יוסי עוד הראה לאברהם פסוק בספר למה העברית 'קשה שפה'. הפסוק שנלקח מספרו של הסופר האנגלי המפורסם, ברנד שאו, בשם 'פיגמליון' שבו פרופסור היג'נס קובל

### "THE HEBREWS READ IT BACKWARDS, WHICH IS ABSOLUTELY FRIGHTENING"

(בעברית קוראים בסדר הפוך, וזה ממש מפחיד...)

"תגידי יוסי," הוא שאל את הבחור הצעיר "נרשמתי לקורס לניהול עסקים במכללה. הקורס יתחיל בספטמבר. יהיו שם בחינות כניסה. אני צריך משהו רציני שיכין אותי לקראתן. אני בשום אופן לא רוצה להיכשל בזה. אתה מבין, עברו כבר שנים רבות מאז שסיימתי את בית הספר. אני צריך משהו רציני שיכול לעזור לי בזה. אתה אולי מכיר משהו?" "במקרה הזה," ענה יוסי "אני יכול ללמד אותך גם את זה, זה לא דבר מסובך." "אז, בבקשה, אתה מוזמן ללמד אותי גם את כל הנחוץ לעבור את הבחינות." "ללמד אותך חשבון בעברית, או באנגלית?" שאל יוסי בצחוק. "נו באמת?", השיב אברהם "עד כה חשבתי שחשבון זה אותו הדבר בכל השפות." "תתפלא לשמוע אדוני, שבני אדם, על פי רוב, עושים חשבונות בשפת האם שלהם. אז אלמד אותך באנגלית, ואולי בעוד כמה שנים, כשתדבר טוב עברית, אז כבר תחשבון בעברית."

למחרת בערב יוסי הופיע עם שני ספרים בתיקו, והמורה ותלמידו החלו בלימודים נמרצים. כל יום שעה עברית ושעה מתמטיקה, ועוד שעה דברים אחרים. אברהם היה מאוד מרוצה מהסטודנט שלו. ליוסי היה חוש הומור מצוין ואברהם אהב את זה. במשך הזמן השניים גם פתחו יחסי ידידות ביניהם. אברהם ביקש לבטל את כל הפניות האחרות אליו מאנשים שצלצלו בקשר ללימודים.

לייזה ויוכבד, לאחר שעברו מדירה לדירה, בחיפושיהן אחר אחת מתאימה, בסוף מצאו דירה טובה ומסודרת עם כל הנוחיות הדרושה, באזור שהיה מאוכלס במשפחות יהודיות רבות. גם בית הכנסת לא היה רחוק. שבעת רצון מהדירה היא הראתה אותה גם להוריה. היא אמרה ללייזה להגיד לאברהם את רצונה לקנות עבורה את הדירה. אברהם הודיע לוואלס להזמין את בעל הבית כדי לגמור את העסקה. לאחר דין ודברים, וקצת מיקוח על המחיר, הם גמרו את העסקה בלחיצת ידיים וחתמו את חוזה המכירה. וואלס קיבל את דמי התיווך שלו וכולם יצאו מרוצים.

\*

הימים עברו ואברהם, ראשו בלימודים, כמעט שכח שהוא צריך לקבל צלצול מעדה, על כך שהיא גמרה את הכנותיה לקראת נסיעתה לאנגליה. אולם בערב אחד, כעבור שבוע, הטלפון צלצל וקולה המתוק של עדה נשמע מעברו השני של הקו "הלו, זה אברהם קרנר?" "כן, עדה, זה אני, בכבודי ובעצמי. היש לך חדשות טובות ומעניינות?" "בהחלט. וכן אני מוכנה ומזומנה לבוא ללונדון."

"I AM WAITING FOR MY QUINN" (מחכה למלכה שלי) הוא אמר "אז תשמעי יקרתי. מחר אגש למשרד של 'אל-על' ואזמין בשבילך כרטיס טיסה. לאיזה תאריך את רוצה?" "ל-1 ביוני וחזרה ב-8 ליוני." "מצוין! אז אשלח את הכרטיס על שמך. כתובתך כבר ידועה לי. אדאג שתקבלי את הכרטיס הביתה." "שוב, אני באמת לא יודעת איך להודות לך על נדיבותך, אתה איש מיוחד." "על לא דבר, אך בקשה אליך, תביאי אתך הרבה מצב רוח טוב מהארץ." "אל תדאג, אביא לך בטונות." "אבוא לקחת אותך בשדה התעופה. אני כבר אתעניין מתי המטוס שלך יגיע." "תודה, ושוב תודה לך." "להתראות יקרתי." אברהם הניח את שפופרת הטלפון ורצה לקפוץ עד התקרה מרוב שמחה. הוא התקשר ליוסי הסטודנט והודיע לו כי הוא יהיה עסוק בין הראשון לשמיני ליוני, וביקש ממנו לבוא רק לאחר התאריך הזה.

למחרת בבוקר הוא ניגש למשרד של 'אל-על'. הפקידה, שכבר הכירה אותו אמרה "בוקר טוב אדוני, שוב רוצה לנסוע לארץ?" "לא, הפעם אני רוצה לשלוח כרטיס טיסה למישהי בארץ ולהביא אותה ללונדון." "בשמחה רבה, ענתה הפקידה "עבור מי זה יהיה?" אברהם מסר לה את הפרטים של עדה ואת תאריכי הטיסה שלה. "הנה אני כבר מזמינה." תוך כמה דקות הוא קיבל לידי העתק מההזמנה "אנו נשלח לה את הכרטיסים לכתובתה." "ליתר בטחון, הנה גם מספר הטלפון שלה בארץ." "תודה, אדוני ומי משלם עבור הכרטיס?" "אני משלם." "כן, אם כן, זה עולה \$ 400, או 210 ל"ש." אברהם שילם את הסכום בכרטיס האשראי שלו. "טוב, הוא אמר לה, אני תקווה שנתראה בקרוב." הפקידה חייכה "גם אני, אדוני."

\*

באותו הערב אברהם עלה לדירת הוריו ובישר להם כי עדה זלצר צריכה להגיע ללונדון ב-1 ביוני. "הייתי רוצה שנקבל אותה בצורה הכי יפה שרק אפשר. היא תהיה פה שבוע ימים וגם תישן אצלי בדירה. אני מתנצל מראש שאני מפר מסורת יהודית עתיקה, באשר גבר ואישה לא נשואים לא יכולים להיות חיי אישות טרם חתונתם ולישון ביחד. אולם אני רואה בה מועמדת לנשואים ואשתי העתידה. הייתי יכול להביא אותה למלונות, אך זה לא היה משנה את המצב באופן מהותי. אסתובב אתה ואראה לה את כל לונדון. אני מקווה בכל ליבי שלא נאכזב האחד את השנייה. אני מצפה לביקור שלה בכמיהה רבה."

יחזקאל משך בכתפיו "מה אגיד לך בני? הדור של ימינו נותן צפצוף ארוך על המסורת של אבותיו. אני יודע שזה כבר כמעט מקובל כיום אצל הזוגות הצעירים לישון ביחד, אפילו כמה ימים שלאחר שמכירים זה את זה." "נכון אבא. היו זמנים שלחוקים אלה לא רק שהיה להם תוקף מוסרי, אלא גם סיבה הגיונית. אולם היום עם כל ההתקדמות ברפואה ובשימוש באמצעי המניעה, החוקים האלה כבר נראים מיושנים. מעבר לכך טוב שהזוג מתנסה גם בהתאמה מינית טרם נישואיהם. אני בטח לא צריך לספר לכם שהמין הוא מרכיב חשוב, אם כי לא העיקרי, בחיי הזוג." "נו טוב בני, השיב יחזקאל "יש לפעמים שגם האבות לומדים מהבנים..."

## פרק תשיעי

בראשון ליוני אברהם הגיע לשדה התעופה היתרו שעתיים לפני השעה בה היה אמור מטוסה של עדה לנחות. הוא היה לבוש בחליפה הכהה החדשה שלו, שהזמין אותה רק לפני שבועיים אצל חייט לונדוני מפורסם. הוא קנה שעה לפני הנחיתה זר פרחים גדול בחנות המקומית וחיכה בחוסר סבלנות לבואה של האורחת שלו, והסתכל על שעונו כל כמה דקות. השעה הייתה 5 אחר הצהריים. לאחר שסוף, סוף עדה נכנסה לאולם ההגעה, כשהיא דוחפת לפנייה את העגלה שלה. היא הייתה לבושה כמו גבירה מהסרט 'גברתי הנאוה', בשמלה הדוקה לבנה ונוצצת, על ראשה כובע לבן, רחב שוליים. הוא קיבל אותה בקריאה "HERE IS MY GIRL!", והשניים נפלו לזרועות האחת לשני. הם התנשקו ארוכות למבטיהם התוהים והסקרניים של העוברים במקום. אחד מהם העיר "נו סצנה כזאת אפשר לראות רק בסרטים."

"HOW DO I LOOK?" היא שאלה בחיוך רחב תוך שהסתובבה. "SMASHING", מה אגיד לך?, "הוא אמר "את נראית כאילו גזרו אותך מאיה זורנל לאופנת נשים", "אני יכולה להגיד אותו הדבר לגבי החליפה שלך." "טוב, אז מה עושים אתך גברתי הנאוה?" "הוא שאל אותה באירוניה. "אני באמת לא יודעת מה אתה מתכוון לעשות אתי..." היא השיבה נבוכה "טוב, נזמין מונית

וניסע לבזילדון. המשפחה שלי כבר מחכה לך. אימי ואחותי לייזה הכינו עבורך ארוחה מן הסרטים. "טוב, אני לא כל כך רעבה, במטוס הגישו לנו אוכל בשפע. אבל נתגבר על זה, אם כי לא הייתי רוצה להשמין כאן. אתה בטח לא אוהב נשים שמנות." "לא שמנות מדי ולא רוות מדי, ככה באמצע..." "תודה על הפרחים היפים," היא אמרה תוך שהריחה אותם. הם יצאו את השדה התעופה ולקחו מונית שהסיעה אותם לבזילדון. במונית היא שאלה "תגיד, לא אהיה לנטל למשפחה שלך?" "לנטל? מה את מדברת? כולם מחכים לבואך. מאז שעזבנו את ישראל אני מספר עליך רק דברים טובים." לאחר זמן הוא שאל אותה "מה שלום השדכן שלנו?" "אתה מתכוון למר ברנשטיין?", היא שאלה בחיוך. "בדיוק," הוא ענה "מצוין, הוא ביקש למסור לך דרישת שלום ומצפה לשובך לישראל."

הם הגיעו לבזילדון. היא ראתה את השכונות היפות, הנקיות והמטופחות של עירת הפרוור של לונדון. "מאוד יפה פה," היא אמרה "אך השתוממותה עוד גברה כשהם הגיעו לפתח הבית היוקרתי בו גרה משפחת קרנר. "הנה פה הבית בו אנו גרים. רק שלא תטעי, זה לא הבית שלנו. אנחנו רק שכרנו אותו לשנה. את הבית שלנו אני מקווה להקים, או לקנות בישראל." הוא צלצל בפעמון השער ולאחר דקה השער נפתח מבפנים. הוריו של אברהם ולייזה כבר עמדו בפתח הכניסה וחיכו להם. כל בני הבית נישקו את עדה ודרשו בשלומה. "אני באמת לא יודעת מה להגיד. אני חושבת שאני חולמת. לא יודעת איך פגשתי את בנכם," היא אמרה להוריו של אברהם "אך אלוהים עזר לי." "אני יודע שהוא עזר גם לי," אמר ונשק לעדה. "טוב," אמרה לייזה "אז תכנסו בבקשה פנימה." בחדר האורחים המרווח עדה הסתכלה על רהיטים העתיקים ועל תמונות השמן הגדולות במסגרות זהב, ושאלה בפליאה "מי זה פה בעל הבית?" "אה," ענה אברהם "בעל הבית הוא לא פה. הוא בגואטמלה. הוא מכהן שם כשגריר אנגליה." "שגריר? אז איך הגעתם אליו?" "דרך מתווך." "אך נראה לי שזה צריך להיות יקר מאוד לשכור בית כזה," אמרה עדה "בהחלט לא זול," השיב אברהם "בדיעבד אני מצטער על זה, אך בשעה ששכרתי את הבית עדיין הייתי נשוי. עכשיו הוא נעשה גדול מדי עבורנו. הוריי גרים למעלה. לייזה באה לפעמים לבקר, ואני לבדי עם שלושה חדרים גדולים. אשתי הגרושה אמרה שהבית הזה דומה למזויאון, סתם בזבז. אני מודה שהגזמתי, אולי זה היה הכסף שסחרר אותי. בכל אופן רצינו לברוח כמה שיותר רחוק משכונת העוני שגרנו שם לפני כן. טוב, מה לעשות, זה כבר נעשה. בפעם הבאה אכלכל את מעשיי ביתר תבונה."

אחרי שהם נחו, אברהם הראה לעדה את כל הבית "באמת בית גדול ומרווח, מתאים למשפחה גדולה," היא ציינה. כשהם הגיעו לחדרים שלמטה היא שאלה "נראה לי שהרהיטים המודרניים האלה לא היו שייכים לבית. אתה קנית אותם?" "נכון, אני וגרושתי." "ומה תעשה איתם לכשתעלו ארצה?" "אם ההובלה לא תהיה יקרה מדי נעביר אותם במכולה לשם." היא התיישבה באחת הכורסאות מול הטלוויזיה החדשה שאברהם קנה אותה אך לפני מספר ימים. "הכל נראה לי פה חדש, אך זה צריך להיות מפחיד לגור לבדך." "אין לי זמן לפחדים. אני כל הזמן עסוק בלימודים." "אז מה כבר הספקת ללמוד?" "לא הרבה." הוא התחיל להוציא מפיו כמה משפטים בעברית עילגת: "מה שלומך גברתי? מה נשמע בארץ? איך הייתה הטיסה שלך?", הוא שאל אותה במבטא אנגלי מובהק. היא צחקה צחוק לבבי וענתה "תודה לך אדוני, שלומי מצוין והטיסה הייתה נפלאה. מי המורה שלך?" הוא המשיך באנגלית "המורה שלי הוא סטודנט באוניברסיטה פה בלונדון. קוראים לו יוסי ברמן, בחור חביב ובעל חוש הומור. הוא אמר שהוא בא מחיפה וגם מכיר טוב את שלהבת הגבורה." אברהם הראה לעדה את ספר הלימוד ממנו הוא לומד עברית. "רעיון מקורי ומעניין," היא אמרה בדפדפה בתוך עמודי הספר. "טוב מאוד, אז עוד מעט נוכל לשוחח בינינו בעברית. ומה אתה עוד לומדת?" "אני צריך להכין את עצמי לבחינות הכניסה לקורס של ניהול עסקים שיתחיל בספטמבר במכללה. יוסי עוזר לי גם בזה. ממש מזל שמצאתי אותו."

אברהם ניגש לשולחן הכתיבה והוציא מתוך התיקיה שלו חוזר והגישו לעדה "הנה תוכנית הלימודים של הקורס לניהול עסקים." עדה עיינה בחוזר וקראה ממנו בקול רם את נושאי הקורס: "מבוא לכלכלה, חשבונאות, שיטות תמחיר, יסודות השיווק, מקרו כלכלה, משא ומתן, פוליטיקה ארגונית, פילוסופיה ארגונית, ניהול פרויקטים, ועוד." "מה אגיד לך?", היא אמרה בהשתוממות "בסוף תהיה פרופסור." "כן," ענה אברהם "פרופסור מפוזר..." "זה לא יהיה לך קשה שוב לחבוש את ספסל הלימודים?", הרי אתה כבר מזמן עזבת את בית הספר." "קשה, או לא קשה, אני מוכרח להתמודד עם זה. אף אל פי שיש לי כסף, לא אוכל להתחיל בעסקים ללא ידע כלשהו בענייני עסקים. אני תקווה שהקורס הזה ירחיב את ידיעותי בנדון."

הייתה דפיקה בדלת. "זה אני לייזה, אתם מוזמנים לבוא לחדר האורחים לארוחת ערב." השניים עברו לחדר האורחים, שם כבר ישבו הוריו של אברהם. "נא לשבת" אמרה לייזה שגם היא הייתה לבושה חגיגית לקבלת פני הארוחת. "יש לי הרגשה משונה," אמרה עדה "כאילו הוזמנתי לבית הלורדים." "תאמיני," אמרה שרה "שגם לנו הייתה ההרגשה הזאת שנכנסנו הנה בפעם הראשונה." "עשינו מאז שינויים רבים בבית," הוסיף אברהם "העברנו את כל הרהיטים העתיקים ואת התמונות למעלה לדירת ההורים, ולנו קנינו רהיטים חדשים. למרות הכל יש פה אווירה של מגורים ששייכים לבני האצולה ולאריסטוקרטים." "אתם פגשתם את בעל הבית?" "שאלה עדה "כן," אמר יחזקאל "אפילו התווכחנו אתו על המחיר. הוא כעס על כך, אך בסוף בכל זאת הצלחנו להוריד 100 ל"ש לחודש." "ואיך נראה לכם האיש?" "ג'נטלמן בריטי טיפוס, מבית הלורדים, כפי שאת אומרת." "אתם יודעים," אמרה עדה "בישראל כמעט שאין בתים כאלה, שם הכל חדש, מודרני, אם כי אני, אישית, לפעמים מעדיפה את סגנון הבנייה הישן, ואפילו העתיק."

מאשר את הבתים השטוחים הבנויים בקווים ישרים, גיאומטריים. הם אולי קלים ותכליתיים יותר מאשר הבניינים העתיקים, אך חסרי נשמה. אם אתם יודעים למה אני מתכוונת?" "בהחלט את צודקת יקירה." אמרה שרה.

השולחן היה ערוך יפה, עם מפה בצבע תכלת, כלי אוכל מחרסינה וסכום מכסף. לייזה הגישה את המנות. יחזקאל נתן את ברכתו על הלחם ואחר כך מזג יין לכולם והרים את כוסו "לחיים ולשנה הבאה בירושלים", אמר ואיחל תיאבון לכולם. האוכל היה טעים ועדה שאלה "מי הטבחית שהכינה את דברים טובים האלה?" "זה שיתוף פעולה ביני, לבין האימא," אמרה לייזה ונתנה נשיקה מצלצלת לשרה שישבה לידה.

בתום הסעודה יחזקאל שאל את עדה "אברהם סיפר לי שאת עובדת במחלקה ליחסי ציבור בעירייה שלכם. מה את עושה בעבודה שלך?" "טוב, אני מטפלת בכל האירועים שקשורים לעיר שלנו. מארגנת הופעות, ערבי תרבות, הצגות, טקסים, מראיינת אנשים, עושה את כל ההתכתבויות, גם בפארק של אברהם אטפל כשהדברים יגיעו לידי מימוש." "תפקיד נכבד למדי, ואיך המשכורת?" "אינני יכולה להתאונן, אך כמוכן אין להתעשר מזה, כמו מזכייה גדולה בהגרלת הלוטו," היא הוסיפה בצחוק. "גם בלוטו זה קורה רק לעיתים רחוקות מאוד," אמר אברהם "בקושי אחד מתוך מיליונים זוכה בפרס משמעותי. לי היה מזל מהשמיים. היו לי ויכוחים וחילופי השקפות עולם עם אבא שלי בנושא. למה זה דווקא אני שזכיתי? בסוף הגענו למסקנה שאין חוקיות, ואין הגיון בדברים, הכל רק מקריות והכל בידי שמיים. אנחנו עוד נשוחח על זה עדה."

המשפחה עוד ישבו וסיפרו לעדה חוויות מהחיים שלהם, אחר כך, בתום הסעודה, אמרו לכולם לילה טוב, ואברהם ועדה פרשו למטה. אברהם דאג לנעול אחריהם את הדלת. הם התיישבו על הספה, צמודים קרוב זה לזו. היא שילבה את רגליה ושאלה אותו "אז מה אתה אומר? איך אפשר להפוך למיליונר?" "פשוט מאוד. מוכרים את המכנסיים והפוכים למיליונר." "נו," אמרה עדה "תהיה פעם רציני בחיך." "מה את חושבת שיש לי פטנט איך להיות מיליונר? אך אספר לך משהו. קראתי פעם בעיתון שמישהו באמריקה פרסם מודעה גדולה בעיתון בוזו הלשון: 'שלח לי בדואר \$10 ואשלח לך בדואר חוזר עצה איך תהפוך להיות עשיר בזמן קצר ביותר'. עשרות אלפי אנשים שקראו את המודעה שלחו את ה-\$10 לכתובת שצוינה במודעה. הם גם קיבלו תשובה, באה הייתה רק מילה אחת: 'ככה!...' "

עדה צחקה צחוק מתגלגל, "אתה ליצן ללא תקנה. אז אתה לא מוכן לגלות לי איך הופכים להיות מיליונר?" "אם את בכל זאת מתעקשת," השיב אברהם "אז אני מוכן לגלות לך את הסוד. פססס, שאף אחד לא ישמע! נוסעים לישראל, למקום שנקרא שלהבת הגבורה. שם מכירים אישה יפה שקוראים לה עדה זלצר, ומביאים אותה ללונדון. זה כל הסוד..." היא לא אמרה דבר, התכופפה אליו ונתנה לו נשיקה צרפתית לפה. הוא החזיר לה את נשיקתה בלהט. וככה כשהאדרנלין שבדמם התחילה לתסוס, תשוקתם העזה למין התפרצה בבת אחד. הוא לקח אותה למיטה שלו והשניים עברו לילה סוער של אהבה ללא רסן.

\*

בלילה של שחרון חושים, מסופקים ומלאי אושר נפשי וגופני הם נרדמו מחובקים. בבוקר כשהיא פתחה את עיניה, ברגע הראשון לא ידעה היכן היא נמצאת. אחר כך כשהתעוררה היא ראתה את אברהם עודנו יושן לידה. היא חיכתה שגם הוא יתעורר. אחרי שנתנה לו נשיקה היא פצחה בשיר:

"GOOD MORNING, GOOD MORNING. I LOVE YOU MY DARLING,

GOOD MORNING TO YOU."

הוא קם ורכן עליה, ושאל "אז מה את אומרת עדה? את מוכנה להיות אשתי?" שאל אברהם "מוכנה ומזומנה," היא הצהירה "רק דבר אחד מדאיג אותי. אני מתארת שתרצה להתחתן אתי רק לאחר שתגיעו לארץ, וזה עלול לקחת זמן רב, אולי שנה, אולי יותר. מה אעשה בינתיים שם לבדי? אמות מגעגועים אליך." "את רואה, לא הספקתי לחשוב על זה. הייתי יכול להציע לך לבוא לגור אתנו פה בבזילדון. את ראתה שלא חסר לנו פה מקום. מצד שני לא הייתי רוצה שתעזבי את עבודתך שם. כלכלית היינו יכולים לוותר על ההכנסה שלך מעבודה זו, אולם רצוי מבחינת הקשרים לעירייה להחזיק בג'וב הזה. את תוכלי לקדם את נושא האתר בפעילות שלך. מה את אומרת?" "אני סבורה שאתה צודק, אך איך אנו ניפרד לתקופה כה ארוכה?" "אעשה כל מאמץ לבוא אליך מדי פעם." היא קפצה עליו ושוב נשקה לו "אתה אדם טוב, נשמה טובה."

"אז חשבת, גברתי הנאוה, על תוכניות כלשהן לגבי החופשה שלך בלונדון? העיר מלאה מקומות בידור, תיאטרות, מוזיאונים, תערוכות, מקומות יפים לטיולים ולבילויים. איפה היית רוצה ללכת קודם?" "הייתי רוצה לטייל במקומות יפים ולבקר בבריטיש

מוזיאון. "הביקור שם לבדו יכול לקחת יותר מיום שלם, אז אני מציע לבלות את היום הזה, או לפחות מה שנשאר ממנו, בטיוול. ומחר על בוקר נלך למוזיאון. את רוצה עוד להישאר במיטה, או לקום ולאכול ארוחת בוקר טובה לפני הטיוול? קחי בחשבון שאת צריכה רגליים טובות כי זה די מעייף, צריך ללכת הרבה." "אז נקום, בטח הזקנים שלך תהו מה עשינו ביחד כל הלילה." "הם עשו זאת הרבה לפנינו, אז אין לך מה לדאוג..."

הם קמו, התרחצו, אכלו ארוחת בוקר. אחר כך אמרו שלום להורים וללייזה, והזוג יצא לדרכו אל גני קנסינגטון. במונית עדה שאלה את אברהם "תגיד מה קורה עם אחותך? יש לה חבר?" "האמת לא ראיתי שיש לה משהו מסוים שהיא יוצאת אתו קבוע. אך ברגע שהחלטנו שנעלה כולנו לארץ, היא תרצה לעשות שם צבא. שם כבר בטח תמצא לה חבר. היא בחורה נאה ואני לא דואג לה. נתתי לה מספיק כסף שתוכל להתחתן וגם לקנות בית. אין טעם שתכיר פה משהו ואולי הוא לא ירצה לבוא לישראל. היא סך הכל בת 23, יש לה עוד זמן." "אתה צודק, יקרי, אתה דואג לכולם."

כשהגיעו אל הגנים היפייים עדה לא ידעה את נפשה מהתפעלותה מהמקום. הם טיילו לאורכו ורוחבו של הגן הגדול, שהיה מורכב מכל מיני סגנונות פיתוח, ערוגות ופסלים רבים, החל מהתקופה היוקטוריאנית, ועד ימינו אנו. הגן כלל אין סוף של סוגי צמחים, שיחים, פרחים, עצים, מהם זנים מיוחדים. רק מהורדים היו שם לפחות 20 סוגים, האחד יותר יפה מהשני, עם ריה משגע. באחד הקטעים חיכה להם אוסף מיוחד של פרחי קיץ: צבעוניות, דליות, אירוסים, פטוניות, סוגי חמניות, ציניות, חרציות, גרברות, סיפנים, גלרדיות, שטחי גזניה, אגרטום, אשולציות, פוקסיות ולובלויות, בשלל צבעים וגוונים.

כשהתעייפו הם התיישבו על אחד הספסלים. "את יודעת", אמר אברהם "הייתי רוצה להקים גנים כאלה בפארק שלי בארץ." "ספק אם תצליח", השיבה עדה "למה לא?" הוא שאל "קודם כל פה זה אירופה. האקלים שונה, יורדים פה הרבה גשמים, גם באמצע הקיץ. הפרחים לא אוהבים את החום ואת היובש המתישים. גם האדמה שונה. בגלל הגשמים יש פה הרבה רקבובית בקרקע. ואחרון ולא חביב, יש לשער שהקהל המבקרים אצלנו לא כל כך מתורבת, ולא יכבדו כל כך את היופי, את המאמץ, ואת ממון שיושקע בגן." "אעמיד שם שומרים רבים. חוץ מזה אני מקווה שהזוגות הצעירים שיבואו לשם, הם יבואו לההנות ולא להרוס." "גם אני מקווה", היא אמרה. "תגיד", שאלה עדה "שמת לב שיש פה הרבה זוגות צעירים שיושבים על הספסלים ומתנשקים בגלוי, ללא בושה? חשבת שהבריטים הם אנשים קרי מזג." "תשמעי, זה דבר מקובל פה, כל מקום והמנהגים שלו. רוצה לנסות?" "אני מתביישת." "מכון שלא נהיה פה היחידים שעושים את זה, לא חושב שנסב עלינו תשומת לב מיוחדת", אמר וחייב אותה ונתן לה נשיקה ארוכה. "נו, אם אין לי ברירה, אז אין לי ברירה", והחזירה את נשיקתו בלהט. וככה הם המשיכו, והמשיכו לפי מנהג המקום...

השניים עוד טיילו והסתובבו בגן היפה שעה ארוכה, והאזינו לנעימות הקלות של התזמורת שניגנה מתחת לגגן מקורה, שנגניה היו לבושים במדים אדומים. לקראת הצהריים אברהם הזמין אותה לאכול במסעדה כשרה בקרבת המקום. הם נכנסו והתיישבו ליד שולחן עגול. עדה שאלה "תאמר אברהם. הנך ממשפחה מסורתית. אתה מקפיד על הכשרות בכל מקום?" "אני משתדל, ומקווה שגם את מחזיקה כשרות בבית." "אני מתארת שאנו כבר נסתדר בסוגיה הזאת." המלצר הגיע, ולאחר עיון בתפריט הם הזמינו מרק עוף, דגים מטוגנים, תוספות ויין.

לאחר הארוחה הזוג המשיך לטייל לאורך הנהר ה-THAMES. הם חצו את הנהר על הגשר המפורסם TOWER BRIDGE "אתה יודע", אמרה עדה "שהמקום הזה מזכיר לי את הסרט שראיתי לפני שנים רבות בשם 'גשר ווטרלו'. זה היה סרט שאף פעם לא אשכח אותו. בכיתי שם כמו ילדה קטנה. הייתי מאוד רוצה לראות אותו פעם יחד אתך." מהגשר כבר אפשר היה לראות את המגדל המפורסם עם השעון ה-BIG BEN "את יודעת", אמר אברהם "שהורי סיפרו לי כי במלחמת העולם השנייה צלצולי הפעמון הזה הפיקו תקווה גדולה בליבותיהם של מיליוני בני אדם בכל העולם, שהאזינו לשידורי ה.ב.ב.סי. הם הצמידו את אוזניהם לרדיו לשמוע את החדשות שתמיד התחילו עם הלמות הטופים מהסימפוניית הגורל של בטהובן, ומיד אחר כך נשמעו פעמוני ה-BIG BEN." "טוב שהזכרת לי את זה", אמרה עדה "בהזדמנות נבקש מהזקנים שלך שיספרו לנו מזיכרונותיהם מימי המלחמה שעברו בלונדון."

הזוג המשיך לטייל מסביב לבנייני הפרלמנט הסמוכים, ביקרו בבניין של בית הלורדים. משם עברו לכנסיית 'WESTMINSTER ABBEY' "הכנסייה הזאת קיימת יותר מאלף שנה", הסביר לה אברהם וחיכתה לתגובתה של עדה, האם היא תסרב להיכנס אליה. הוא לא הבחין בה שמץ של התנגדות והם נכנסו וראו שהמקום היה מלא מבקרים ותיירים מכל העולם. הכנסייה הייתה גדושה עם פסליהם, תמונותיהם וקבריהם של מלכיה, שליטיה וקדושיה של בריטניה מכל הזמנים. היא הייתה עדות אילמת להיסטוריה של האומה הזאת. לאחר שהזוג יצא מהכנסייה, הם התיישבו על ספסל בגן הסמוך. אברהם סיפר לעדה על התקריות שאירעו בארץ עם יוכבד. "אני מתייחס למקומות הקדושים האלה, הן של הנצרות, הן של האיסלם כאל מוזיאונים להיסטוריה, ולא חושב שהשמיים יפלו עם אני, או יהודי אחר יבקר בהם. אבל היא עשתה מזה שערורייה."



באותו הערב בישבם לפני הטלוויזיה עדה שאלה "איך אשתך הסכימה שתקנו טלוויזיה?" אברהם נאנה "במשך כל ימי נישואינו היא התנגדה בתוקף להכניס טלוויזיה לבית. את המכשיר הזה קניתי רק לפני שבועיים, לאחר שהתגרשתי ממנה. היה לי די להשתעבד לאמונות הטפלות ולקפריזות שלה." "אני מסכימה", השיבה עדה "שיש לפעמים תוכניות רבות בטלוויזיה שהייתי ברצון מוותרת עליהן: כל מיני סרטי פשע, מין ממוסחר, פרסומות מגעילות וחסרי טעם, אך מאידך הטלוויזיה מציגה גם הרבה דברים יפים שאדם יכול להשכיל מהם וגם לההנות במידה רבה. אולם לוותר לגמרי על הטלוויזיה לא הייתי מוכנה. יש כמה ערוצים, כמו ערוץ ההיסטוריה למשל, שמביא כתבות יוצאות מן הכלל. לאחרונה ראיתי שם כתבה על חייו ויצירותיו של הצייר ההולנדי המפורסם ון גוך. זה היה משהו מחכים ומהמם, עם הסברים מפורטים על אומן ועל התקופה בה הוא חי. וכל פעם יש תוכניות מעניינות ומרתקות. יש גם ערוץ המוסיקה-'MEZZO' שמביא קונצרטים, אופרות קטעי שירה ונגינה. כך שלפסול טלוויזיה בכלל, זה דבר שטותי. כל אחד יכול לבחור את מה שמעניין אותו. יש גם תוכניות יפות עבור הדתיים."

לאחר מכן היא אמרה "אוי, כמה חבל שלא ניתן לקלוט פה את השידורים מהארץ." "למה? מה רצית לראות?" שאל אברהם "הערב יש משחק כדורסל בין מכבי ת"א לבין זיכונה זגרב." "מה? את מתעניינת בספורט?" שאל אברהם בתמיהה "תתפלא לשמוע כי יש בישראל המון נשים שמתעניינות בספורט, במיוחד במשחקי הכדורסל. יש גם הרבה קבוצות כדורסל של נשים. פעם שתהיה בארץ אקח אותך לאצטדיון של יד אליהו ברמת גן. הייתי שם לפני שנה עם בעלי הקודם. אתה לא יודע מה זה כיף. זה משהו אחר לגמרי מאשר לראות את המשחק בטלוויזיה. אתה שומע מסביבך את ההמון שואג, משתולל ומדרבן את הקבוצה שלו. הם מעיפים כרזות, דגלים, תוקעים בחצוצרות ומתופפים בטופים. הרעש עצום והאדרנלין בעורקך זורם, ואם תרצה, או לא, ההשתלהבות של ההמון סוחב אותך אתם. אתה לא יודע מה היה בארץ כשהמכבים ניצחו במשחקי ה-FINAL FOUR במוסקבה. כולם השתגעו. אני לא יכולה לתאר דבר שמאחד יותר את הישראלים מאשר הכדורסל, ובראשם קבוצת 'מכבי'. בזמן המשחק הרחובות התרוקנו, כולם ישבו וצפו בטלוויזיה."

אברהם נשאר המום נוכח גילוי הרוח הספורטיבית של אשתו לעתיד, הוא אמר "בואי הנה יקרתי, שבי לי על הברכיים. אומנם כבר התנשקנו היום די והותר, אך אני רוצה לנשק אותך שוב. למדתי ממך מילה חדשה בעברית 'אחלה'. אז אני אומר לך שאת אחלה של אישה," הוא אמר תוך שהוא נתן על לחייה נשיקה מצלצלת. "אני לגמרי לא מבין את בעלך הקודם איך הוא נתן לך ללכת?" "אתה רואה, יש בעלים שלא מעריכים את נשותיהם כראוי."

\*

למחרת היום הם הלכו לבקר 'בבריטיש מוזיאון'. זו הייתה חוויה מיוחדת במינה עבור שניהם, כי גם אברהם, למרות היותו לונדוני, היה שם רק פעמיים לפני כן. "את יוכבד לא עניינו, לא תערוכות ולא מוזיאונים, לא סרטים, וכמובן לא קונצרטים, ולא רציתי לבוא לבדי," הוא סיפר לעדה. הם עברו מאולם לאולם והתבוננו במוצגים האמנותיים הרבים שם. עדה הסתכלה בתמונות ובפסלים הנהדרים ביראת כבוד. לא בגלל שהם היו קדושים, אלא בגלל האמנות הרבה שהושקע ביצירות האלו. "אתה יודע," היא אמרה "לפי הדת היהודית אסור להציג בפומבי פסלים. זה בגלל הצו האלוהי מימי התנ"ך. לפי הסיפור משה רבנו, כשירד מהר סיני עם לוחות הברית בידיו, מצא את עמו מתחולל וסוגד לפסלי עגלי זהב שהם הקימו בזמן שהוא היה על ההר. מכאן האמונה הנוקשה של היהודים לא להקים פסלים בציבור. אך לפי דתי זו דבר טיפשי שעבר עליו הקלח. ערים בכל העולם מלאות פסלים יפים ונהדרים שמקשטים את כל הרחובות והכיכרות. הם לא גורמים לשום פשע, ובני אדם לא משתחווים לפניהם, ולא סוגדים להם. אז קרה מעשה לא יפה לפני אלפיים שנה. זה אומר שהפסלים הם טומא, חטא וזדון? להפך, פסלים הם יצירות אמנותיות. הפסל מיכאל אנג'לו אף יצר פסלים יפיפיים של דמויות מההיסטוריה היהודית: משה ודוד שערכם לא יסולא בפז."

הם אומנם קיבלו בכניסה חוברת הדרכה, בה היו מצוינים מספרי המוצגים והסבר תמציתי עליהם, אך זה לא השביע את רצונם "חבל שלא לקחנו מדריך לסיור שלנו," אמר אברהם "כי לכל מוצג פה יש ההיסטוריה משלו, בפעם הבאה נעשה זאת."

את יתר הימים, עד תום שבוע החופש שלה, הם נצלו לביקורים בתערוכות, בגלריות שונות, בארמון BUCKINGHAM, שמעו קונצרט באולם ב-'ROYAL FESTIVAL HALL', טיילו להנאתם ברחובות המרכזיים של לונדון, נסעו ב-'מטרו', ביקרו במוזיאון של מדאם טוסו, ועוד, ועוד. כל ביקור הייתה חוויה בפני עצמה. "אוי, נאנחה עדה "יהיה כל כך הרבה מה לספר בבית לחברות ולקולגות שלי, הם בטח ימותו מקנאה." "הן עוד יותר יקנאו בך לכשיוודא להם כי את עומדת להתחתן עם מיליונר." "על זה אני כבר בכלל לא מדברת," היא אמרה בהנפת ידה.

באותו לילה כששוב שכבו ביחד, עדה לקחה בידה את ידו של אברהם ואמרה "שמע אברהם, אני סמוכה ובטוחה שיש כאלה, או יהיו כאלה שיגידו שרציתי להתחתן אתך בגלל הממון שלך. אולם לאחר שהכרתי אותך, את אישיותך, את האמביציה שלך להגיע להישגים, את הספונטאניות ואת חוש ההומור שלך. את טוב לבך, את הכנות שלך, את הרצון שלך לעזור לזולת,-- אני סבורה שאם היית בחור

עני ודל אמצעים, כפי שהיית לפני שזכית בהגרלה, גם אז הייתי מוכנה להתחתן אתך. " הוא נתן לה נשיקה חמה ואמר "דברייך נוגעים ללבי, אך איך הייתי מגיע אליך?, איך היינו מכירים זה את זה ללא הזכייה בלוטו?" "שאלה קשה", היא ענתה מהורהרת "אך את דרכי הגורל אי אפשר לחשב, כמו אי אפשר לחשב איזה כרטיס לקנות כדי לזכות בפרס הגדול הלוטו. אצל הערבים אומרים 'הכל מן אללה'." "נו טוב, כנראה שנמשיך לחיות עם התעלומה הזאת עד סוף ימינו."

בערב האחרון של שהותה בלונדון כל בני המשפחה התאספו ביחד, ועדה ואברהם ביקשו מההורים לספר להם מה עבר עליהם בימי המלחמה. יחזקאל נאנח ושאל "אתם מכירים את השיר הזה?"

**'THOSE WERE THE DAYS MY FRIENDS, WE THOUGHT THEY'LL NEVER END'**

"כן, אלו היו הימים, חשבנו שהם לעולם לא יסתיימו, התחיל יחזקאל את סיפורו, בהזכרו באותם הימים הרחוקים של מלחמת העולם. "אבי עוד הספיק לשרת כשנתיים במלחמת עולם הראשונה. הוא גויס לחיל התותחנים הבריטי בהיותו עלם צעיר, ולחם בחזית בלגיה. אני ואחותי נולדנו לתוך מלחמת העולם השנייה. אתם ודאי מכירים את ההיסטוריה, איך CHAMBERLAIN, שר החוץ הבריטי נסע ב-1938 לברלין וניסה לפייס את היטלר ולחתום אתו חוזה 'אי התקפה'. אתם גם יודעים מה היה שווה ההסכם הזה? פחות מאשר ערך הנייר שהוא חתם עליו. היטלר גם חתם הסכם 'אי התקפה' עם הרוסים, וכולם יודעים כמה זמן ההסכם הוא החזיק מעמד. בכל אופן, " המשיך יחזקאל "המלחמה פרצה בעת שגייסות היטלר התקיפו את פולין. אז גם אנגליה הכריזה מלחמה על גרמניה. לא עברו אלא ימים אחדים שה-LUFTWAFFE התחיל להפציץ את ערי אנגליה בעוצמה הולכת וגוברת. את עיקר האבדות ספגו הערים הגדולות ובראשן לונדון. אחר כך הגרמנים שלחו אלינו את הנשק החדיש ה-1 V, ו ה-2 V, הרקטות המעופפות שלהם. רובעים שלימים נהרסו וכל לונדון בערה בלהבות. מספר הנספים בהפצצות נעמד באלפים. בהמשך המלחמה, " הוא סיפר "הם (הגרמנים) קיבלו את שלהם בחזרה שבעתיים, בעד האכזריות שלהם, אך זה הייתה בשבילנו נחמה פורתא.

"אז באה הפקודה מטעם משרד המלחמה הבריטי להתחיל בפניו הילדים, חולים, והאוכלוסייה הבלתי לוחמת מהערים. בארבע ימים בספטמבר 1939 כמעט 3 מיליון בני אדם הועברו מהערים הגדולות של אנגליה לאזורי הכפר. אני ואחותי, עליה השלום, היינו אז ילדים בני 8 ו-9 נפרדנו מההורים ונלקחנו לאיזה מקום בחוזו NORTH YORKSHIRE לעיירה קטנה בשם MIDDLEHAM, כ-200 ק"מ צפונית ללונדון. שם משפחה אומנת לקחה אותנו לטיפול. הם היו אנשים טובי לב וטיפלו בנו במסירות, כך שהכאב שלנו מניתוק מהמשפחה היה נסבל. הם לא שינו את יחסם הטוב אלינו גם שנודע להם שאנו יהודים.

"אולם, " יחזקאל המשיך את סיפורו "לא כל הילדים שפנו מבתיהם היה להם מזל כשלנו. היו מקומות שהתייחסו אליהם בגסות, לא נתנו להם מספיק אוכל, ואפילו קיבלו מכות ממארחיהם. ישנם אנשים שהטראומה הזאת, של היפרדות מההורים, אחרי 60 שנה, עדיין חיה היטב בזיכרונם. רק בתום המלחמה החזירו אותנו להורים שלנו. סבלנו הרבה בימי המלחמה. אחותי המסכנה רבקה, מתה מדלקת ריאות אחרי המלחמה. גם הוריי מתו כמה שנים לאחר מכן. נו טוב, " אמר יחזקאל תוך ניגוב הדמעות מעיניו, "אספר לכם עוד, אם תרצו לשמוע, בפעם אחרת."

כדי להחליף את הנושא העצוב למשהו שמח יותר אברהם שאל את עדה "את יודעת שבזמן שרק עלה הרעיון בראשי להקים את הפארק לזוגות הצעירים פה ליד לונדון, אבי הזהיר אותי שאתקל כאן בסחבת ממשלתית, ובהררי בירוקרטיה. הגם בארץ צפויים לי קשיים כאלה?" עדה צחקה "ומה חשבת לך? היהודים הם ממצאי הבירוקרטיה והתחמנות. אך מכוון ש-א) אתה נדבן מחו"ל שרוצה להשקיע את כספו בארץ, במקום באנגליה, ב-) שאתה גם מתכוון להטיב עם זוגות הצעירים הנוזקים, ו ג) לברנשטיין יש קשרים טובים בחוגי הממשלה ובמוסדות שונים אצלנו, חושבני שלא יעשו לך צרות רבות. ואם במקרה, במקרה הם יערימו קשיים בפניך, אז תגייד להם שאתה מושך ידיך מכל העניינים ותראה שירוצו אחריך כמו כלבלבים קטנים."

\*

אברהם ביקש מעדה למסור מכתב אישי לברנשטיין, בו הוא נימק את גישתו לכל הנוגע להקמת האתר בשלהבת. "אחרי התלבטויות קשות בנושא, " הוא כתב "אני ואבי החלטנו כי אני לא אהיה היזם בפרויקט, אלא תורם ומשקיע בלבד. אני מבקש להביא את הדבר לשיקול מועצת המנהלים של העירייה. במידה וההצעה שלי תתקבל, עליכם יהיה לשלוח אלי בקשה רשמית בנדון. לאחר קבלת הבקשה אהיה מוכן לשלוח את דמי המקדמה הנדרשת, בסך 1 מיליון \$, כדי שתראו שאני רציני בעניין." הוא חתם את המכתב ונתן אותו לעדה.

החופשה של עדה בלונדון, הלכה ונגמרה. כל המשפחה ליוו אותה לשדה התעופה בדרכה חזרה לארץ. מעיני כולם זלגו דמעות. "זה היה חופש חלומי ובלתי נשכח עבורי, אתגעגע לראות אתכם שוב, " היא אמרה ונתנה נשיקת פרידה לכולם. "הדבר הראשון שאעשה עכשיו הוא לחפש, ביתר שאת בית עבורנו בשלהבת הגבורה, ומקווה שאברהם שוב יפתיע אותי, כדרכו, במשהו חדש וטוב."

## פרק עשירי

כשבועיים ימים לאחר שעדה עזבה התקבל מכתב רשמי מאת מועצת המנהלים של העיר שלהבת הגבורה בו נאמר: "לאחר דיון מעמיק בנושא, החלטנו כי נקבל בברכה את תרומתך בנוגע להקמת הפארק שישא את שמך, כולל התנאים הנלווים למתן התרומה. כעת משנתר הוא לשלוח אלינו את הסכום בסך 1 מיליון \$, זאת כמקדמה לתרומתך של 30 מ. \$ שבכוונתך להשקיע בהמשך בפארק. מרגע שמקדמה תגיע אלינו, אנו מיד נתחיל בצעדים הראשונים בנדון. בשלב ראשון נשלח מודדים לשטח להכנת מפה טופוגרפית, ומיד אחר כך נעביר את המפה לאדריכל בניין ונוף להכין לנו טיוטא ראשונית להתוויית תוכנית האתר. הטיוטא, בלווי הסברים מפורטים, תישלח אליך לאישורך. אנו תקווה לשיתוף פעולה פורה בינינו, ושתוכניתך תתגשמה בקרוב וגם אתה ומשפחתך תמנו בקרוב בין תושבי העיר היפה שלנו."

בברכות ראש העיר שלהבת הגבורה ומועצת המנהלים

על המכתב התנוססו חתימותיהם של ראש העיר ומועצת המנהלים וחותמת של מועצת העיר.

\*

יום לאחר קבלת המכתב ה- נ. ל. אברהם שוב כינס את כל המשפחה והראה להם את המכתב. "אימי ואבי היקרים, ולייזה היקרה," הוא אמר "לפני שאשלח למועצת העיר את תשובתי עם הסכום המכובד של 1 מיליון \$, כמקדמה להתחלת העבודות בפארק, אנו צריכים לקבל את החלטתנו בדבר עלייתנו ארצה. אני לפחות כבר הגעתי להחלטה, ומה אתכם?" הראשונה הצביעה לייזה "אני בעד." אברהם הסתכל בהוריו וחיכה לתשובתם "נו יש לנו ברירה אחרת?", "התלוצץ יחזקאל" "מה? נישאר פה שני זקנים לבדנו באנגליה? כמובן שגם אנחנו הולכים אתכם. כמה כבר נשאר לנו לחיות?" "עד 120", צעקו לייזה ואברהם ביחד ונישקו את הוריהם בעוז. "טוב," אמר אברהם "אז אפשר להגיד שהפור נפל. אשלח להם את הכסף ומקווה שהכל יסתדר על הצד הטוב ביותר."

כעבור שבועיים מיום שאברהם העביר את הכסף התקבל מכתב מברנשטיין, בו קבלה רשמית של הסכום, ונוסח החלטת המועצה על תרומתו של אברהם והתנאים שהוא התנה להקמת הפארק. הוא גם ציין במכתבו כי נהנה לשמוע מפי עדה כמה היא הייתה מרוצה מביקורה בלונדון. מצב רוחה השתפר לאין ארוך, והיא פורחת מרוב אושר. נקווה לראות אתכם בקרוב אצלנו.

בברכה דוד ברנשטיין

\*

לאחר עוד שבוע התקבל מכתב מעדה, ואברהם מיד הכיר את הכתב היד היפה והמסודר שלה

אהובי

דבר רק חודש מאז שנפרצתי מוקי, אך כל יום בא עזיב נראה לי כנצח. שמחתי מאוד כאשר נודע לי מפי הנשטיין שמחת את המקדמה להקמת הפארק. עכשיו הצדק נפתחה להשמות חלומי, וחלום של שנינו להקים בשארית בית משפחתי לנו ולט בית אהובי. בא תחשוב אני 16 ואת את יצי הצלחת. מאז חזרתי מאונג'ון אני רצה להשיג ציפות מתאימות, אך אצ'ערי לא הצלחתי להשיג עז כה משהו ראוי אשנו. כמובן תמיד קיימות האפשרות לבנות את הפתיס היוצמה שלנו, ואולי זאת תהיה הפריפה העדיפה, כי נוכל לבנות אותם אפי העם שלנו.

נשיקות רבות אב ותאסור צ"ש חמה ללייזה ולאהובים

אברהם

\*

ימי הבילויים עם עדה עברו וחלפו להם, ומעכשיו כל שעה פנויה תהיה מוקדשת ללימודים. אברהם נפגש עם סטודנט המורה שלו, יוסי, כמעט מדי ערב וניסו ביחד להתגבר על החומר הרב שהצטבר על שולחנו ובמגירותיו של אברהם. כאמור יוסי ברמן היה מורה סבלני והשתדל לא להעמיס עליו יותר מדי. את הדגש העיקרי הוא שם על לימודי החומר של החשבונאות והמתמטיקה. "אלה שני הנושאים בעלי המשקל שנותנים את הדגש בבחינות", הוא אמר "אצלנו בארץ נבחנים גם בידיעת השפה האנגלית, מזה אתה כמוכן פטור." אברהם לפעמים גמר את השיעורים עם כאב ראש עז, אך הוא לא התאונן, ולא במילה אחד על כך ליוסי. 'מיליונר כבר נהית', הוא אמר לעצמו "הגיע הזמן שתהיה גם החכם ומלומד!". אחרי השיעורים הוא יצא החוצה לטייל ולשאוף אוויר צח. זה גם עזר לו להתפטר מכאבי הראש. בערבים הוא הסתכל בטלוויזיה ושם לב במהירות החדשות במיוחד לגבי מה שמתרחש בארץ. הידיעות לא היו תמיד מעודדות. הוא קיווה בכל ליבו שהרגיעה השברירית בארץ תימשך, וגם ההתנתקות מחבל עזה תעבור בשלום.

כאמור בין אברהם ויוסי התפתחו יחסי ידידות טובים, ולא אחת שאלו זה את זה בעניינים פרטיים. אברהם סיפר לסטודנט את הסיבות שהובילו אותו להתגרש מאשתו ואת המזל הבלתי צפוי שלו לפגוש בעדה זלצר בארץ. "אנחנו מאוהבים, אך אני מוכרח לסיים את הלימודים לפני שאעלה ארצה עם כל המשפחה. ואיך אתה JUNIOR, לך יש כבר חברה?" הוא שאל את יוסי בנימה ידידותית. "בטח שיש לי", הוא ענה בגאווה בולטת "גם אני השארתי אותה בארץ, וגם אנו, כמוכם, מחכים לסיום הלימודים." "אז, ענה אברהם "אנחנו באותה הסירה." שניהם צחקו.

כעבור שלושה שבועות התקבלה מעטפה רשומה מברנשטיין, בה הוא שלח לו את טיוטת תוכנית האתר שהכין אותה מר גרשון שניידר, אדריכל בניין ונוף מחיפה. אברהם קרא בתוכנית בעיון רב וראה לשמחתו איך הרעיון שלו מתחיל ללבוש עור וגידים. הוא מיהר להראות את התוכנית להוריו. "הנה פה יבנה המלון, זה פה בניין התיאטרון והקולנוע שישמש, מן הסתם, גם אולם כנסים. מסביב למבנים יהיו ערוגות פרחים יפות. פה זה צריך להיות בריכת השחייה. הנה פה מגרשי הטניס וכדורסל. כאן זה יהיה גן טרופי אקזוטי, ופה השטח הגדול הזה," הוא העביר את ידו לרוחב גיליון התוכנית "יהיו מדשאות רחבות ידיים עם שבילים, ספסלי ישיבה, דקלים ועצי צל רחבי נוף. פה למטה בקצה האדריכל הקציב מקום לאגם מלאכותי עבור אלה שדווקא יעדיפו את השקט ויבלו את הזמן בדייג ושייט בסירות על האגם. ופה למטה יהיה חורש גדול לאלה שיאהבו להתבודד תחת צילם של העצים. אולם פה כתוב למטה שהשטח המתוכנן ישתרע על 2000 דונם, זאת אומרת כפול מהשטח שברנשטיין אמר שהוא מיעד בשלב הראשון לאתר. יהיה בסדר."

"מה אומר לכם?" אמר אברהם בהנאה I AM THOROUGHLY SATISFIED!, מרוצה עד הגג!, "הוא קרא בהתלהבות. "רק תהיה לי הערה אחת קטנה לברנשטיין. הייתי רוצה שהתיאטרון יהיה די גדול כדי להכיל בתוכו לפחות אלף מבקרים. יהיו שם הצגות, קומדיות מצחיקות, נזמין לשם אורחים ושחקנים, בדרנים, סטנד-אפיסטים מכל הארץ. יהיה כיף, תראו. אתם עוד תהיו גאים בבנכם." "אנחנו כבר גאים בך אברהם," אמרו הוריו "אמרתי כבר לכם, שזה שזכיתי בלוטו זה לא היה מצדי מאמץ גדול. עכשיו אני צריך להתאמץ שכל החלום שלי יתגשם הלכה למעשה ושלא יצליחו לסדר אותי על ימין ועל שמאל." אברהם גם הראה את התוכנית ליוסי שאמר "כמה שאני לא מומחה בעניינים, אלא זה נראה לי יפה, לפחות על הנייר..."

אברהם שלח מכתב תשובה לברנשטיין בו הוא הביע את שביעות רצונו המלאה מהתוכנית, עם ההערה שלו לגבי גודל אולם התיאטרון. שוב חזר כי התוכנית של האדריכל שניידר נראית בעיניו מעולה. עכשיו נותר החלק הקשה, הוא כתב, להתחיל להגשים את הפרויקט הנפלא הזה? כשיהיו לכם ביד ההערכות לגבי העלות ביצוע הפרויקט כולו, אני מתכוון לנסוע לארץ לדון בנושא עם כל הגורמים הנוגעים לעניין, וכמובן להיפגש עם עדה, אישה נפלאה ופקחית. אני מודה לך אדוני ראש העיר בקרב לבי שהועלת להפגיש אותנו. אני מתכוון לשאת אותה לאישה לאחר שנגיע ונשתקע ארץ בשנה הבאה. שוב תודה ומצפה לתשובתך.

בברכות אברהם קרנר

\*

למחרת אברהם הרים טלפון לעדה. הוא סיפר לה שקיבל את תוכנית האתר שלו מברנשטיין וביקש ממנה לפרסם בדהיפות בעיתונים היומיים בארץ מודעה גדולה וכוללת במסגרת, ובמיוחד בעיתון בשפה האנגלית JERUSALEM POST בזה הלשון: 'משקיע מאנגליה מחפש יועץ כלכלי מדופלם, הבקיא בעניינים של נכסי נדל"ן, הקמת מבנים שונים, בריכת שחייה, שטחי גינון גדולים וכו' בארץ. ידיעת השפה האנגלית הכרחית. נא להתקשר למר אברהם קרנר. לטלפון: 0044207-3076589 אזור חיוג לונדון, או לכתוב מכתב רשום לכתובת: אברהם קרנר. רחוב אנדרוז מס. 76 בזילדון אנגליה!'

"אני כבר עושה את זה דרך טלפון", השיבה עדה "מה שלומך יקרי? אני מבינה שאתה מאוד עסוק בימים אלה ולומד הרבה." "לא נורא", באה תשובתו של אברהם "עכשיו תשמעי עדה. נתתי את הסכמתי למועצה לגבי התוכנית של אדריכל הנוף שהעבירו אליי. כעת נותר להשיג הערכה כספית לגבי כל פרט באתר ולחשב עלויות. אם הכל יהיה מוכן, ואני מעריך שזה ייקח משהו כמו חודש, אז הם יזמינו אותי לארץ לשבת עם הנהלת מועצת העיר. אני תקווה שעד אז נוכל להשיג גם את יועץ הכלכלי." אברהם שוב שמע את קריאת השמחה של עדה "יש!". "בינתיים תמשיכי לכתוב לי מכתבים יפים, אני שם אותם מתחת הכרית שלי וחולם עליך בלילות." "OH, ROMEO, WHY ARE YOU ROMEO?" היא שאלה באנחה. והוא שאל אותה "OH, JULIETTE, WHY ARE YOU JULIETTE?" הם צחקו. "הפעם הבאה שאבקר בלונדון תיקח אותי לתיאטרון של SHAKESPEARE" "אין בעיה יקרתי, ואת תיקחי אותי, כפי שהבטחת לי, למשחק של 'מכבי' ת"א ברמת גן. את זוכרת?" "NO PROBLEM, SIR, NO PROBLEM"

\*

זה לא לקח, אלא מספר ימים בלבד והטלפון בביתו של אברהם צלצל. על הקו היה איש, בעל קול נעים במיוחד, שהציג את עצמו בשם EDWARD SAMPLE. האיש אמר שהוא יליד SEATTLE ארה"ב וקרא את המודעה שלו. הוא אמר שהוא בוגר הטכניון בחיפה לתואר מהנדס בניין. הוא חושב שהוא עשוי להיות מתאים לתפקיד הנדרש. אברהם שאל לגבי גילו ועסקו הנוכחי. הוא ענה שהוא בן 25 ושהוא טרם השיג עבודה. "טוב, ידידי", השיב אברהם "אני רושם אותך. תן לי בקשה את הפרטים ואת מספר הטלפון שלך שניתן להשיג אותך." הצעיר מסר את הנתונים שלו לאברהם הודה לו, והם נפרדו בשלום. באותו היום אברהם שוחח עם אביו על הצעיר שטלפן אליו בקשר ליועץ הכלכלי, ומסר לו פרטים עליו.

"תראה בני", אמר יחזקאל "לפי עניות דעתי, להיות ליועץ כלכלי זה לא תפקיד של מה בכך. בנוסף ללימודים ולבחינות שעוברים בבית הספר, צריך גם ניסיון מעשי בשטח. הוא אומנם יכול להיות מבריק ואינטליגנטי, אך מחוסר ניסיון מעשי בשוק. יכול להיות שהוא ידרוש פחות שכר מאחרים שכבר משופשים בנושא, אך פה מדובר בסכומים מאוד גדולים, של מיליוני דולרים. אל תתפתה לקחת צעיר חסר ניסיון. חכה, בטח יבוא לך הצעות אחרות."

"אני לא מבין, אבא, למה אני צריך בכלל יועץ כלכלי? הרי אתה שם בכיס את כולם." שניהם צחקו "הלוואי בני, הלוואי ולמדתי באוניברסיטה. אז היום היה לך אבא פרופסור." "להיות אדם מחושב והגיוני לא צריכים דווקא השכלה גבוהה, אבא. הנה אתה לא למדת ב-HIGH SCHOOL, ובכל זאת אתה אומר דברים של טעם." "גם אתה בני אדם פיקח ושקול, רק חסר לך ניסיון בחיים." "זה יבוא עם הזמן", ענה אברהם.

אכן, כבר למחרת אברהם קיבל שלוש קריאות טלפון נוספות מהארץ בעניין היועץ הכלכלי. האחד היה אדם פרטי מהעיר אשדוד. בן 48, בשם יעקב דרורי. האיש טען שיש לו ניסיון של 10 שנים בנושאים כלכליים. השני היה בעל משרד כלכלי בת"א. הלה אמר שלרשותו משרד גדול לענייני כלכלה, שמו אלברט מסינגר. טלפון שלישי הוא קיבל מחיפה. האיש הציג את עצמו בשם בועז שפר. הוא אמר כי הוא ביצע פרויקטים דומים במספר מקומות בארץ, גם בסביבת חיפה. לאברהם נראה ההצעה האחרונה הכי סבירה. אברהם הסביר לשלושתם במה מדובר והבטיח להתקשר אתם ברגע שהעניין יהיה אקטואלי. עכשיו יהיה עליו לחכות עד שיקבל את התוכנית המוכנה והמפורטת על כל האתר. אז יוכל לבחון את העלויות של כל פרט ופרט בתוכנית. בינתיים הוא שם את הכל בצד והמשיך להתמסר לשיעורים שלו.

כעבור שלושה שבועות אברהם קיבל מכתב רשום מברנשטיין. בכתב ראש העיר הזמין אותו להשתתף בישיבה של מועצת העיר שלהבת הגבורה, בה האדריכל גרשון שניידר יציג את תוכניתו המוכנה, כולל את התמחיר הבסיסי שהוא הכין עבור הקמת האתר. הישיבה תתקיים בעוד 10 ימים. ביום שלישי ב-12/7/05. בשעה 10 בבוקר. בכבוד רב דוד ברנשטיין. בו במקום אברהם כתב מכתב לעדה

### עדה יקרתי

כפי שאמרתי לך, אנו צומדים להתראות שוב בקרוב. הנשטיין הודיע לי כי ב-12 אולי תהיה ישיבת הנהלת המועצה עם האדריכל גרשון שניידר. הם כאופן הזמין אותי להשתתף

בישיבה זו. לפיכך אביז לארץ כבר ב-10 יולי, טיסת 'אף-אף' מצרף בעצה 4 אחר  
הצהריות. ליובי כבר פועל בחולקה מצוייה להתראות אתך.

נ.ב. תודיעו נא לפרנסיון כי קיבלתי את מכתבו ואבוא לישיבה.

עז אל היי פופ. לפק אברהם

במקביל אברהם התקשר טלפונית ליועץ ההשקעות בועז שפר בחיפה, וביקש ממנו לבוא ולהתלוות אליו לישיבת מועצת העיר שתתקיים ב-12 ליולי בשעה 10 בבוקר. נא לבוא לבניין העירייה של שלהבת הגבורה שעה אחת מוקדם יותר, כדי שנוכל לשוחח בענייני האתר לפני הישיבה. "אופיע שם אדוני, כפי שאמרת. תודה ולהתראות," אמר בועז.

\*

הפעם אברהם הגיע לשדה התעופה נתב"ג 2000 בגפו. עדה חיכתה לו בקוצר רוח. שניהם הביאו פרחים זה לזו. הם נפלו לזרועות האחת לשני ושוב התנשקו ארוכות. "הפעם, אדוני המלומד, אני מזמינה אותך אליי, אל דירתי הצנועה בשלהבת." "אפילו אם תזמיני אותי לבקתה רעועה, אתך ארגיש תמיד נפלא." "טוב, טוב, אני כבר מכירה אותך, אתה אלוף המחמאות. אז מה אתה מספר?" היא שאלה. "יש לי הרבה מה לספר, אך אולי נעשה זאת בדרך הביתה אליך." הוא רצה לקחת מונית, אך עדה הסתכלה בשעונה ואמרה "עוד חצי שעה צריך להיות אוטובוס עד לשלהבת. פשוט חבל לשלם פי כמה בשביל אותה הדרך, נכון?" "אמרת, אמרת." עד שהגיע האוטובוס שלהם הם התיישבו על ספסל באולם ההמתנה, ועדה שוב שאלה אותו "אז מה אתה מספר?"

"אני מספר שאם עד כה לא היה לי מספיק כאבי ראש, עכשיו בטח יהיו לי." "מה זאת אומרת?" היא שאלה "אני עומד להופיע מחרתיים בפני הועדת הכלכלה של מועצת העיר שלכם. שם אדריכל שניידר אמור להציג את תוכניתו המפורטת של האתר. עלי יהיה להתייחס לפרטים שהידע שלי לגביהם מוגבל ביותר. אני כבר הבעתי בפני ברנשטיין את שביעות רצוני הכללית מהתוכנית, אך מה שנוגע למחירים, ועלויות אין לי שמץ של מושג. אז, אני מקווה שהאדריכל ימסור גם אומדן של מחירים משלו להוציא את תוכניתו לפועל. אחר כך יהיה עלי להשוות את המחירים האלה לאומדן שהיועץ הכלכלי ימציא לי." "היש לך כבר יועץ כזה?", היא שאלה. "בעקבות המודעה שלך התקשרו אלי מספר יועצים, אך בסוף החלטתי על איש מחיפה שטען שכבר ביצע תוכניות דומות באזור וגם במקומות אחרים בארץ. הזמנתי אותו לבוא להיות נוכח בישיבה. הייתי מאוד רוצה שגם את תבואי. מה את אומרת, אני צריך לבקש זאת מברנשטיין?" "אני כבר אסתדר אתו," השיבה עדה בקריצה. הם הספיקו לשתות קפה עד שבא האוטובוס שלהם.

כעבור כשלושת רבעי השעה הזוג הגיע לשלהבת הגבורה. האוטובוס עצר בתחנה שהייתה רק כ-15 דקות הליכה מביתה של עדה. הם הלכו לשם שלובי זרוע. דירתה של עדה הייתה בקומה השנייה. כשהם נכנסו עדה מיד הדליקה את האורות ונגשה אל החלונות ופתחה אותם לרווחה. "אין פה אוויר, הכל היה סגור. עוד מעט אדליק את המזגן ויהיה נעים. נא לשבת," היא אמרה לו והצביעה על אחת הכורסאות. אברהם הביט סביבו בהתפעלות "מה אגיד לך. זו לא דירה גדולה, אך מסודרת בטוב טעם." היא התיישבה לידו ואמרה "אדם מסודר, הוא מסודר בכל מקום, בין שזה יהיה אוהל, או דירה גדולה." "נכון מאוד," הוא השיב "אז הצלחת למצוא משהו עברונ?" שאל אברהם. "לא כל כך, אך אני אומרת שאם יתחילו לבנות את המלון, או את בניין התיאטרון באתר שלך, תוכל לבקש את אותו הקבלן שיבנה שני בתים גם בשבילנו. אולי מר שניידר גם יתכנן לנו את הבתים."

"את רואה, לא חשבת על זה, אך אם ייווצר פער בזמן עד שהבתים יהיו מוכנים, מה נעשה עד אז?" שאל אברהם "לא נורא, אתה תוכל לגור אצלי בכיף, ולהוריך וללייזה כבר נמצא פתרון." הוא נתן לה נשיקה ואמר "אומרים מי החכם, זה שרואה את הנולד." "אז איזה נולד אתה רואה?" "אני רואה תינוקת, ואת?" "אני כמובן רוצה תינוק שיהיה דומה לך. אך מי שיבוא, יבוא. העיקר שיהיה, או שתהיה בריאה."

היא הושיטה את ידה לאברהם "בוא, אראה לך את הדירה." הוא קם והיא עשתה לו טיול קצר בדירה. "דירה יפה, ומסודרת," הוא אמר "נוכל לגור פה אפילו שנתיים. תאמיני לי שארגיש פה יותר טוב מאשר בדירת השרד הענקית הזאת בבזילדון." "במיוחד שתהיה לידך אישה אוהבת," היא אמרה וחיבקה ונשקה אותו "אני אפנק אותך. בוא תעשה לך אמבטיה טובה ותתרענן. אך אין לי, לצערי, חלוק רחיצה, תסתדר הפעם בלי זה. בינתיים אגש לבשל לך משהו טעים לארוחת הערב."

אחרי שאברהם גמר להתרחץ היא שאלה איך זה היה? הוא נישק אותה ואמר לה "FIRST CLASS SERVICE, MY FAIR LADY" "אז שב בינתיים ותמצא לך איזו התעסקות עד שהארוחה תהיה מוכנה. הוא התיישב ליד השולחן בסלון ועבר על העיתונים. "הכל כאן בעברית", הוא אמר. "מה? אתה עוד לא יודע לקרוא עיתונים בעברית?", היא קראה מהמטבח בלא מעט אירוניה "מה זאת אומרת?" הוא ענה לה בעברית של הרחוב "סבבה. את חושבת שהסתלבטתי כל הזמן? שיחקתי שש ביש עם הג'אמה שלי?" היא נכנסה לסלון עם מגבת המטבח בידה ושאלה בתמיהה "מי, לכל הרוחות, לימד אותך לדבר ככה? זה בטח הסטודנט שלך." "נכון מותק, הוא אחלה של בחור." "נו טוב," היא ענתה בצחוק "רק שלא תשתמש בשפה זאת לפני הועדה שלך..." "אין חשש כזה, כי שם אדבר אנגלית תקנית." "טוב, אז אני אלמד אותך לדבר עברית תקנית," אמרה וחזרה למטבח.

כעבור דקות הארוחה הייתה מוכנה. היא ערכה את השולחן בפירת האוכל בצורה הגיגית. הוציאה מהארון מפת שולחן מבד דמאסק תכלת ופרשה אותה על השולחן. הניחה עליו זוג פמוטים יפים מזכוכית עם נרות צבעוניים. אחר כך סידרה צלחות חרסונה מעוטרת עם ציורים ורודים יפים, סכום מכסף, והניחה בצד מפיות כחולות. היא מצאה בכוננית בקבוק יין משובח ושמה אותו על השולחן. גם את הפרחים שהוא הביא שמה בצנצנת באמצע השולחן. אחרי שהדליקה את הנרות היא הגישה את התבשילים שלה. "נא לשבת יקרי," היא אמרה בחיוך רחב "ובתאבון לך." אברהם אמר בקול נרגש "לא יכולתי לצפות לקבלת פנים יותר לבבית." "נו," היא אמרה "לא כל יום מזדמן לביתי אורח מכובד כזה," "ולא כל יום אני נתקל בחמימות כזאת כמו שאת מקבלת אותי." "אני מבינה שלפני האכילה אתה רוצה לברך על היין ועל הלחם." "את יותר מצודקת." הוא הוציא מכיסו כיפה רקומה וחבש אותה על ראשו. אחר כך פתח את היין ומזג לשניהם ואמר ברכה ליין וללחם. "לחיים ולבריאותך יקרתי," הוא אמר ושילב את זרועו בזרוע שלה וככה שתו את היין. בתפריט שלה היו מרק אפונה, בשר צלי, תוספות, סלטים, ולקינוח היא הגישה פירות דברי מתיקה.

בגמר הארוחה הוא שאל אותה "מה שלום בעלך לשעבר? הוא גר פה בעיר?" היא נאנחה "הוא לקח את הרגליים ונסע לאמריקה, בלי להשאיר עקבות אחריו. יש לו שם קרובים. אני אפילו לא יודעת איפה הוא גר. לא כתבנו אחד לשני מאז שהוא עזב. אולי יש לי כמה תמונות שלו במגירה. אתה עכשיו מבין איזה מין נשואים היו אלה? בלי רגשות, בלי אהבה אמיתית. אני בכלל לא מתגעגעת אליו." "ומה שלום גרושתך?" עדה שאלה "הראית אותה, או שמעת עליה בזמן האחרון?" "לא הרבה, אך אחותי ליזוה סיפרה שהיא ראתה אותה מסתובבת עם אברך מגודל זקן ופיות. מה אגיד לך? הלוואי שתמצא את בחיר ליבה ושתהיה מאושרת אתו." "אומרים שכל סיר צריך למצוא את המכסה שלו. אתם כנראה לא הייתם מתאימים זה לזו מלכתחילה. לא נתת את דעתך על כך? אולי היית מאוהב בה?"

אברהם הרהר ארוכות, אחר כך אמר בקול נוגה "קשה לתת על כך דו"ח אפילו לעצמי. האמת לא חשבת על העתיד. הייתי זקוק לסקס והיא הייתה קלה להשגה. מה שבטוח שלא הייתי מאוהב בה. יכול להיות שאם לא הייתי זוכה בלוטו, אולי לא הייתי מגרש אותה. או אולי היינו מסכימים לאמץ ילדים. אך הזכיה שימשה כעין TRIGGER, כעין זרו והפכה את היוצרות. במיוחד זה בה לביטוי בזמן שביקרנו בארץ. היא עקמה את האף על כל דבר, ומנעה ממני ליהנות מהטיול. אני לא סובל את החרדים, את אורחות חייהם. הם רוצים להחזיר את כולנו לחשכת המאה השמונה עשרה, אל אווירת הגטאות." הוא סיפר לעדה את התקרית באילת עם הצרפתייה הערומה. היא שמעה את הסיפור בפה פעור, ועם צחוק חנוק.

"מה אגיד לך?", היא אמרה "אני בעצמי נגעלת מהחרדים. למרות שהסבא והסבתא שלי היו אנשים אדוקים מאוד. אך זה היה לפני יותר ממאה שנה. אי אפשר להחזיר את גלגלי ההיסטוריה, ואי אפשר לחיות לפי נוהגים ואמונות עתיקי ימים. אין דת בעולם שכובלת את המאמינים בה, כמו הדת היהודית. יש בה איסורים והגבלות רבים לחיי האדם. אני בעצמי שומרת על המסורת היהודית וחורה לי אם אני רואה, למשל, שטרקטורים ומשאיות עובדים אצלנו בשבת. אך הפנאטיים לא מכירים דרך ביניים: 'או הכול או לא כלום' הם אומרים. ולא חסרים כאלה גם בארצנו הקטנה. הם מבדילים את עצמם מיתר חלקי האוכלוסייה, ומכונסים בעולמם הרוחני הצר. לגביהם המדינה לא חשובה. הם לא רוצים לשרת בצבא, ואפילו לא מכבדים את זכר הנופלים במערכות ישראל. אך באותו הזמן הם מצפים, כמו בן מאליו, שהמדינה תגן עליהם מפני האויבים החיצוניים, אני מתכוונת לערבים."

"אבל מצד השני," המשיכה עדה "ישנם קבוצות יהודים, בעיקר בני נוער, בארץ וגם בחוץ לארץ, שזרקו מאחריהם, בצורה מוחלטת, את כל ערכי הדת והמסורת היהודית. הם חיים חיי הפקרות, מתפרעים ומשתוללים במועדוני הלילה, מעורבים בקטטות ומרביצים מכות רצח לחבריהם, ואפילו הורגים אותם בדקירות סכין. מעשנים סמים, שותים לשוכרה, נוהגים בפרעות ומעורבים בהרבה בתאונות דרכים. ריקניים, משתמטים משירות צבאי, בקיצור פראי אדם. הם אוכלים ביום הכיפורים בפרהסיה ובפסח רצים לקנות פיתות אצל הערבים. אז אני לא מבקשת מדובשם של החרדים, ולא מעוקצם של הכופרים המוחלטים האלה. אני רוצה לחיות בחברה מתוקנת, דמוקרטית וחופשית שמכבדת את ערכי המסורת היהודית, עם הפנים לעתיד."

"ברבו!", צעק אברהם ומחא כפיים בסיפוק "יקרתי אני מסכים אתך בכל מילה. העולם הרוחני שלי ושלך מאוד קרובים זה לזה." היא קמה והושיטה את ידה לאברהם "בוא נלך קצת לטייל, יש אוויר טוב בחוץ. זה בריא אחרי הארוחה." "ברצון רב, אך מי ישטוף

את הכלים?" "מי? מי? בנק לאומי," היא צחקה "אשטוף אותם אחר כך." "לא, לא," מחא אברהם "את בישלת, אז גם אני צריך לעשות משהו, הלא כן?" "עזוב שטויות, אתה אורח פה, וגם לא יודע את הסיפורים במטבח שלי." "אז הגיע הזמן שאלמד אותם." "נו טוב. אם אתה כל כך מתעקש." היא נגשה למגירה במטבח, הוציאה משם סינור והלבישה אותו על אברהם ואמרה "אז קדימה, תתחיל במלאכת הקודש." אברהם רחץ את כל הכלים למשי והניחם ליבוש על מדפים. "יופי, יופי, כנראה שאשתך אילפה אותך היטיב לעשות את מלאכות הבית." "אני תמיד עזרתי לה, ככל שיכולתי. אך תדעי לך שגבר יכול לעשות כל דבר שאישה יכולה לעשות, פרט לשני דברים." "מעניין לדעת מה הם?" "להיכנס להריון וללדת ילדים." "זה נכון," היא צחקה, אך הוסיפה "אם גורל האנושות יהיה תלוי בגברים בלבד, אז האנושות תכחד. לגברים לעולם לא תהיה הסבלנות, הרכות, וההתמסרות לילדים כמו לאלו של הנשים. אז יותר טוב שכל מין יבצע את תפקודו כמצוות הטבע." "אין לי, אלא שוב להסכים אתך." הוא אמר ונתן נשיקה מצלצלת על לחיה. "נו, טוב," היא אמרה "אחרי כל הפילוסופיה, הברבורים, והפטופטים, בוא נצא החוצה לשאוף קצת אוויר צח. אולי, אם אתה לא עייף, נרד לטייל על שפת הים, יש שם בריזה נהדרת." "מה פתאום? לא עייף בכלל. ישנתי טוב במטוס." השניים התלבשו ויצאו את הבית. היא לקחה אתה שמיכה.

עד הים היה להם הליכה של קרוב לשעה, אך הם נהנו מכל רגע. בהגיעם לשפת הים היא פרשה את השמיכה על החול, קרוב למים, והשניים התיישבו והתבוננו מחובקים בגלים השופפים. "אם היינו באים לכאן יותר מוקדם," היא אמרה "היינו יכולים לראות את שקיעת השמש. זה מחזה מרהיב מאוד. אולי נספיק לעשות את זה מחר." "תמיד רציתי לגור על שפת הים," אמר אברהם "מה ראינו מחלון דירתנו באיט אנד בלונדון? את הכביסה של השכן. היינו חיים אפורים ללא תקווה. יום אחד היה דומה למשנהו, ולא היו לנו ילדים שהיו נותנים לנו קצת שמחת חיים." "עדה נתנה לו נשיקה "עכשיו זה ישתנה יקרי, אני מקווה שאני לא עקרה ותהיה לנו משפחה יפה, בית יפה שחלונותיו יפנו לים." הזוג נשאר במקום, עד שהתחיל להיות קריר, ואז חזרו לביתם.

הם חזרו לדירה והתיישבו על הספה. לזמן מה לא דיברו אחת עם השני. אחר כך עדה שאלה "אני מתארת שאתה רוצה לשכב אתי." הוא חיבק אותה "אני מת לשכב אתך. מאז שנפרדנו בלונדון חלמתי על זה." היא התחילה להפשיט אותו, לאט, לאט והמטירה נשיקות על כל גופו. אחר כך המשיכו באקט המיני במיטה. הם גמרו ביחד בהנאה מלאה. אברהם אמר "את רואה, רק עכשיו תפסתי מה היה מפריע לי כל הזמן בחיי המין שלי עם יוכבד. זאת הייתה העובדה שתמיד אני הייתי זה שהיה היוזם. היא נענתה לי, לפעמים ללא חשק, כאילו אנסתי אותה. זה פגע בי, בכבודי ובהערכה העצמית שלי. חשבתי שאני לא שווה, שאני לא ראוי לאהבתה." "אני לא מומחית גדולה לגניקולוגיה של נשים," השיבה עדה "אך יתכן שזו הייתה הסיבה לעקרותה, אם כי אני לא בטוחה בזה. בכל אופן אתה צודק. חיי הנשואים הם הסכמ, כתוב, או בלתי כתוב, בין שני בני אדם ממינים שונים. כעין התפשרות על האגו של כל אחד. זה כולל, כמובן, גם את חיי המין והאהבה. אם זה חד-צדדי, אם רק צד אחד נותן, אז זה נידון לכישלון חרוץ."

"נו טוב," אמר אברהם "אני תקווה שהפרק ההוא בחיי כבר מאחורי. כן, כמעט שכחתי," אמר וניגש אל מזוודתו, ממנה הוציא חבילה קטנה, עטורה בצלופן ובסרטי משי אדומים והגישה לעדה. "פתחי אותה," הוא אמר. עדה פתחה את החבילה בסקרנות והוציאה ממנה בקבוק בושם 'שנאל' 5', ועוד קופסא קטנה עשויה מקטיפה שחורה. בתוך הקופסא היו שתי טבעות מקושטות עם אבני חן יקרות. "אלו טבעות אירוסין, האחת בשבילך, היא אמר וענד אותה על ידה של עדה "והשנייה עבורי "תענדי נא אותה על ידי." היא ענדה את הטבעת השנייה על ידו של אברהם בהתרגשות. היא הביטה בו בהערצה "אתה אדם שמקיים את מילתו. אינך מתאר כמה שאני מאושרת."

"עדה, את מוכנה להינשא לי? אני רוצה שנכריז על האירוסים שלנו. מה את אומרת?" היא קמה מהמיטה וכרכה את ידיה סביב צווארו "אני אומרת שזה יהיה בשבילי המתנה הכי יפה בחיים שלי, כמו זכייה בלוטו. יותר מזה, בזכייה באושר לחיות לצד אדם טוב שכמוך." אמרה ונשקה אותו. היא לבשה חלוק בית, אחר כך סחבה אותו אל השולחן "בוא נשתה לזה," אמרה ומזגה לו ולעצמה כוס יין מלא. "לחיי האושר שלנו," היא אמרה, והם שתו את היין עד תום. עדה צקצקה בלשונה "חבל שזה לא שמפניה, לאירוע כזה צריך לשתות שמפניה. רוצה עוד לשתות?" הוא שם את ידו על הכוס שלו "לאט, לאט לך יקרת. מחר, על הבוקר אני אמור לפגוש אנשים חשובים ולא אוכל לבוא אליהם במצב של גילופין." "אמת ויציב," היא אמרה "אז נפסיק להשתולל. היא פתחה את בקבוק הבושם ושמה כמה טיפות על צווארה. "אך איזה ריח נעים," היא אמרה. הוא הריח את הבושם ונשק לצווארה "עם בושם כזה את תוכלי לסובב את ראשיהם של הרבה גברים." "אם הצלחתי לסובב את הראש שלך, דייני. מה דעתך שנלך לישון, אך לפני כן אשמיע בשבילך את התקליט האהוב ביותר עלי." היא הניחה את התקליט על נגן הסטריאו שלה. מילות השיר היו:

There was a boy, a very, very handsome boy.  
He came from very far, very far indeed.  
And then one day, he came my way  
And this is what he said to me:



The greatest thing I've ever learned  
Is to love, and be loved and return.

## פרק אחד עשרה

למחרת הבוקר אברהם התעורר לנשיקותיה של ארוסתו "אברהם, קום, קום, התעורר. אתה תאחר את הפגישה עם היועץ." אברהם שפסף את עיניו והסתכל בשעונו. המחוגים הראו 7 וחצי. הוא התמתח, פיהק ואמר "הוי, ישנתי כמו הדוב הצפוני." "עכשיו קום ותקפוץ כמו קנגורו אוסטרלי," עדה אמרה בחיך ושוב נתנה לו נשיקה. "אני מקווה שהבאת אתך כלי גילוח" "יש לי אותם במזוודה שלי." הוא קם, ניגש לקחת את כלי הרחיצה שלו ונכנס למקלחת. לאחר רבע שעה יצא משם רענן ומגולח למשי. "אה, איזה aftershave נעים יש לך," אמרה "אך עכשיו בוא לא נבזבז זמן, נתלבש ונאכל ארוחת בוקר טובה. מתי יש לך הפגישה עם היועץ?" "בשעה תשע." "טוב, אז יש לנו מספיק זמן לאכול בשקט, אחר כך אסדר קצת את הדירה ונצא לדרך."

הזוג יצא את הבית לקראת השעה 9 והם נכנסו למכוניתה של עדה, מודל TOYOTA 2004. "קניתי אותה בשנה שעברה מיד שהתגרשתי מבעלי," אמרה תוך שהתניעה את המנוע. "אתה לא נוהג?" "נהגתי בצבא בעת שרותי בחיל האספקה, מאז לא נהגתי. לא היה לי כסף לקנות ולהחזיק רכב. עכשיו הייתי לומד נהיגה, אך זה לא כדאי. באנגליה נוהגים בצד השמאלי של הכביש, ופה בארץ בצד ימין. אם הייתי לומד נהיגה שם ואחר כך בא לארץ, הייתי מתבלבל. אז בשביל מה? אתחיל ללמוד פה." "נכון מאוד," ענתה עדה "לא תפסיד שום דבר אם תחכה עוד קצת. זה בכלל קשה לנהוג פה בארץ, הנהגים לא ממושמצים, יש תאונות רבות."

לאחר דקה הם כבר היו בדרכם אל בניין העירייה. כשהם הגיעו הוא פנה אליה "עדה, כפי שאמרתי לך, הייתי רוצה שתבואי להשתתף בישיבה עם מועצת המנהלים." "איזו שאלה? בטח שאבוא," אמרה והלכה לחנות את רכבה במגרש החניה הסמוך ונכנסה למשרד שלה. אברהם חיכה בחוץ לבואו של היועץ. כעבור כרבע שעה רכב 'אופל', בצבע אפור מבריק נכנס לרחבה שלפני בניין העירייה ועצר לפני אברהם. מתוכו יצא איש גבה קומה, בעל שפם שחור קטן ומטופח, חבוש בקובע טרופי וניגש ישר אל אברהם "אם אני לא טועה אתה צריך להיות מר קרנר מלונדון." אמר האיש באנגלית די טובה. "לא טעית, אדוני," אמר אברהם "ואתה צריך להיות מר בועז שפר יועץ השקעות מחיפה." "אכן זה אני," אמר האיש, והשניים לחצו ידיים.

"בוא ונחפש לנו איזה מקום מוצל שנוכל לשוחח בחופשיות," אמר אברהם. השניים מצאו ספסל בצלו של עץ איקליפטוס ענף והתיישבו עליו. "היכול אני לפנות אליך ישר בשם בועז?" שאל אברהם "נוהג זה מקובל אצלנו בארץ בכל מקום." "טוב," השיב אברהם בחיך "לפחות בעניין זה אין לנו בעיה." "לא צריכה להיות," ענה בועז. "אז כפי שסיפרתי לך כבר בטלפון מה יהיה תפקידך בעתיד, עליך תוטל המשימה הקשה להתייחס, לכדוק ולבקר את תוכניות האדריכל, שעוד מעט הן יוצגו בפנינו, הן מבחינת צורת וטיב הבנייה, חלוקת השטח וכו', הן מבחינת אומדן העלויות שהוא ימסור. לי, בתור הדיות, התוכנית מוצאת חן בעיניי מאוד, אך מעניין מה תהיה דעתך המקצועית. דרך אגב רציתי לשאול אותך האם עדה תוכל להצטרף אלינו לסיור?" "מי זאת עדה?" שאל בועז "עדה היא בשבילי הכל: ארוסתי, מזכירתי, יועצת שלי, מארחת שלי, בקיצור הכל. עוד מעט נעשה לך הכרה אתה." "ברצון רב," ענה בועז.

"ועכשיו לעניינינו אנו," אמר אברהם "רציתי לשאול אותך (א) איך אוכל לשפוט על יכולת הייעוץ שלך בענייני הנדל"ן, ועוד נושאים אחרים בתוכנית? (ב-ו) כמה השירותים שלך יעלו לי?" בועז חכך בדעתו לפני שענה "בקשר לשאלתך הראשונה, זה פשוט מאוד. אחרי שיוצגו בפנינו התוכניות, ואני מניח שנקבל מהן העתק, אקח אותך ברכבי ואעשה אתך סיור גדול בכל מיני ואתרים בארץ. במקומות שבנו שם מבנים, מלונות, תיאטרון, מגרשי ספורט, גנים וכו', וששימשתי שם יועץ כלכלי בהקמתם. (ג) אעשה הערכה מחודשת של כל העלויות ואביא אותה בפניך. (ד) אלווה את ביצוע התוכנית מההתחלה ועד הסוף ואפקח על טיב העבודות והחומרים שהקבלנים יביאו לשטח. (ה) אפסול כל חומר בנייה שלא נראה לי ואורה לקבלן להחליפו בחומר אחר. כמובן את כל המלאכות האלו לא אעשה לבד. יש לי צוות של עובדים, מהנדסים שכל אחד מהם מומחה בשטח הספציפי שלו." בועז הוסיף בצחוק "לא תקנה, אדוני, חתול בשק."

"ובקשר לשאלתך השנייה, כמה השירותים שלי יעלו לך, אומר ככה: אני בדרך כלל לוקח \$150 לשעה, אך אצרך אקח רק \$100." "הודות למה אני זוכה להנחה הזאת?" שאל אותו אברהם בסקרנות. "התגנבו לאוזניי שמועות," השיב בועז "שאתה מקים את האתר הבילוי הזה לזוגות הצעירים, במקום באנגליה כאן אצלנו בארץ, שזה מעשה ציוני יפה, וגם תיתן לזוגות שאין ידם משגת את דמי הכניסה, אפשרות בלוי חנינם, אין כסף." "זאת באמת כוונתי, אך מעניין מאיפה השגת את המידע הזה?" "אדוני, זאת ארץ קטנה

ושמך הולך לפניך." "כנראה," אמר אברהם מהורהר. הוא הסתכל בשעונו "הנה השעה מתקרבת ל-10. בוא ניכנס לאולם הישיבות, אני מניח ששם כבר מחכים לנו."

\*

אולם ישיבות של מועצת העיר היה מלא מפה לפה. ברנשטיין בא אליהם ולחץ בחמימות את ידי שניהם. "ברוכים הבאים אלינו," הוא אמר והורה להם לשבת במושבים הסמוכים אליו. "איך עברה הטיסה שלך?" הוא שאל את אברהם "מצוין, אך תרשה להציג בפניך את יועץ הכלכלי שלי מר בועז שפר. הוא מחיפה." ברנשטיין שוב לחץ את ידו של בועז "נעים להכיר אותך מר שפר. אנו תקווה שבעקבות הייעוץ שלך תקום פה אתר בלוי שיהיה אחד היפים בארץ." "אשתדל מאוד" ענה בועז בענווה. כשכולם התיישבו ברנשטיין קם לשאת את נאומו:

"גבירותיי ורבותיי," אמר ראש העיר "אני פותח בזה את ישיבת מועצת העיר בנוכחות מר אברהם קרנר, יוזם ותורם הפרויקט היפה הזה שאני תקווה שיביא לעירנו שגשוג כלכלי, פרנסה למשפחות רבות, ושם טוב לעיר שלנו, שלהבת הגבורה. קבלנו נא את מר קרנר." כל הנוכחים קמו ממושביהם והריעו ממושכות לאברהם. ברנשטיין התכופף לאוזנו ולחש לו "תאמר נא כמה מילים לחברי המועצה." אברהם קם, כחך בגרונו ואמר באנגלית "מעולם לא הייתי נואם גדול, ומעולם לא הופעתי בפני קהל מכובד כזה. אני רק רוצה לומר לכם שאני מאוד מתרגש מהמעמד הזה. עברו עלי במרוצת החדשים האחרונים אירועים מדהימים ודרמטיים שבלבלו אותי לחלוטין. מפועל פשוט בדפוס, נהפכתי בן לילה לאדם עשיר, הודות זכיתי בלוטו באנגליה. אחרי שהתאוששתי מההלם מיד חשבתי מה לעשות עם העושר הרב שנפל בחלקי." אברהם סיפר לנוכחים במילים קצרות את השתלשלות האירועים עד שהגיע לשלהבת הגבורה. "עכשיו יש לי הפתעה בשבילכם. תרשו לי להזמין לכאן את ארוסתי הטריה, הגברת עדה זלצר שעובדת אצלכם כמנהלת אגף יחסי הציבור. עדה בואי לכאן בבקשה ותשבי לידי."

עדה קמה בביישנות, הלכה ותפסה את מקומה ליד אברהם. "אנו החלטנו על ארוסנו רק הבוקר. החתונה תהיה בעוד כחצי שנה, בעת שאעלה עם כל משפחתי לארץ. כאן גם נבנה את הבית המשפחתי שלנו." שוב כל חברי המועצה קמו והריעו ממושכות לכבוד הזוג. לאחר הטקס המרגש ברנשטיין מסר את רשות הדיבור לאדריכל גרשון שניידר. האדריכל, איש נמוך קומה, בעל שערות שיבה ועיניים ערניות, קם ופרש את תוכניתו לפני פנס ההקרנה, שבעזרתו הוא עמד להקרין אותה על בד גדול מימדים, שהיה תלוי מולו על אחד מקירותיו של האולם הגדול. "לפני שאתחיל בהצגת התוכניות הייתי רוצה לברך את הזוג הטרי ולאחל להם חיי נישואים מאושרים, ומקווה שהם יהיו הזוג הראשון שיחנכו את האתר, וייהנו מכל הדברים היפים שיהיו שם." שוב חברי המועצה מחו כפיים ממושכות.

שניידר הדליק את פנס ההקרנה ועל הקיר הופיעו, זה אחר זה, תרשימים של פרטי התוכנית: המלון, חזותו החיצונית והפנימית, אולם הלובי שלו, המסעדה רחבת הידיים, החדרים, השירותים וכו'. אחר כך הוא הקרין את רישומו על בניין התיאטרון שהכיל בתוכו גם קולנוע ו-1000 מקומות ישיבה. צורת הדקורציה של אולם האודיטוריום ואפילו את כסאות הישיבה. אחר כך באו בתור יתר פרטי האתר: בניין ההנהלה, בית הכנסת, מגרשי הספורט, בריכת השחייה, האגם המלאכותי, המדשאות, הגן הטרופי, גני הפרחים, ועוד פרטים מעניינים שירכיבו את מכלול האתר. תרשימים מזוויות שונות על האתר. לבסוף מגרשי החנייה ל-500 מכוניות ואוטובוסים בחוץ. "אתם יודעים בודאי," הוא הוסיף "כי כל תוכנית היא בסיס לשינויים. על כן גם בתוכניות שלי עלולים לחול שינויים." כששניידר סיים את הקרנת התמונות הוא קיבל תשואות רמות מחברי המועצה.

"טוב רבותיי," הוא אמר להם "אל תשמחו מוקדם מדי, כי הקמת האתר הזה לא יהיה תענוג זול. תצטרכו לפתוח טוב את כיסכם, ולחכות לפחות שנתיים עד שהאתר יתחיל להחזיר את ההשקעה הכבירה שאתם מתכוונים להשקיע בו. אך אני מאמין, באמונה שלמה, כי בסופו של הדבר השקעה זו תשא פרי, והזוגות הצעירים שיבואו לכאן מכל חלקי הארץ, ואולי גם מחוץ לארץ, ושם המקום 'שלהבת הגבורה' יוכר כאחד המקומות שאפשר לבלות בו בכיף ובמחיר סביר, פחות מאשר באילת ובמקומות בילוי אחרים בארץ." שוב נשמעו תשואות רמות באולם. אחר כך שניידר הקרין את התמחירים של כל מרכיבי האתר בתכניתו.

אברהם ובוזו ביקשו וקבלו שני העתקים מהתוכניות והתמחירים של שניידר. ברנשטיין קרא לצד את אברהם. "קודם כל," הוא אמר לו "תרשה לי לאחל את מיטב איחולי לארוסיך לעדה, ואם תתחתן אתה, אני מוכן להיות השושבין שלך." "הכל בזכותך אדוני, ראש העיר," השיב אברהם "שמעתי שכשתצא לפנסיה תפתח משרד שידוכים." ברנשטיין צחק צחוק לבבי "ממי שמעת דבר כזה?" "נו, באמת? גם הציפורים על העצים יודעים שאתה תיווכת בינינו." ברנשטיין הגיב באותה הנימה של הומור "נו, תיווך זה משהו אחר, ושידוך זה משהו אחר." "לא חשוב, העיקר התוצאות," ציין אברהם וחיבק את עדה "אך ככוונתי לבקש ממך דבר, התוכל לשחרר את עדה מעבודתה ליום, יומיים? הייתי רוצה שהיא תלווה אותי בסיוור עם מר שפר בכמה מקומות בארץ, היכן שהקימו מבנים ואתרים

שונים לפי יעוץ, הצעותיו ותחת הפיקוח שלו. אתה מבין, אני חושב שעדה היא בחורה אינטליגנטית, יש לה שיפוט טוב וגם טעם טוב. "נו", אמר ראש העיר "אם היא החליטה להתחתן אתך אז אין בכלל ספק בזה. אני גם מכיר אותה הרבה לפניך. אין בעיה, ידידי. קח אותה כמה שתמצא." "אני מודה לך אדוני, ענה אברהם.

אחר כך אברהם פנה לעדה "תשמעי יקרתי, רציני לשאול אותך אם זה לא היה מקשה עליך לארח את מר שפר אצלנו לארוחת צהריים? הייתי רוצה לעבור אתו ביסודיות על פרטי התוכנית של האדריכל, ואת האומדן התמחירים שהוא הגיש לנו. דרך אגב, קיבלתי גם את הסכמת ברנשטיין שאת תצטרפי אלינו מחר לסיור אתו." עדה השמיעה נקישה בעקבי נעליה והצדיעה בנוקשות כחיילת בשירות הוד מלכותה בצבא הבריטי "STAND AT EASE" "SIR, I AM AT YOUR SERVICE, SIR" אמר לה אברהם באותה הנימה ההיתולית. "אך", המשיכה עדה "עלי יהיה לקפוץ לסופר לקנות מצרכים. ועד שאסתר עם הקניות והבישול, אתם תוכלו לשבת בשקט ולעבור על התוכנית." "יש לי הרושם שאתך אני תמיד אסתר." אמר אברהם ונתן לה נשיקה. אחר כך כל השלושה נסעו לביתה של עדה במכוניתה. עדה נסעה לסופר והשארה את שני הגברים לבדם.

אברהם הוציא את התוכנית ואת דפי אומדן התקציב מתיקו ופרש אותם על השולחן. "קודם כל", אמר בועז "עלי להודות שהתוכנית של מר שניידר מאוד מוצאות חן בעיניי. יש פה חלוקת שטח טובה, סידור אסטטי ופרופורציונלי של השטח כולו, ועכשיו נראה כמה התענוג הזה עולה, כפי שאמר האדריכל. אז מה יש לנו פה?" הוא עבר את הסעיפים אחד, אחד.

"אם נסכם את הכל יוצא בערך 57 מיליון \$ + -, " אמר בועז לאחר שבדק את הרשימה "אתה מבין מר קרנר שהמספרים האלה רק אומדנים. הם יכולים להשתנות בהתאם למחירי חומרי הגלם העכשוויים בשוק, במחירי ההובלה למקום, לאפשרות השגת העובדים, לטיב הבנייה, וכו'. אפשר להזיז את העלויות ואפשר גם לייקר אותם. אם רוצים לבנות מהחומרים הכי טובים, אם רוצים עבודה איכותית, אם רוצים דברים מפוארים, אז המחיר יעלה בהתאם. איך אומרים אצלנו 'הכל תלוי בטיב המילוי'."

אברהם הרזה לזמן מה ואחר כך אמר "כל מה שאמרת זה נהיר וברור לי בתכלית. הייתי רוצה לבנות את האתר מהחומרים הכי טובים, עם עבודה איכותית ומעולה. עם זאת לא הייתי רוצה לייקר את הפרויקט יתר על המידה, כי התרומה שלי להקמת האתר היא לא יותר מחצי מכל ההוצאות, כפי שראש העיר העריך זאת. לא הייתי רוצה שזה יהיה נטל כבד מדי לשאת למועצת העיר. אני מתאר שלעירייה יש בעיות אחרות רבות כמו חינוך, תחזוקת הנוי, ניקיון, תאורת רחובות, בעיות בריאות, בעיות סוציאליות, וכו', וכו'. בכלל עד שהאתר יהיה מוכן ויתחיל להחזיר את ההשקעות האדירות, עוד יעבור זמן רב." "אתה צודק, מר קרנר, אתה נראה לי אדם מחושב ובעל הגיון." אמר בועז.

היה צלצול בדלת. אברהם פתח וראה את עדה עם חבילות רבות בידיים שלה. "מה יש יקרתי?", הוא שאל אותה "נראה לי שקנית את כל הסופרמרקט." "השארתי שם משהו גם לאחרים. בוא, עזור לי, יש עוד כמה חבילות בסבל של המכונית." אברהם עזר לה להביא הביתה את יתר המצרכים. אחר כך עדה התחילה לבשל במלאו המרץ. לא עברה אלא רבע שעה בלבד וחלל הבית התמלא בריח ארומה נעים של תבשיל טוב. כעבור עוד רבע שעה היא באה אל הגברים ואברהם הראו לה בגאווה את דף התקציב שהשניים הכינו. "טוב, רבותי אני לא הרבה מבינה במספרים הגדולים האלה, אך אם הצלחתם לחסוך איזה מיליון, או משהו, יש לי מה לעשות אתו..." "זה נראה בסוף", אמר לה אברהם בחיוך. "אז ברשותכם נא לפנות את השולחן כי ארוחת הצהריים מוכנה." שני הגברים עזרו לה לסדר את השולחן.

לאחר שאברהם בירך על היין ועל הלחם, היא הגישה את מטעמיה: מנה ראשונה מרק אספרגוס מוקצף, מנה שנייה הייתה צלי עוף מטוגן ביין, בתוספת ארטישוק ממולא, תפוחי אדמה מבושלים עם פטריזיליה, רוטב שום, סלטים, יין מוסקט לבן. ולמנה אחרונה היא הגישה לפתן אננס. כולם ליקו אצבעות. "אם מותר לי לשאול מאיפה הגברת שלך למדה להכין אוכל כל כך טעים?" שאל בועז. "מה בעיה?", ענתה עדה "לוקחים ספר בישול ולומדים. אולם אני מאז שהייתי ילדה קטנה התעניינתי במלאכת הבישול. זוכרת שהייתי בת חמש ועמדתי ליד אמי בזמן שהיא בישלה את הארוחות ודרשתי שגם אני רוצה לעזור לה בבישול. אז היא אספה כל מיני שיריים מהמחסן ושפכה אותם לתוך סיר גדול. אני ישבתי על הרצפה וערבותי ובחשתי אותם שעה ארוכה. הוספתי שמן, מלח, סוכר, פלפל, ועוד תבלינים. וכשה- 'תבשיל' היה מוכן ביקשתי מאמא לשים אותו בתנור ולאפות אותו. אמא עשתה ש 'כאילו' היא אפתה את זה. אך בסוף, כמוכן, לא אני ולא אף אחד אחר לא אכל מה תבשיל ה-'נפלא' שלי. כי אם בכל זאת מישהו היה אוכל אותו, היו צריכים לעשות לו מיד שטיפת קיבה..." כולם צחקו. אחר כך עוד שוחחו על אנגליה, על זיכרונותיה של עדה מארץ מולדתה, ארגנטינה. על התקופה האפילה של שלטון האימים של הגנרלים שם, על היעלמות של בני אדם, ביניהם יהודים רבים. "עד היום ישנן משפחות שמבכות את זכר קרוביהם שלעולם לא חזרו הביתה." היא סיפרה. בתום הארוחה בועז שפר הודה למשפחת קרנר על הארוחה הלבבי וסיכם אתם שהוא יבוא לאסוף אותם למחרת בבוקר, בשעה 8 וחצי, לטיול יפה לשם הכרת העבודות שהוא פיקח עליהן.

\*

בועז עזב, ואברהם דרש וקיבל שוב את רשות מעדה לשטוף את הכלים. "אני רואה שאפילו לא יהיה לנו צורך לקנות מכונה לשטיפת כלים, אתה עושה את זה כל כך ביעילות." "נו, הוא ענה "למשפחה של 5-6 ילדים, בכל זאת יהיה צורך בכך...". היא צחקה "נסתפק ב- 2-3" "בעזרת השם," ענה אברהם. עדה הציעה לאברהם לחטוף תנומה בריאה של אחר הצהריים "אחר כך נלך לטייל, או אולי נלך להתרחץ בים. מה דעתך?" "חיובי, חיובי. רות, עבור." "מניין לך הביטויים האלה?", התפלאה עדה "הרי זה מההווי הצבאי הישראלי מימי מלחמת השחרור." "מאז שהחלטתי לעלות לישראל התחלתי לקרוא ספרים על תולדות מלחמת ישראל. מה אומר לך דברים מרתקים." "אכן הם מרתקים, נפלו הרבה צעירים וניגר דם רב להגנת הארץ הקטנה הזאת, ועדיין לא הגענו לשלווה ולנחלה."

עדה חיסתה ומצא בארון שלה בגד ים שבעלה הקודם משום מה שכח לקחת איתו. "בוא תראה האם זה מתאים לך?" לאחר שמדדה אותו לגוף של אברהם היא צעקה "בול!" אז נלך קצת לנוח ואחר כך נצא לים." לאחר כחצי שעה השניים יצאו לים במכונית שלה. היא לקחה אתה תרמיל ובו הכניסה סמיכה גדולה ושתי כריות מתנפחות, קרם שיזוף, מגבות. היה יום חם ולמרות השעה המאוחרת עדיין היו שם מתרחצים רבים. הוא נתן לה יד והם נכנסו למים. "אך כמה טוב!", צעקה עדה בזמן שהגלים שטפו אותם "אני לא מבינה איך אנשים יכולים לוותר על זה? ים זה כיף, ים זה בריאות." הם שהו כחצי שעה במים, אחר יצאו, פרשו את השמיכה על החול ונשכבו להשתזף. "לפחות תחזור ללונדון עם קצת צבע," היא אמרה "איפה, עם בכלל, אפשר שם להתרחץ?" "אה, יש בלונדון מקומות רבים, בריכות יפות וגדולות, אך יש שם המוני אנשים. אפשר גם לנסוע לים, אך מי הים לא חמימים כמו פה." "בהזדמנות אקח אותך לחופים אחרים. פתחו קטע חוף חדש באשקלון, משהו, משהו. בכלל אתה עוד לא ראית הרבה מקומות יפים בארץ." "נו, לא יכולנו לראות הכל המשך 6 ימים." "טוב," היא ענתה "אז מוטל עלי התפקיד להראות את יתר חלקי הארץ לתייר מכובד שכמוך." "אשמח מאוד," ענה אברהם ונתן לה נשיקה.

"תגיד, לא מתחשק לך לאכול משהו מתוק, גלידה, או ארטיק?", שאלה עדה "למה לא?" "אז בוא. לא רחקו מכאן מוכרים בקיוסק." הם אספו את חפציהם והלכו לקנות את הגלידות. בדרכם לשם הם היו עדים לתקרית קשה ומביכה. לקראתם באה קבוצה של צעירים שדיברו בקולי קולות. פתאום אחת הבנות שבחבורה נתנה סטירה מצלצלת לצעיר שהלך לידה. הבחורה צעקה לעברו "אני בשבילך לא 'כוסית', אתה שומע? תדבר ככה לאימא שלך." אברהם שאל את עדה מה קרה. "ובכן" היא אמרה נבוכה "הבחורה סטרה לצעיר בגלל מילה גסה שהוא השתמש כלפיה." "מה היא המילה הזאת?", התעניין אברהם. "טוב, אני יודעת שאתה להוט לקלוט כל מיני ביטויי סלנג בעברית, ואני פוחדת להעשיר את אוצר המילים שלך בנדון זה." "טוב, בכל זאת למה היא סטרה לו?" התעקש אברהם. "בסדר, אסביר לך את זה אחר כך, אך אני תקווה שלא תשתמש במילה זו," אברהם הרים את ידו "נשבע בשבועת צופים." "טוב, קודם כל נאכל גלידה," היא אמרה.

לאחר שגמרו ללקק את הארטיקים היא אמרה "השפה העברית היא שפה יפה, פיוטית ומעודנת. כמעט שלא ניתן בה לקלל, או להתבטא בגסות רוח. על כן את הקללות ואת הביטויים הגסים "שאלו" משפות אחרות, בעיקר מערבית וגם מרוסית." "אז מה פירוש המילה הזאת 'כוסית'?" "זה כמו באנגלית המילה 'PUSSY' (כינוי לאיבר המין של האישה). יש ויכוח, אפילו בחוגי האקדמיה אצלנו, אם הביטוי הזה הוא עלבון לאישה, או דווקא מחמאה עבורה, זאת אומרת שהיא יפה וסקסית. איך שלא לא יהיה, אם מישו היה מעיז להגיד לי את זה, ועוד בפומבי, הוא היה חוטף ממני זפטה בפרצופו שלא היה שוכח אותה במהרה." אברהם צחק, צחוק גדול "אז מוטב להיזהר ממך..." "רק אל תנסה אותי!", היא אמרה בחיוך.

לקראת ערב הזוג חזר הביתה. הם התקלחו, אחר כך היא הכינה ארוחת הערב. "את יודעת על מה חשבת?", אמר אברהם "על מה SWEETHEART?" "על זה שנתקשר למר שניידר ובבקש ממנו האם הוא יוכל לתכנן בשבילנו את הבתים?" "נו, את זה הצעתי לך כבר מזמן," השיבה עדה "אך חושבני שצריך קודם לקנות מגרשים לבניית הבתים." "זה נכון, אך חושבני כי הוא יכול לתכנן את הבתים, אחר כך לתאם אותם למגרשים." "יתכן," השיבה עדה. "את יודעת במקרה את מספר הטלפון שלו?" "זה צריך להיות רשום איפשהו במשרד שלי, אך מה בעיה? יש ספר טלפונים, בטח השם שלו מופיע שם." הם חיפשו ומצאו את השם גרשון שניידר אדריכל כללי. חיפה רחוב יקינטון 34 ולידו מספר הטלפון.

לאחר ארוחת הערב אברהם התקשר למספר הנתון וקיבל את האדריכל. "מדבר אברהם קרנר משלהבת הגבורה." "מה שלומך אדוני?" הוא שאל באנגלית "טוב מאוד," השיב אברהם "אני תקווה שהנך זוכר כי אמרתי באסיפה כי אני וארוסתי מתכוונים להקים את ביתנו כאן בשלהבת. רצייתי לשאול אותך האם אתה מתפנה גם לעבודות פרטיות כדי לתכנן את ביתנו ואת בית הוריי?" "זה יהיה לי לכבוד גדול," ענה האדריכל "מתי אתה רוצה להתחיל בזה?" "הבט, קפצתי לארץ רק לביקור קצר, ואמור לחזור ללונדון כבר מחרתיים. אודה לך באם תוכל לבוא אלינו כבר מחר כדי לדון בדבר." "אני מוכרח לעיין ביומן שלי," השיב שניידר. לאחר כמה דקות הוא שאל את אברהם "האם מחר בשעה 7 בערב מתאים לכם?" "מצוין," קרא אברהם "רק אל תאכל ארוחת ערב, כי התברר לי כי

ארוסתי עדה, בנוסף לכל המעלות והכישורים שלה, היא גם טבחית מעולה. "טוב, אז מה הכתובת שלכם?" אברהם מסר את כתובת הבית ואת הטלפון של עדה. "אנו מחכים לך, אדוני, מחר בשבע בערב." "בסדר גמור, שלום ולהתראות," ענה האדריכל.

"מעניין כמה הוא ייקח עבור תכנון הבתים?, לא יהיה לי נעים להתווכח אתו על המחיר," אמר אברהם. "אני חושבת כי לא ייקח הרבה, הרי הוא לקח סכום מכובד מאוד של מאה אלף דולר עבור תכנון האתר שלך." "אני תקווה שיהיה כך כפי שאת אומרת." "בהזדמנות זאת, רציתי לשאול אותך, האם לא הגיע הזמן לעשות הכרה עם ההורים שלך. הרי אני כבר לא איזה זר, עובר ושב בשבילך, אני ארוסך?" היא נתנה לו נשיקה "בהחלט, אתה צודק, חשבתי על זה. אך מתי נעשה את זה? הרי אתה כבר חוזר לאנגליה מחרתיים." "אפשר לעשות משהו קצר, זה לא חתונה. איפה הורייך מתגוררים?" "גם כן בחיפה." "נו, אז זה בכלל לא צריך להיות בעיה. נזמין אותם למחר, נניח בשעה 5, לפני שיבוא האדריכל. נעשה הכרה בינינו, נשתה לחיים, הם יואכלו ארוחת ערב אתנו. יש לך גם קרובים אחרים בחיפה?" "יש לי אחות אחת נשואה בירושלים." "טוב, אותה לא יהיה כדאי לטלטל עכשיו. היא כבר תוזמן עם כל האחרים לחתונה." "טוב, אז חכה, אתקשר עם הוריי ואשאל אותם האם יוכלו לבוא מחר?"

היא התקשרה להוריה ואמרה "אימא ואבא, בשורה טובה. אברהם ביקש את ידי וקנה גם טבעות אירוסים. רוצים לחגוג את המאורע בחוג המשפחה. תוכלו להגיע אלי מחר ב-5 לשלהבת?" לאחר שהיא קיבלה את אישור ההורים היא אמרה "אז מחר יהיה לנו יום מטורף: בבוקר ניסע עם היועץ, ואחר כך אצטרך להכין את הארוחה המשותפת עם האדריכל." "זה יהיה רק חזרה כללית לטקס החתונה," אמר אברהם "שם באמת נזדקק לכישורים הקולינאריים שלך."

\*

למחרת בבוקר בועז הופיע בדייקנות של שעות שוויצרי בשעה 8 וחצי. הוא טען שכבר אכל בבית ארוחת בוקר. אחרי זמן קצר הם יצאו לדרכם לכיוון חיפה "לאן אתה לוקח אותנו מר שפר?" שאלה עדה "למרכז הכרמל. שם בנו לפי 7 שנים תיאטרון מודרני מאוד יפה. אני משוכנע כי המקום ימצא חן בעיניכם. גם הסביבה יפה ומטופחת. למעשה האזור נחשב הכי אקסקלוסיבי בכל חיפה." אכן כעבור חצי שעה המכונית שלהם החלה לטפס על המורדות המערביים של הר הכרמל. אחר כך עברו דרך רחובות של חיפה עילית ועד מהרה הגיעו את מרכז הכרמל. בהגיעם אל חזית התיאטרון בועז עצר במגרש החנייה ופתח להם את דלת המכונית. עדה ואברהם יצאו ואברהם הביט סביבו בהפתעה ניכרת על פניו.

"BEAUTIFUL, REALLY BEAUTIFUL" הוא התלהב ממראה עיניו. "חכה עד שתראו את התיאטרון מבפנים," אמר בועז. הוא ניגש אל הקופה וביקש לראות את מנהל התיאטרון. אחרי מספר דקות איש, לבוש חליפה אפורה יפה פתח להם את הדלת הכניסה. הוא נתן יד לבעז "מה שלומך מר שפר, מזמן לא ראינו אותך." "הבאתי אורח חשוב מחוץ לארץ. האיש נדבן מאנגליה ותרם הרבה כסף להקמת פראק לארחה בו את זוגות הצעירים בירח הדבש שלהם. מאחר שיהיה במקום גם בניין תיאטרון, הוא מעוניין לראות מקומות שאני יעצתי בהקמתם. התוכל להראות לנו את התיאטרון מבפנים?" "בחפץ לב," ענה המנהל.

הם נכנסו אל אולם הכניסה מרשים ביופיו. עשרות פנסי תאורה מודרניים השתלשלו מהתקרה הגבוהה. על הקירות האולם היו תלויות תמונותיהם של שחקנים ושחקניות שהופיעו בהצגות במשך שנות קיומו של התיאטרון. שלטי פרסומת גדולים בישרו על ההצגות הבאות. גרם מדרגות בקשת נאה ורחבה הוליכה אל אולם היציע. אחר כך השלושה המשיכו את סיורם ברחבי התיאטרון ואברהם היה מלא התפעלות ממראה עיניו. "אני מודה ומתוודה," הוא אמר "כי לא הספקתי לראות תיאטראות בלונדון, אך נראה לי שהמקום הזה היה עומד בכל קריטריון בינלאומי. מה את אומרת עדה? את ראת תיאטראות בפריז?" "ראיתי כמה, אך רק בחוץ. שם רוב התיאטראות שוכנים בבניינים עתיקים. ביקרתי רק בהצגה אחת, אך לא כל כך שמתי לב למבנה. מכל מקום זה נהדר פה." הם עוד הסתובבו שעה קלה במקום והמנהל הראה להם גם את הבמה את הסידורים שמאחורי הקלעים. הם התפעלו מהתקרה המקושטת בעיטורים אומנותיים ומפנסי התאורה הרבים. לבקשת בועז המנהל הדליק להם את האורות באולם ועל הבמה. אברהם שאל את בועז אם יש לו מידע כמה עלה בזמנו להקים את התיאטרון הזה? "אם זיכרוני לא מטעה אותי, זה עלה אז כ-10 מיליון \$, אך מאז חלו תנודות, הן בעלות החומרים, הן בערך הדולר. בסוף הסיור במקום כולם הודו למנהל על נכונותו להראות להם את התיאטרון ובעז והזוג המשיכו בדרכם.

אברהם פנה לבעז וביקש ממנו לסור לשעה קלה לבנק 'ברקליס' בסניף המרכזי בחיפה "אני צריך לפתוח שם חשבון ולהמשיך לנהל את העסקים שלי משם. זה לא ייקח הרבה זמן. 'אין בעיה, אדני, יש לך הכתובת?" אברהם הוציא כרטיס מהארנק שלו ומסר אותו לבעז "הנה הפרטים של הבנק. כעבור שעה קלה הם עצרו בחנייה בקרבת הבנק. אברהם ועדה מיהרו לסדר את העניינים ואחרי כ-20 דקות חזרו אל מכוניתו של בועז.

"מר שפר, לאן אנו נמשיך מפה?" שאלה עדה "עכשיו אראה לכם שני מלונות בחיפה שיעצתי בהקמתם. האחד פה על הכרמל והשני למטה בקריית אליעזר." אחרי מספר דקות של נסיעה הם כבר היו ליד המלון. המלון, שנשא את השם 'כסנובה', שכן בבניין מפואר בן עשר קומות. הם נכנסו ללובי וראו את ההידור המופרז במקום. אחר כך עברו למסעדה המפוארת לא פחות, והמשיכו לראות את חדרי המלון שמחלונותיהם אפשר היה לצפות על הים ועל הנמל של חיפה.

בועז התכופף לאוזנו של אברהם "המלון הזה הוא מיוחד, ומתארחים בו בעיקר אורחים רמי מעלה, עשירים מאוד. במלון שלך לא יהיה כזה פאר." "גם אין צורך בזה," העיר לו אברהם "שם הייתי רוצה לראות חבר'ה צעירים, עמך, שהפרוטה לא כל כך מצויה בכיסיהם...היש לך מלונות פחות יוקרתיים?" "בהחלט," ענה בועז "בקריית אליעזר המלון פשוט יותר. ויש עוד אחד בעפולה, אם תרצו לראות. אני רק רציתי להראות לכם את המקומות בהם עבדתי." "בסדר גמור," ענה אברהם.

הם ביקרו במלון בקריית אליעזר ואחר כך בבית ספר קרוב אליו, היכן שהיו מגרשי ספורט יפים ומתוכננים בטעם. "מכאן נצא לעכו," אמר בועז "בקרבת העיר הוקם פארק גדול הדומה בסגנונו לפארק שמר קרנר רוצה להקים באתר שלו." כעבור חצי שעה הם הגיעו למקום והחלו לטייל ברחבי הפארק. החבורה עשתה הפסקה קצרה במזנון מקומי והתיישבו ליד אחד השולחנות. אברהם הזמין לכולם משקאות קלים. "יפה, יפה פה, אך אני מקווה שבשלהבת יהיה עוד יותר יפה," הוא אמר. "ללא ספק, נעשה את מיטב יכולתנו שיהיה יותר יפה," הרגיע אותו בועז "אני כבר ראיתי את זה לפי התכנון. דרך אגב, גם הגן הזה תוכנן בידי צוותו של מר שניידר, וכמה שאני מכיר אותו, הוא, בדרך כלל, לא אדם שגרתי ולא אוהב לחזור בעבודותיו על אותה השבלונה שוב, ושוב."

"לאן אנו נמשיך מכאן?" שאל אותו אברהם "מכאן נמשיך לעפולה. שם תראו מלון קטן ובריכה שחיה יפה." "אוקי," השיב אברהם והם עלו שוב לרכב. עפולה הייתה מרוחקת מעכו במרחק של שעת נסיעה. בועז בחר לנסוע בדרך קצת ארוכה, אך יפה יותר שעוברת ליד העיר כרמיאל. ליד המושב קדרים הם פנו דרומה לכביש מס. 65 שמוביל לעפולה מצד מזרח. המלון והבריכה היו ממוקמים בעפולה עלית, באזור פיתוח חדש של העיר. בעפולה עלית בועז החנה את רכבו ליד מלון שנשא את השם 'SUNSHINE HOTEL'. המלון התנשא לשמונה קומות והיו בו 150 חדרים. הם עשו סיור במלון, אחר כך בועז ציין "המלון הזה יהיה בהקיפו ובממדי דומה לזה למה שיוקם בשלהבת הגבורה. אך כפי שהתרשמתי מהתוכנית יהיה יותר יפה ויותר מודרני." מכאן הם פנו לבריכת השחייה הסמוכה שהייתה ממוקמת על גבעה קטנה. מבין העמודים של הבריכה אפשר היה להשקיף על הסביבה הירוקה. מסביב לבריכה היו עשרות כסאות גומה מסודרים בשורות. הם בדקו את כל המתקנים במקום. הבריכה הייתה מלאה מתרחצים, בעיקר צעירים שעלו וקפצו למים שוב ושוב ממתקן הקפיצות המדורג בגובהים שונים.

"אז, גברתי ואדוני, זהו, לפי שעה המקומות שרציתי להראות לכם. אני תקווה שהתרשמתם לטובה." "מאוד, מאוד," אמרו כמעט בבת אחד אברהם ועדה. "טוב, אז נחזיר אתכם הביתה," אמר בועז. הם שוב עלו לכביש מס. 65 ונסעו בו מערבה עד צומת חדרה, ומשם פנו צפונה לכיוון שלהבת הגבורה. כשהגיעו לביתה של עדה, היא רצתה שוב להזמין את בועז לארוחת הצהריים, אך הוא דחה את ההזמנה באדיבות, בנימוק שאשתו מחכה לו בבית עם ארוחה. "לפני שאתה עוזב אותנו, מה אני חייב לך עד כה?" "500 דולר, בבקשה?" אברהם הוציא מארנקו חמש שטרות של \$100 ומסר אותן לבועז "רק עוד דבר רציתי לבקש ממך," אמר אברהם "אנו רוצים להקים את ביתנו כאן בשלהבת. לא מצאנו עד כה בתים מתאימים למכירה. אז עדה ואני החלטנו לרכוש מגרשים לבנות את ביתנו ואת בית הוריי לפי תוכניתו של האדריכל שניידר. האם תוכל ללוות גם את הפרויקט הזה בייעוץ שלך, כולל את בחירת המגרשים?" "אין שום בעיה אדוני," השיב בועז "אנו מודים לך, על הטיול היפה שעשית לנו ולהתראות בקרוב." אברהם ועדה לחצו בחום את ידו של בועז ונפרדו ממנו. "טוב," אמרה עדה "לפני שנעשה משהו ננוח קצת, אחר כך אקום ואתחיל לבשל." "האוכל לעזור לך במשהו?" "אחר כך," היא אמרה.

\*

אחרי הצהריים שניהם הפשילו שרוולים כדי להכין את הכיבודים ואת הארוחה המשותפת עם האדריכל. כפי שנקבע אתם, הוריה של עדה הגיעו בשעה חמש. הזוג קיבל את פניהם בהתרגשות בולטת. אך זה היה הדדי, כי גם ההורים של עדה, אבה ושמואל זלצר, ציפו לפגישה הזאת עם המיליונר הצעיר. היו שם חיבוקים ונשיקות בשפע. "בתי סיפרה עליך ניסים ונפלאות," אמרה אבה "אז היינו מאוד סקרנים איך שאתה נראה." "בטח תיארתי לראות איש שמן עם בטן גדולה, שמעשן סיגרים, כמו שרוב המיליונרים נראים," אמר אברהם. "לא, חס וחלילה," השיבה אבה "עדה אמרה שאתה 'חתך'."

ההורים שלטו באנגלית הרבה פחות מאשר הבת, כך שאבה אמרה את המילה 'חתך' בעברית. "מה זה המילה הזאת?" שאל אברהם "ובכן," סיפרה עדה בהתלהבות "ארוסתי, מאז שהחליט לעלות לארץ לומד בשקדנות עברית, אך בעיקר הוא אוהב ללמוד מילים של סלנג. אז בואו ונסביר לו מה פירוש המילה 'חתך', מי מתנדב?" "אני," אמרה אבה "נו, אימה קדימה" "חתך, או חתיכה בלשון

נקיבה, זאת בחורה סקסית, בעלת גוף חטוב ויפה. אך תרשו לי לספר סיפור בקשר לכך, כי את אותה הקושיה שאלה פעם בת את האימא שלה. לאחר שהיא קיבלה הסבר האם שאלה 'תגידי בתי, גם אני חתיכה?' 'כן, בהחלט' היא ענתה 'חתיכה' זקנה..."

כולם צחקו על הלצתה של אבה, והפגישה בין ההורים לזוג המאורס נמשכה במצב רוח מרומם. אברהם היה סקרן לשמוע מפי ההורים את חוויותיהם בארגנטינה וכיצד הם הגיעו לישראל, ואילו ההורים רצו לדעת יותר על הזכייה של אברהם בלוטו, אם כי כבר שמעו זאת אין ספור פעמים מפי עדה. "אז במה עסקת בארגנטינה לפני שבאת לישראל?" שאל אברהם את שמואל "הייתי בוקר ראשי בחווה גדולה לגידול בהמות לבשר, "ענה שמואל. "A COWBOY, YOU SAID?" שמואל הנהן בראשו לאות הן. "WELL, THIS IS A MOST UNUSUAL JOB FOR A JEW" (זה לא כל כך מקצוע אופייני עבור יהודי) אמר אברהם. שמואל שוב הנהן "אתה צודק, אני וחברי היינו היהודים היחידים בחווה." "אז בכל זאת איך הגעת לשם?" שאל אברהם "מאז ילדותי הייתי שרוף לראות סרטים על המערב הפרוע. אז יום אחד, בהיותי בגיל 20 ראיתי מודעה גדולה בעיתון שמחפשים בוקרים בחווה חקלאית גדולה. נסעתי עם חברי למקום שנקרא 'סנטה רוזה', חוות בקר ענקית שמרוחקת מביואנוס אייריס כ-500 ק"מ.

"לאכזבתי ראיתי שבחווה הזאת לא מגדלים את הפרות כמו שראיתי זאת בסרטים, עם סוסים ופלאצורים וכו'. החווה, "המשיך שמואל את סיפורו "משתרעת שם על אלפי אקרים של שטחי ערבה נרחבים, והפרות חיות שם חופשי על חיק הטבע, והחזקתם כמעט שלא עולה למגדלים. אז פעמים בשנה מכנסים את עדרי הבקר בעזרת מסוקים אל תוך מכלאות. שם הבוקרים עושים בחירה בין אלו שיובלו לשחיטה, לבין אלו שיוחזרו לטבע להמשך הגידול שלהם. למרות אכזבתי נשארתי לעבוד שם בגלל שהשכר היה מעולה." כולם שמעו את סיפורו המרתק של שמואל בעניין רב. "איך שלא יהיה, "ציין אברהם "הג'וב שלך היה מעניין, לאין שיעור, מאשר לעבוד בדפוס." "בכלל, "הוסיף שמואל "ארגנטינה היא ארץ ענקית. היא מסתערת מבוליביה שבצפון, ועד ארץ האש שבדרום לאורך של 3000 קילומטרים."

"ואת גברת אבה, איך הכרת את בעלך?" שאל אברהם "גם את הייתי 'קאובוית'?" אבה צחקה "אה לא, אני הכרתי אותו לאחר כמה שנים שהוא סיים את עבודתו בחווה. הייתי אז מלצרית באחד מבתי הקפה של הבריה. הוא היה בחור יפה תואר, גבוה, שרירי ושזוף שמש. על כובע הבוקרים, ה-סומבררו שלו, לא ויתר גם בעיר. אתם יודעים מן CROCODIL DANDY, ראיתם את הסרט? כנראה שמצאתי חן בעיניו, כי הוא המשיך לבקר בקפה לעיתים קרובות, וככה הכרנו, בחורה עירונית וה-קאובוי." "סיפור מן הסרטים, "ציין אברהם. "נו, גם מהסיפור שלך אפשר לעשות סרט, "אמרה אבה. עדה חיבקה את אברהם "אולי, מי יודע? באחד הימים יעשו סרט גם עליו." הוריה של עדה היו אנשים בגיל העמידה. שמואל גבר מוצק גוף, בנוי יפה ולמרות גילו היה נראה צעיר, בעל מרץ. אשתו, אבה הייתה דומה לבת שלה כמו שתי טיפות מים. אישה טמפרמנטית, עליזת נפש, ועם הרבה חוש הומור. הזוג התחבב על אברהם מהרגע שהכירו. "יש פתגם שאומר, "אמר אברהם "תראה את האימא ותחתן עם הבת." "נו אז מה ראית באימא?" שאלה אבה "ראיתי ששתיהן יפות באותה המידה, אז התבלבלתי..."

"אנו מצפים לבואו של מר שניידר, "אמרה עדה "זה שתכנן את האתר של אברהם. הוא ייעץ לנו בקשר לבתים שאנו עומדים לבנות בשלהבת." ואמנם האדריכל הופיע בדיוק בשעה 7 בביתם. עדה הציג אותו להוריה. "יש לך הזדמנות, מר שניידר, להכיר את אבי, קאובוי לשעבר מארגנטינה, "שני הגברים לחצו ידיים. "ואת אימי אבה שהתאהבה בקאובוי..." כולם צחקו. "אתה רעב מר שניידר?" שאלה עדה "עד יום כיפור הבא אחזיק מעמד, "ענה האדריכל. "אז מה נעשה עם האוכל שבישלנו בשבילך? ניתן אותו לחתולים?" שאלה עדה באותה נימה. "גם לי יש שני חתולים, "הוא השיב "אך אני נותן להם רק את השיריים שנשארו מהארוחות." "טוב, אז בואו נתחיל בארוחה לפני שהחתולים יחטפו את האוכל, "התלוצצה עדה. השולחן היה כבר מסודר ולאחר שכולם התיישבו עדה הגישה את התבשילים שלה. אחרי שהמנה השנייה הוגשה שניידר אמר "באמת, גברת עדה "בעליך בכלל לא הגיזם כשאמר שאת סוג אלף בבישול." "תודה עבור המחמאה, "היא אמרה.

בתום הארוחה אברהם ועדה הזמינו את האדריכל לשבת מולם בכורסא. "כעת היינו רוצים לדון אתך, מר שניידר, "אמר אברהם "על הנושא של תכנון הבתים. כאמור אנו מתכוונים להתיישב בשלהבת ולבנות את הבתים שלנו פה. מדובר על שני בתים. האחד בשבילנו שיוקם על מגרש של דונם, ועל בית עבור ההורים שלי, שיוקם על חצי דונם. השאלה, מר שניידר, האם אתה יכול לתכנן את הבתים כשעדיין אין לנו המגרשים?" "אפשרי, "השיב שניידר "כמובן שעדיף שכבר יהיו בידי הפרטים של המגרשים. אתה מבין, מר קרנר, שלכל מגרש יש הטופוגרפיה משלו. אך עקרונית אפשר לתכנן אותם ואחר כך להתאים את התוכניות לנתונים של המגרשים. איזה גודל של בתים אתם מתכוונים לבנות?" "טוב, "השיב אברהם "עבורנו היינו רוצים לבנות בית של שתי קומות, שיכלול חמישה חדרים, סלון גדול ומרווח, מטבח מודרני וכמובן כל השירותים השייכים לבית. ס"ה עד 200 מ"ר, כשהשטח כולו יהיה של דונם. מה שמאוד היינו רוצים שחלונות הבית ישקיפו לכיוון הים. יתר השטח יהיה מיועד לגינה עם פינת משחקים לילדים."

"יפה", אמר האדריכל "ומה בקשר לבית של ההורים?" "היות שהם רק שני אנשים, אז מספיק להם 100 מטר, כולל השירותים, וכמובן גם גינה סביב הבית. ס"ה על שטח של חצי דונם." "ומתי אתם חושבים לרכוש את המגרשים?" שאל שניידר "עד כה לא חיפשנו מגרשים כי חשבנו לקנות בתים מיד שנייה, אך הסתבר שאין פה בתים בשלהבת למכירה שהיו תואמים את רצוננו. לכן החלטנו לבנות אותם בעצמנו. עדה תתחיל, החל ממחר לחפש מגרשים. כמה אתה מעריך, מר שניידר, יעלו לנו המגרשים?" "זה מאוד תלוי איפה יהיו המגרשים. מגרש של דונם פה בשלהבת עלול להגיע ל-150 אלף \$, אולי פחות, ומגרש של חצי דונם, אני מעריך, עד 60-70 אלף דולר. מכל מקום אתם צריכים להיות זהירים ולראות שהמגרשים יהיו רשומים בטאבו." "יהיה לנו יועץ טוב בקשר לזה, מר שפר", אמר אברהם.

"וכעת, כמה אדוני חושב לקחת עבור תכנון של שני בתים?" האדריכל לא השיב מיד. הוא עשה רושם שהוא הוכח בדעתו. אחר כך אמר. "הבט מר קרנר. אתה תרמת חלק מהונך להקמת האתר הזה של הפארק לזוגות הצעירים. הודות לכך גם אני הרווחתי סכום לא מבוטל בהכנת התוכניות. חושבני כי זה לא יהיה נאה והוגן מצידוי לקחת ממך כסף עבור תכנון הבתים שלכם." "אברהם ועדה הסתכלו אחד על השני במבט רב משמעות. אברהם קם והושיט ידו לאדריכל "אנחנו מאוד מודים לך, מר שניידר על נדיבותך." "זה יהיה רק משהו סמלי ביחס לנדיבות שלך מר קרנר", אמר האדריכל. "טוב, אז נהיה בקשר", אמר אברהם. ולחץ את ידו של האדריכל. "תודה עבור הסעודה הטעימה", הוא אמר ועזב את הבית. לאחר זמן גם הוריה של עדה עזבו לביתם.

\*

הזוג הצעיר נשאר לבד. "נו, אז לפחות חסכנו כסף לקניית מדיח כלים", אמרה עדה בצחוק. תראה כמה זה נחוץ, כי יש לנו עכשיו ערימה של כלים לשטוף." השניים הפשילו שרוולים וניגשו לעבודה במרץ. באותו הלילה, יום לפני חזרתו של אברהם לאנגליה, הם שוב שכבו ביחד. עדה לקחה את ידו של בן זוגה והצמיד אותה לבטנה "אברהם אתה מרגיש משהו?" אברהם מישש את בטנה הנפוחה כמעט של עדה. אחר כך הוא התרומם ושאל אותה "עדה, את בהריון?" היא עשתה תנועה של הן בראשה. "הוי, עדה שלי אהובתי, אך כמה אני מאושר." הוא חיבק ונישק אותה. אחר כך אמר "אם כן, זה אומר שנצטרך להקדים את החתונה שלנו. בשום אופן לא הייתי רוצה שאת תופיעי שם עם בטן גדולה. הוי אלוהים זה משבש את התוכניות שלי." אחר כך הוא פנה אליה "תגידי עדה, את תוכלי לארגן לבדך את החתונה. זאת אומרת לדאוג לכל הפרטים כמו, השכרת אולם, תזמורת, אוכל, בגדי כלה עבורך, הזמנות וכו'." "חושבני שכן", היא ענתה "אגייס את הוריי, את חברותיי, את עמיתיי לעבודה ואת כל מי שיוכל לתת יד למאורע."

"זאת אומרת שאין לי מה לדאוג. את תוכלי להסתדר?" "כן, כן" היא עשתה שוב תנועה של אישור בראשה. "יופי", הוא אמר לה "אז גם אני אארגן את עצמי ואת משפחתי למאורע, מכל מקום לי יהיו רק כ-10 מוזמנים. לך, ודאי יהיו הרבה יותר, כל ה-LOS AMIGOS ARGENTINOS "חכה", היא אמרה והתחילה לספור על ידה "אני ומשפחתי זה גם לפחות 10-15 אנשים, חברותיי ומכיריי זה לפחות 20-30 איש, הקולגות שלי ובעליהן עוד 30. אתה בטח רוצה שנזמין אנשים מחברי מועצת העיר, ובראשם את מר ברנשטיין, שזה לפחות עוד כ-50 איש. את היועץ שלך מר שפר, וכמובן את האדריכל שניידר ונשותיהם. צריך להזמין רב וצלם, ועוד כה הנה, וכה הנה. אתה יודע, לפי דעתי, שלא יהיו הפתעות, צריך להזמין מנות עבור 300 מוזמנים." "בסדר", אמר אברהם "מחר אתן לך 1,500 דולר מקדמה על החשבון. ובמידה שתצטרכי עוד כסף אשלח לך אחר כך. הוי אהובתי", הוא נאנח "זאת הייתה הפתעה נעימה בשבילי, אם כן, אני מודה, בלתי צפויה. תני לי עוד פעם להרגיש את הבטן שלך." היא חשפה את גופה והוא התכופף ושם את אוזנו על בטנה. "אתה שומע משהו?", היא שאלה "כן, הוא מבקש לאכול..." "אתה בטוח שזה הוא?" "לפי התחושות שלי, זה צריך זכר." "נו טוב, שיהיה זכר, שתהיה נקבה, העיקר שבקרוב אתה תהיה אבא." "או כן, אני מתגעגע למשפחה." הלילה עבר על הזוג בהתרגשות ורק לפנות בוקר הם נרדמו."

למחרת, אחרי הצהריים עדה לקחה אותו במכוניתה לשדה התעופה ובני הזוג נפרדו בדמעות. "אני צריך לחזור ללימודים, אך ראש שלי יהיה עליך ועל תינוק שבבטןך", אמר אברהם "תשמרי על עצמך וברגע שהכל יהיה מוכן לחתונה אארגן את משפחתי ונבוא כולנו לארץ. אולי נזמין גם את מלכת אליזבת, מה את אומרת?" הוא שאל אותה באירוניה "לא חושבת שהיא תפנה לבוא, היא עסוקה בחתונה השנייה של בנה שרלס..." הם התנשקו ולאחר שעה קלה הוא עלה למטוס.

## פרק שנים עשרה

במשך כל זמן שהותו בישראל אברהם היה בקשר טלפוני עם משפחתו ועדכן אותם על הכל מה שקרה לו בארץ. אולם את החדשה הטרייה על הריונה של עדה הוא שמר בליבו כהפתעה עבורם. הוא רצה לבשר להם אותה באופן אישי. כל הדרך בחזרה ללונדון הוא רהר על המשמעות של החדשה המרעישה הזאת. איך הוא יוכל להתחיל בלימודים במכללה בזמן שאשתו בהריון? האם יוותר על



הלימודים בכלל, או יתחיל ללמוד ומדי פעם יקפוץ אליה לארץ, כפי שעשה זאת עד כה? הוא מאוד רצה ללמוד, אך גם רצה להיות לציידה של עדה. מה עושים? נכון שעכשיו הוא רק תורם ולא בעל הפרויקט. גם יש אנשים שעובדים ומפקחים בשבילו ובשמו על מהלך העבודות, אך בכל זאת לנהל את העניינים ממרחקים עם שלט רחוק זה מסובך. טוב, הוא שוב יתייעץ עם אביו, אדם נבון ומנוסה בחיים. עד כה הוא נתן לו רק עצות טובות. אברהם הפך והפך בדעתו, קצת קרא, קצת נרדם, עד שהמוס שלו נחת בהיטרו.

המשפחה באה לקבל את פניו והוא שמח להתראות אתם. אחותו לייזה סיפרה לו שבעת העדרו יוכבד פנתה אליה, וביקשה ממנו לממן עבורה טיפולים מיוחדים לפוריות בבית חולים VERMONT שבלונדון. הטיפולים האלה צריכים לעלות הרבה כסף, ואין באפשרותה לשלם בעדם. היא טענה שהרופאים אמרו לה כי יש לה סיכויים טובים ללדת ילדים אם היא תעבור את הטיפולים האלה. היא ביקשה ממך 4,000 ל"ש. "אין בעיה", השיב אברהם, "אני מוכן ברצון לעזור לה, אך אני מבקש הצעה פורמאלית מב"ח על גובה הסכום. תגידי לה שאם אקבל את ההצעה הזאת אני מיד אעביר את הכסף לב"ח."

בהגיע לביתו אברהם נח קצת, אחר כך, בעת ארוחת הערב הוא בישר למשפחה את הבשורה המשמחת של היות ארוסתו בהריון. "בקרוב תהיו סבתא וסבא", הוא אמר להוריו ונשק אותם. כמובן כולם שמחו ל ידיעה "היא רק החודש הראשון שלה וכך יש לנו זמן די והותר להתכונן לכל". "מה פירוש הכל?" הם שאלו "להתכונן לעליה לישראל בהקדם האפשרי ולעשות את ההכנות לחתונה". "ומה קורה עם הלימודים שלך במכללה?" שאל אותו יחזקאל. "על זה רציתי להתייעץ אתך אבא. מאחר שכבר עשיתי את רוב העסקאות, זה לא משנה אם את ההשכלה הפורמאלית שלי ארכוש אחר כך. אני משוכנע שגם בארץ ישנם מוסדות השכלה מצוינים. אחרי שעדה תלד אוכל להתחיל בלימודים שם, ולהיות קרוב אליה. ואם זה יהיה בחיפה, אז בכלל זה לא תהיה בעיה, אוכל לנסוע לשם ולחזור הביתה בתום הלימודים."

"מצוין", הגיב יחזקאל "אך, איפה נגור שם עד שהבתים שלנו יהיו מוכנים?" "אני אגור בביתה של עדה, ואילו בשבילכם נזכיר דירה למשך שנה. אני מניח שזה לא ייקח יותר משנה להשלים את בניית הבתים." "טוב", אמר יחזקאל "אז הבה ונתחיל בהכנות לעליה. אני מבין שעליך להודיע למכללה בלונדון שאתה מבטל שם את הלימודים שלך." "בהחלט אעשה את זה. אך עכשיו ארים טלפון לעדה ואספר לה כי אנו עומדים בקרוב לעלות לארץ. אבקש ממנה להתחיל לחפש דירה עבורכם."

\*

"מה שלומך יקרתי?" שאל אותה אברהם בטלפון "בסדר גמור." היא ענתה "ויורש העצר, איך הוא מרגיש?" עדה צחקה צחוק לבכי "יורש, או יורשת, עוד לא יודעת, אך בקרוב נדע." את שומעת עדה? החלטנו להקדים את העלייה שלנו. זה אומר שעליך להתחיל כבר עכשיו לחפש דירה עבור הוריי. צריך לקחת בחשבון שעד שהדירות שלנו יהיו מוכנות יכולה לעבור שנה. אז צריך לשכור בית של 3 חדרים למשך שנה שגם לייזה תוכל להתגורר שם. בכל אופן אנו פה עושים את כל ההכנות לעליה. לפי שעה אינני יודע כמה זה ייקח להשיג את כל הניירת הנחוצה לשם כך. "ומה עם הלימודים שלך?" שאלה עדה "אמשיך אותם בארץ לאחר הלידה שלך, עכשיו זה לא דחוף." "אמרתי לך, שאתה תמיד מצליח להפתיע אותי. אז בסדר, אחפש דירה למשפחתך ובמקביל אמשיך בהכנות לחתונה." "היה שלום יקרתי ונעדכן זה את זה מדי פעם על מהלך העניינים. צ'או."

בימים הבאים ההורים ולייזה התחילו לארוז בקרטונים את כל תכולת הבית, ובמקביל אברהם התרוצץ במשרדי הממשלה ובסוכנות כדי לקבל את המסמכים ואת האישורים הדרושים לעליה. גם למיליונר כמוהו זה לא היה קל, למרות שפקידים אחדים בסוכנות שמעו על מעשה הנדיבות שלו בארץ. "שמך הולך לפניך אדוני", אמרו לו בחיוך רחב. הוא שלח מכתב רשום אל מנהלת המכללה בלונדון על ביטול לימודיו שם. יוסי, המורה שלו קיבל את הבשורה של עזיבתו של אברהם ברגשות מעורבים. "מאוד הייתי רוצה להמשיך אתך", הוא אמר לאברהם. "גם אני מצר על שלא אוכל להמשיך אתך", הוא השיב "אך מאחר והחלטנו להקדים את עלייתנו לארץ נצטרך להיפרד. יתכן מאוד שאזדקק לשירותך לכשתחזור לארץ. אך תהיה אתנו עד הרגע האחרון לפני שנעזוב."

לא עברו אלא יומיים בלבד ועדה שוב התקשרה "תשמע אברהם. ראיתי מודעה בעיתון שמשפחה במושב סמוך לשלהבת רוצה להשכיר את הבית הכפרי שלה למשך שנה. המקום מרוחק רק 5 ק"מ מאכן. התקשרתי אליהם לפי המספר הטלפון שבעיתון. אמרו שהם יוצאים לנסות שבתון לארה"ב ומעוניינים להשכיר את הבית שלהם. הבית כולל 4 חדרים וכל השירותים, גינה גדולה, ועוד. הם הזמינו אותי לראות את הבית. אתמול קפצתי אליהם ובאמת הופתעתי מאוד. בית מסודר, נקי, טיפ טופ. דשא, עצי צל יפים, פרחים, אנשים נחמדים. הסברתי להם עבור מי הדירה. הם התלהבו מאוד ואמרו שיעשו לנו מחיר מיוחד. הם דרשו 500 דולר שכ"ד לחודש, אך ניראה לי שאפשר להוריד מזה. מה אתה אומר? הוריקן יסכימו לגור במושב?" "וכי למה לא?", השיב אברהם "הם גרו מספיק זמן בעיר גדולה. אך לא רוצה להחליט במקומם. אדבר אתם הערב ונחזר תקבלי תשובה. איך את מרגישה יקרתי?" "מצוין. אני מתרוצצת

הרבה. חבל שלא יכולים לקבוע את התאריך לחתונה, כי אז הכל היה יותר קל. מחכה לטלפון שלך בקשר לדירה הכפרית. אז להשתמע, צ'או".

למחרת אברהם שוב התקשר אל עדה "תשמעי יקרתי. דיברתי עם הוריי, הם ממש התלהבו מהרעיון לגור בכפר. אומנם היו רוצים לראות את המקום בעצמם, אך ספק אם בעלי הבית יחכו עד שנעלה לארץ. אני מבקש ממך שתראי עוד פעם את הבית, הפעם תבדקי גם את הסביבה, את השכנים וכו'. תראי עם אין בקרבה רפתות, או לולים עם ריחות רעים. אם תראה שהכל בסדר, אז תנסי לגמור אתם את העסקה בתנאים טובים ככל האפשר. אני סומך עליך. תגידי להם כי אם הוריי יהיו מרוצים, אז יתכן שאפילו אהיה מוכן לקנות את הבית עבורם, אם הם יהיו מעוניינים בכך."

אחרי יומיים עדה הודיעה שהיא ביקרה שוב במושב ובדקה הכל. "מנקודת ראות שלי הכל בסדר. הייתי מוכנה בעצמי לגור שם. לפני בית נשקף נוף יפה, שדות ירוקים, עצי לבנה גבוהים. מדי פעם עוברים שם עדרי פרות, כבשים, עזים, וגם ראיתי אווזים. ממש פסטורלי. הם מוכנים לרדת ל-\$400 לחודש במקרה שיקבלו את התשלום מראש. בעלי הבית רוצים לשלח אליכם טיוטה מהסכם החוזה ההשכרה כדי שתחתמו עליו ותשלחו במקביל המחאה בנקאית על סכום של \$4,800 לפקודת רוזה ועמיר טסלר. מושב 'השקדייה'. תשלח את הכל החומר אלי." "טוב, אני רואה," השיב אברהם "שאת היית יכולה להתפרנס לא רע גם בתור מתווכת דירות." "למענך אעשה הכל, יקרי. מתגעגעת אליך. צ'או"

כעבור שבוע הגיעה אליהם טיוטת החוזה ההשכרה. אברהם וההורים חתמו עליה והוא שלח אותה בחזרה לעדה, בצירוף המחאה הנדרשת. בינתיים הוא השיג את כל הניירות הדרושים לעליה. הלך גם לבנק שלו ונכנס אל משרדו של מנהל הבנק ג'פרסון. אברהם הושיט לו את ידו ואמר "באתי להיפרד ממך אדוני. אני ומשפחתי החלטנו לעלות לישראל ושם נמשיך את החיים שלנו. כמובן נבוא מדי פעם לביקור באנגליה. אני בינתיים משאיר את רוב הסכונותי אצלכם, אך במקביל פתחתי חשבון גם בבנק ישראלי בחיפה שגם שייך לקבוצת ברקליס בנק. אני מקווה שלא יהיו שום בעיות בקשר לפעולות העברת הכספים, אם ובמידה שאחליט על כך." "צר לי לשמוע שאתה עוזב אותנו," אמר ג'פרסון "אך אני כמובן לא יכול להתערב בשיקולך ובהחלטותיך. נשאר לי לאחל לך את מיטב איחוליי ותצליח בעסקיך לאן שתליך." השניים לחצו ידיים בחום.

ולאחר שהצטייד במספיק מזומנים, הוא ביקש להעביר את יתרת את החשבון שלו מהקופה 'הבינונית' שלו בסך 3 מיליון לירות שטרלינג לחשבוננו החדש לסניף ברקליס בנק בחיפה. עדיין נותרה לו הקופה הגדולה שהוא לא רצה, אף לא היה יכול לפתוח אותה לפני תום שנת ההפקדה. אחותו לייזה גם עשתה הליכים דומים עם הכסף שלה. לאחר מספר ימים עדה התקשרה והודיעה כי הכל בסדר ובית יעמוד לרשותם בעוד שבועיים. "מה תעשו אם כל הריהוט החדש שקניתם?" היא שאלה "הזמנו מכולה. וארזנו את הכל יפה וכבר שלחנו אותה, דרך ים, לחיפה ומשם הם, חברת התובלה, יעבירו את הכל אלינו." "מצוין," ענתה עדה "אצלנו הכל תמיד בתזווה." "החיים מעניינים רק שהם תוססים ולא במצב של תרדמה," התפלסף אברהם "עוד מעט נירגע, ונשחק על הדשא עם הבן שלנו. "בת", אמרה עדה. "כבר נבדקת? אז למה לא סיפרת לי?" "מתי הייתי יכולה לספר אם אצלנו הכל תמיד בתזווה?" "טוב," צחק אברהם "אז 1:0 לטובתך, עד הפעם הבאה..."

לפני שעזבו את ביתם בבזילדון הם סידרו וניקו הכל באופן יסודי. ולאחר עזיבת הבית אברהם מסר את המפתחות למתווך וואלס ונטל ממנו פרידה נרגשת. "אנחנו שוב עוברים דירה," אמר "אך הפעם קצת רחוק מפה, לישראל." המתווך השמן פתח את עיניו לרווחה "למה ישראל?" "למה ישראל?" הוא חזר על השאלה "בגלל ששם היה הבית הלאומי של היהודים לפני אלפיים שנה, והוא הוקם מחדש מההיסטוריה של השואה. יש לנו ארץ יפה. ביקרתי שם כבר שלוש פעמים ומצאתי שם אישה נהדרת, אתה אבנה את האושר שלי מחדש. אשלח לך תמונות על ביתנו החדש ועל משפחתי. השניים נפרדו בלחיצת ידיים חמה. אברהם קיבל את הצעת המחיר מבית החולים הגניקולוגי שם יטפלו בגרושתו יוכבד וגם העביר את הכסף עבור הוצאות טיפול שלה וקווה שהטיפול אכן יעזור לה והיא תוכל ללדת ילדים.

\*

יום העלייה, סוף, סוף הגיע. חפציהם האישיים ארוזים במספר מזוודות, ורהיטיהם במכולה, כבר היו בדרכם לנמל חיפה. הם עלו על כבש המטוס ונפרדו בעיניים דמועות מאנגליה, ארץ מולדתם. "אל תבכו," ניחם אותם אברהם "עוד נחזור לכאן הרבה פעמים לביקור." יציאת המטוס התארכה יתר על המידה "המטוס לא יכול להתרומם בגלל שהמזוודות שלנו יותר מדי כבדות," התלוצצה לייזה. "טוב שאנו לא שמנים מדי, אז הוא בכלל לא היה יכול לזוז," השיב אברהם באותה ההלצה. "אז תרד ותיתן לו איזו דחיפה, אולי זה יעזור." אמרה לייזה. היא בקושי הספיקה לסיים את המשפט כשמנועי הטורבו הענקיים של המטוס החלו לפעול, והמטוס יצא למסלול ההמראה שלו וכעבור מספר דקות הוא התרומם אל-על, לכיוון שמי התכלת של מזרח התיכון.

השעות חלפו והמטוס התקרב לחופי הארץ. שוב, כמו בפעם הראשונה, הם התרגשו מאוד. בשדה התעופה נתב"ג חכתה לבאים פמליה קטנה שכללה את עדה ואת הוריה, את אחותה ואת בעלה, את ראש העיר ברנשטיין, ועוד אורח בלתי צפוי, גור כלבלב קטן, מן פודל עם שערות לבנות מסולסלות. עדה מסרה את הגור ללייזה "אני לא יודעת אם את אוהבת כלבים, אך קיבלתי אותו מתנה מבעלי הבית במושב. יש להם עוד שניים אם אברהם יחפוץ בהם." לייזה ליטפה את ראשו של הגור, שמצידו ענה בנביחה ובליקוק פניה. אברהם נשק לארוסתו ולחץ ידיים עם כולם. כך עשו גם בני משפחתו. גם פקידי משמר הגבולות ומשרד הקליטה קיבלו את פני הבאים בסבר פנים יפות וחילקו להם דגלים קטנים של הלאום "ברוכים הבאים לארצנו", הם אמרו.

ברנשטיין אמר לאברהם "שמעתי את כל הסיפור מפי עדה. אז כולנו מקווים שבקרוב תהיה אבא. גם על הבית ששכרת במושב עבור הוריד. כעת, אם אין למשפחתך איפה לגור, אז בינתיים יוכלו לגור במלון 'מנוחת הברון' על חשבון המועצה, עד שהבית שלהם במושב יהיה מוכן לכניסה." "אני מודה לך, אדוני בקרב לב, ענה אברהם. "כבר מחר נלך לראות את הבית. גם הרהיטים שלנו צריכים להגיע בקרוב מאנגליה." אברהם הזמין מיניבוס שהביא את כולם למחוז הפצם. בדרך לביתם הוא לקח את הכלבלב מלייזה וליטף אותו "באמת עדה זאת מתנה יפה. בתינו, שתילוד בשעה טובה, בטח תהיה שמחה לשחק איתו. איך את מרגישה?" "אני מרגישה שמשוהו זו בתוכי, אך זו הרגשה נעימה."

\*

המיניבוס שרך דרכו צפונה בכביש הראשי, וכעבור שעה הוא פנה לדרך המובילה לשלהבת הגבורה. "עכשיו ניסע כולנו לביתי, לביתנו," אמרה עדה "אחר כך בערב, אקח אתכם במכוניתי למלון. ומחר ניסע כולנו למושב שקדייה כדי לראות את הבית שלכם." לא עברו אלא כמה דקות והמיניבוס עצר ליד ביתה של עדה. כולם ירדו מהרכב ועלו לדירתה של עדה בקומה השנייה. "תרגישו בנוחיות," היא אמרה "הדירה שלי אומנם קטנה, אך אני ואברהם נוכל לגור פה בלי בעיות עד שביתנו יהיה מוכן. עוד מעט אכין לכם קפה. אם תרגישו עייפים תוכלו לנוח בחדר השינה." "לא נורא," ענה יחזקאל "נישן כבר במלון." הם שתו את הקפה ושוחחו על הבית שעזבו באנגליה. "אני מתארת," אמרה עדה "שיהיה לכם קצת מוזר בהתחלה לעבור מבית אריסטוקראטי מפואר שגרתם בבזילדון, לבית פשוט בכפר בישראל. אך לדעתי מאוד נחמד לגור שם. מכל מקום, אם זה לא ימצא חן בעיניכם, אז בעוד שנה, או אולי לפני כן, הבית שלכם יהיה מוכן."

"אני כבר רוצה לראות את הבית בכפר," אמרה לייזה. "בתי היקרה" נזף בה יחזקאל "עד מחר תחזיקי מעמד?" "בסדר," נרגעה לייזה. עדה נגשה אליה ולקחה את ידה בידה "אני מבינה את חוסר הסבלנות שלך. שמעתי שאת רוצה להתגייס לצבא?" היא שאלה בנסותה לשנות את הנושא "כמובן," ענתה לייזה בחיוך. "אז לאיזה חייל את רוצה להתגייס?" "לטנקיסטים, אולי לתותחנים." היא ענתה בגאווה בולטת. "אה?, לא פחות ולא יותר?", התפעלה עדה "טוב, אז תתכונני שבהתחלה יהיה לך שם מאוד קשה, עד שתעברי את השפשוף של תקופת הטירונות. תגורי באוהלים, תשני במיטות שדה מתקפלות. אולי תעברי אימונים מפרכים, תזחלי על הבטן עם נשק ביז. תאכלי מתוך מסטינג עם קצת חול בין השיניים. יהיה לך חם ביום וקר בלילה. תעברי תרגילי סדר מעייפים, ויהיה עליך להצדיע למפקדים שלך. כל זה לא מרתיע אותך?"

לייזה לא ענתה מיד, וכנראה שהייתה לא מעט מופתעת נוכח הנבואות השחורות שצפויות לה בצבא. אחר כך היא אמרה "אם לכל הבנות שם יהיה קשה, אז גם לי יהיה קשה. לא נמות מזה, נכון?" כולם מחאו לה כפיים "אשת חייל", צעקה עדה ונתנה לה נשיקה. אחר כך היא סיפרה לה על חנה סנש, גיבורה ישראלית ממוצא הונגרי שעלתה לארץ בשנת 1939, למדה בב"ס הקלאי בנהלל, וב-1941 הצטרפה לקבוצת צעירים שבנו את קיבוץ שדות ים. ב-1943 היא התקבלה כמתנדבת לקבוצת צנחנים שמימתם הייתה לצנוח על אדמת אירופה. לאחר שנה של אמונים היא נשלחה בשליחות סודית להונגריה לעזור ליהודים שרצו לעלות לפלסטינה. ההונגרים הפשיסטים תפסו אותה ודנו אותה למוות. ב-7 בנובמבר 1944, כשהיא רק בת 23, היא הוצאה שם להורג באשמת בגידה במולדת. "כן, כן, בנות ישראל לקחו את חלקן במלחמות ישראל ולחמו בגבורה לצד הגברים." אברהם נתן נשיקה לעדה "לא ידעתי שאת כל כך פטריוטית." "אתה עוד הרבה דברים לא יודע עלי. עוד מעט תדע." "את מעורר בי סקרנות," הוא אמר לה.

"טוב," אמרה עדה "אתם מהיום ישראלים לכל דבר ועליכם לדעת את תולדות העם שלנו." היא קמה

ונגשה לארון הספרים שלה, ממנו הוציאה שלושה ספרים עבים בכריכה מהודרת. אחד נתנה לאברהם, השני ללייזה ואת השלישי להוריו של אברהם. הספרים היו כתובים בשפה האנגלית והכותרת שלהם הייתה "PILLAR OF FIRE" "עמוד האש." "זו המתנה הצנועה שלי לרגל עלייתכם ארצה" היא אמרה. כולם היו נרגשים ונתנו נשיקה לעדה. "בספר הזה תוכלו לקרוא בהרחבה על חנה סנש ועוד על גיבורים רבים שנפלו במערכות ישראל. ועוד על הרבה, הרבה מעשה גבורה אחרים."

לקראת ערב עדה לקחה את כל המשפה למלון 'מנוחת הברון'. כמו בביקורם הקודם, גם הפעם בעל המלון היה מאוד נרגש לקבל את פני האורחים. "ברוכים הבאים לארצנו הקטנה", הוא אמר והתעניין בשלומם. "אמרתם אז כי זה ייקח יותר משנה עד שתעלו ארצה. הקדמתם את בואכם בהרבה. מה קרה?"

"קרה דבר פשוט", סיפר לו יחזקאל "בני רצה להיות לצידי של ארוסתו. שניהם התגעגעו זה לזה. עוד מעט הם יתחתנו ויהיה שמח בשלהבת." "בעזרת השם", הוא אמר. "אז איפה תגורו?" "בני יגור אצל עדה ואילו עבורנו הוא שכר בית במושב שקדייה לשנה, אחר כך נגור בבית משלנו." "יפה, מאוד", אמר בעל המלון. "טוב, אז בינתיים תרגישו את עצמכם בנוח אצלנו."

אברהם ועדה חזרו לשלהבת. "הלילה אישן כמו תותח", הכריזו אברהם "אני תקווה שהתותחים לא נוחרים", רמזה עדה בעדינות "הם רק רועמים", התאים אברהם. היא הלכה להכין עבורם ארוחת ערב. בינתיים אברהם הסתובב אנה ואנה בדירה. פתאום עיניו נתקעו בשקית ניילון גדולה שהייתה מונחת על הכוננית. מהשקית בצבצו מקלות סריגה ופקעת גדולה של צמר ורוד. מתוך סקרנות הוא הרים את השקית וראה עוד משהו בפנים. הוא הוציא ממנה בגד סרוג יפה לתינוקת. "כל הכבוד לך. גם את אשת חייל". הוא אמר. עדה באה מהמטבח וראתה אותו מחזיק בידו את הבגד של התינוקת "זה לא בשבילך", אמרה ונטלה את הבגד מידו. "אני כבר תינוק גדול והמידה הזאת כנראה ולא יספיק לי." הוא אמר ונתן נשיקה על לחיה. "בשבילך אסרוג סוודר יפה בחורף." "כמה זמן יש לך עוד עד הלידה?" "זה רחוק, עוד שישה חודשים." "תספיקי עוד לסרוג BABY GRAND עד אז."

כשארחת הערב הייתה מוכנה שניהם התיישבו ליד השולחן. הם אמרו בתיאבון האחת לשני ולזמן מה לא דיברו ביניהם. פתאום היא תפסה את ידו ואמרה "אני מהרהרת בזה איך שהכל עובר בחיים. כל כך התגעגעתי אליך, והנה אתה כאן ואני תקווה שתישאר לידי לעולמים." אברהם קם וחיבק אותה ונשק לה "גם אני מקווה שכך יהיה." הם המשיכו לאכול ובסיום הסעודה היא אמרה "תראה מה זה עולם. אכלתם ארוחת בוקר בלונדון. ב-10 עליתם על מטוס, וב-3 נחתם בלוד, ב-5 אחה"צ כבר הגעתם למחוז חפצכם בארץ. בימים אלה אני קוראת ספר אוטוביוגרפי של אדם ותיק בארץ, ושמו אריק בלסון. שם הספר "בין גבולות, בין דרכים". בספרו האיש מתאר, בין היתר, את דרכם הארוכה לארץ ישראל. את הסבל, את התנסויות הקשות, ההרפתקאות, את הסכנות הרבות, את ימי התשישות ורעב, עד שהם הגיעו, לאחר שנה וחצי לחופי הארץ.

"בתום מלחמת העולם", עדה המשיכה "אריק, אשתו וילדם הקטן יצאו עם שתי מזוודות מהעיר פראג שבצ'כיה, ארץ מולדתם, בדרכם לארץ ישראל. בתעודות מזויפות, ובעזרת אנשי המחתרת של הסוכנות היהודית, הם התגנבו דרך גבולות, צ'כיה, אוסטריה, הונגריה, ברכבות, באוטובוסים, בעגלות וגם ברגל, עד שהגיעו לעיר זגרב שביוגוסלביה. שם היה מחנה גדול בו רוכזו אלפי העולים שחיכו לאוניה שתיקח אותם לארץ. אחרי ששהו במחנה כשלושה שבועות הם נסעו ברכבת משא אל נמל בים האדריאטי בשם ספליט. שם הועמסו, יחד עם עוד ארבעת אלפי עולים לתוך אונייה ישנה. הייתה שם צפיפות איומה בתוך בטן האונייה ולא היה להם מספיק אוכל ומי שתייה. הם שהו בים שלושה שבועות וניסו להתחמק מהצי הבריטי שעקב אחריהם מאז שעזבו את הנמל ספליט. לבסוף הם נתגלו על ידי המטוסים הבריטיים, והובלו על כורחם לנמל חיפה. משם הועברו, אחרי קרב הרואי עם הצבא הבריטי, לקפריסין, למחנות הסגר. אחרי 10 חודשים של חיים קשים במחנות בקפריסין הם שוחררו והפליגו לארץ, אל תוך הימים של מלחמת השחרור כאן. אני כבר כמעט בסוף הספר ותאמין לי שלפעמים רציתי לבכות. כמה בני אדם סבלו עד שהגיעו לארץ המבטחים. מה שהכי עצוב כי הדור החדש שנולד לחופש בארץ, יודע מעט מאוד על סבלם של אבותיו, ועל סבלם של המעפילים. אתה תקרא הרבה בתוך הספר 'עמוד האש' על התקופה של לפני הקמת המדינה." "אקרא את הספר עד העמוד האחרון, יקרתי", הבטיח אברהם "ושוב תודה לך שקנית לי אותו."

\*

למחרת הבוקר עדה ואברהם נסעו למלון 'מנוחת הברון' כדי לקחת משם את המשפחה למושב שקדייה. כולם היו מתוחים לראות את הבית הכפרי. לאחר חצי שעה הם כבר היו במקום והתקבלו בשמחה גלויה אצל משפחת טסלר. "תכנסו נא, ותסלחו לנו על האי סדר", אמר עמיר, בעל הבית, איש מבוגר כבן 50 ששערות שיבה התחילו לבצבץ על ראשו "אנו אורזים את חפצינו לקראת הנסיעה. חלק מהדברים יישאר בארץ אצל הקרובים שלנו. ניקח רק את הדברים האישיים לארה"ב. הבית יעמוד לרשותכם כבר בשבוע הבא."

כשאשתו רוזה ראתה את הגור בידה של לייזה, שבינתיים כבר מצאה לו את שם 'פקעי' (מלשון פקעת, בגלל היה דומה לפקעת של צמר) אמרה "אני רואה שהגור אוהב אותך." "כן, כן, גם אני אוהבת אותו מאוד." "יש לנו עוד שני גורים, אם אתם מעוניינים לקבל אותם." שאלה רוזה "קשה לגדל כלב בבית עירוני", אמרה עדה "אך אולי נשאיר אותם פה, יחד עם פקעי, עד שיהיה לנו בית משלנו עם גינה." "אין שום בעיה", השיבה רוזה. כל המשפחה עשו סיור בתוך הבית. "בית נאה ומאוד מסודר", ציין יחזקאל "לא נראה לי שיהיו לנו בעיות לגור פה." "כן, אמר עמיר "תמיד הקפדנו על סדר והניקיון. יתכן שתצטרכו לצבוע מחדש את הבית." אחר מכן יצאו כולם החוצה לההנות מיופי הגן.

"אולי הייתם רוצים שנשאיר עבורכם את רהיטי הגן?" "ברצון רב", אמרה שרה "יהיה לנו כיף לשבת בגינה ולשחק עם הנכדה שלנו." "איפה הנכדה?" התעניינה רוזה "עדה הצביעה על הבטן שלה" פה." כולם פרצו בצחוק. רוזה תפסה את ידה של עדה "כמה

זמן נותר לך, יקרת, עד הלידה?" "בערך חצי שנה." "אז שיהיה לכם במזל טוב, ותכתבו לנו איך עברת את הלידה." "בטח נכתוב, ואתם תכתבו לנו איך החיים באמריקה." "איך בעיות," אמר עמיר "הגידו, היה מישוהו מכם באמריקה?" "כן," אמרה עדה "הייתי שם שלוש שנים בנוי יורק יחד עם הוריי." "אבל את לא אמריקאית," אמרה רוזה "לא, אנחנו מארגנטינה." "יפה, אז יש פה קיבוץ גלויות קטן." המשפחה עוד הסתובבו שעה קלה במקום והביעו את שביעות רצונם מהכל. אברהם ביקש מעמיר להשאיר את הכתובת המדויקת שלהם בארה"ב, כדי לא לאבד את הקשר אתם. "טוב," אמר אברהם אם כולם מרוצים אז מה שנותר הוא להזמין את הצבעים, אחר כך לקנות רהיטים לבית." הם לקחו פרידה לבבית ממשפחת טסלר ואיחלו להם נסיעה נעימה.

\*

הימים הבאים עברו על המשפחה תוך הכנות קדחתניות לחתונה. עדה כבר הספיקה בינתיים לשכור אולם חתונות יפה בחיפה וגם ארגנה תזמורת. שאר הדברים היו עכשיו על סדר היום: בגדי הכלה והחתן, הדפסת הזמנות עבור 300 המוזמנים, קניית טבעות נשואים, הזמנת רב וצלם. ועוד, ועוד. עדה נעזרה בהוריה שידעו איפה להשיג מה בחיפה. כעבור כמה ימים הכל היה מוכן ונשאר רק לקבוע תאריך לחתונה. אחרי דיונים רבים עם כל הגורמים, הם קבעו את מועד החתונה ל-17 באוגוסט. "יהיה לנו שם חם בשלהי הקיץ, אך מה לעשות? לא ניתן לדחות את החתונה בגלל ההיריון שלי," העירה עדה "נקווה שלפחות המזגנים יפעלו בסדר." לפי התאריך שנקבע הודפסו ההזמנות לחתונה. עכשיו נותר להם עוד שבועיים, של מתח וצפייה למאורע. תוך כדי כך הם דאגו לצביעת הבית בשקדייה. גם הרהיטים שלהם הגיעו מאנגליה. את הכל הם סידרו בבית במושב כי לדירתה של עדה אי אפשר היה להוסיף שום דבר. "אתם תסתדרו עם הרהיטים האלה, ואחר כך נראה מה יש עוד לקנות," אברהם אמר להוריו.

\*

סוף, סוף יום החתונה הגיע. הזוג הוסע לחיפה ברכב מקושט בסרטים נוצצים. בחלון האחורי שמו שלט "NEWLY WED". (זוג טרי) האולם החתונה היה מואר בשלל אורות צבעוניים. השולחנות היו ארוכים כל טוב, עמוסי יינות משובחים והמון, המון פרחים. החופה הוקמה במרכז האולם והכל היה מוכן לטקס החתונה. עדה הייתה יפה מתמיד בשמלת כלה, ולחיה היו אדומות מרוב התרגשות. "אל תתרגשי יותר מדי," לחש אברהם לאוזנה "זה עלול להזיק לתינוקת." מעל שולחן הכבוד של החתן והכלה היה תלוי שלט חשמלי ענקי עם אותיות ניאון רצות ומרצדות גדולות:

### "MR. KERNER AND ALL OF HIS FAMILY, WELCOME TO ISRAEL"

האורחים התחילו לבוא. תחילה טיפין, טיפין, אחר כך בזרם הולך וגובר. הם לחצו את ידיהם של הכלה והחתן וגם של ההורים. כמעט כל אורחים הביאו אתם מתנה ומסרו להם מעטפות שהכילו, כנראה, המחאה עם סכום כלשהו. כל המתנות רוכזו בסל גדול. זה לקח יותר משעה עד שכל האורחים הגיעו. לאט, לאט כל השולחנות התמלאו ובסוף גם בעלי השמחה התיישבו ליד שולחן שהיה שמור עבורם. כעבור כרבע שעה הגיע הרב. הוא בירך את כולם וקרא לזוג לשבת לידו בשולחן. אחר כך הוא הוציא מתיקו את גיליון הכתובה. הוא קרא בכל רם את תוכן הכתובה וביקש מהחתן להגיד לו את סכום הערבות במקרה של גירושים. אברהם חתם על סכום של מיליון דולר. גם האבות חתמו בתור עדים.

לאחר טקס הכתובה הזוג נכנס אל מתחת החופה שהוכנה מראש. הרב היה איש צעיר, לבש חליפה שחורה ועל ראשו חבש כיפה. שערו הג'ינג'י היה קצר והיה לו זקן קטן. מסביב לחופה צבאו כל האימהות והאבות השמחה. הטקס החופה החל בתפילות ובברכות המסורתיות, אחר כך הרב פתח בקבוק יין ובירך עליו "ברוך אתה יי מלך האולם בורא פרי הגפן." הוא שפך את המשקה לכוס זכוכית יפה והגיש אותו לחתן. הוא חזר על הברכה, ושתה מהיין ונתן גם לאבות לטעום ממנו. "ועכשיו," ביקש הרב "חתן נא להרים את צעיף של הכלה ותן גם לה להנאות מהיין הטוב הזה." הוא עשה כמצוות הרב ונתן גם לכלתו לשתות.

כעת הגיע שעתו של עיקר הטקס; עונד הטבעות. יחזקאל הוציא מכיסו שתי טבעות וענד אחד מהן על אצבע של הבן ואילו את השני הוא נתן לו ביד. "הכלה נא להושיט את ידיך לחתן," אמר הרב "והחתן תחזור אחריי על הפסוק: 'בזה את מקודשת לי ולמצוות התורה של עם ישראל.'" אברהם חזר על הפסוק וענד את הטבעת על ידה של עדה. "עכשיו מותר לך לנשק את הכלה," אמר הרב וכולם פרצו בצחוק, אולם האמהות דווקא התחילו להזויל דמעות שמחה. אולי נזכרו בחופה שלהן. "ועכשיו שבירת הכוסות. החתן תגיד אחריי 'אם אשכחך ירושלים, תישכח ימני. אעלה את ירושלים בראש שמחתי' " הכוס נשבר במרץ רב תחת רגלו של אברהם. "אני מכריז בזה שאתם איש ואישה נשואים כדת משה רבנו." סיים הרב וכולם בירכו אותם בירכת אמן.

טקס החופה היפה והמרגש הסתיים, אולם לבני הזוג הייתה להם הרגשה המוזרה של 'DE JEVOU', כלומר שעברו טקס דומה לא מזמן, עם בן/בת זוג אחר/אחרת. רק מעטים ביותר בין האורחים ידעו על הריגה של עדה. היא הצליחה להסתיר את בטנה לחלוטין. עכשיו בא התורם של הנאומים. הראשון שבהם היה ראש העיר של שלהבת הגבורה, מר ברנשטיין. הוא קם ואמר בהיסוס "אינ לי, אלא להודות באשמה. אני הייתי זה שבעקבות השידוך, או התיווך שלי, שני האנשים הנפלאים האלה מצאו את אושרם. אך גם אני לא תיארתי לי שזה ילך כל כך מהר. מה לעשות? השניים התאהבו האחת בשני במבט ראשון. אני מאחל להם ולהוריהם חיים ארוכים, מלאי אושר ולחתן אני אומר: ברוך בואך לישראל." הקהל מחא כפיים בהתלהבות לדברי ראש העיר. אחר כך קמה עדה. "גם לי יש כמה דברים להגיד, אך לפני כן הייתי רוצה שתשמעו את בעל השמחה אברהם. התעקשתי שהוא ידבר בעברית אפילו שזה יהיה קשה בשבילו."

אברהם קם ואמר בעברית מהולה במבטא אנגלי חזק "קהל נכבד. אני מבקש סליחה מכולכם שאני קורא את דבריי מהכתב. אתם יודעים שהעברית היא קשה שפה, הוא אמר לקול צחוקם של הנוכחים. "אז קודם כל אני רוצה לברך את מר ברנשטיין שעזר לי למצוא אישה כל כך יפה, טובה וחרוצה וכל כך פקחית, כמו עדה. בשידוך שלו, הוא כאילו פגע בול לכל השאיפות והלומות שלי לגבי אישה האידיאלית שרציתי בשבילי. התכוונתי לגמור את לימודי באנגליה, אך הגעגועים אליה התגברו והחלטנו להקדים את העלייה שלנו לארץ. הכל כל כך טוב ויפה פה ואתם אנשים נחמדים וחמי לב. רק דבר אחד מדאיג אותי: בנוסף לכל המעלות שלה התברר שהיא גם טבחית מעולה ומבשלת לי ארוחות כל כך טעימות שאני מלקק את האצבעות. אני מרגש שאני מתחיל להשמין, ואם לא אז מה אז בעוד שנה יהיה לי כרס, הוא אמר לצחוקו הרם של הקהל "עכשיו אתחיל לעבוד במרץ להוציא לפועל את חלומי להקים את המפעל עבור זוגות הצעירים בשלהבת ואני מקווה שאמצא את אושרי פה ליד אשתי החמודה. תודה לכם." שוב כולם מחאו כפיים בהתלהבות.

לאחר מכן בא תורה של עדה. "אני לא יודעת איך אתם?", היא אמרה "כי אני שמעתי יותר אנגלית בנאומי של בעלי מאשר עברית. אך אדאג שהוא ישתפר בנדון זה במשך הזמן. עכשיו אני רוצה לאמור לכם כי לו הייתי מחפשת בעל יותר טוב עבורי בפנס, לא הייתי מוצא אחד יותר טוב מאברהם. אמרתי לו שגם אם הייתי פוגשת בו, מסכן, אביון ודל אמצעים, כפי שהוא היה לפני שזכה בסכום דמיוני בהגרת הלוטו באנגליה, גם אז הייתי מוכנה להינשא לו. הוא טוב לב, אוהב בריות, הוא קשוב אלי. יש לו חוש הומור יוצא מן הכלל. בגלל שלא היו לו ולהוריו אמצעים הוא לא היה יכול ללמוד בבית ספר גבוה, אך ישלים את השכלתו פה בארץ בלימודים אקסטרניים. אעזור לו במיטב יכולתי להגשים את חלומי בהקמת האתר לזוגות הצעירים. חושבת שזהו זה, אני לא נואמת מקצועית, אז תצטרכו להסתפק בזה," היא סיימה את דבריה לתשואות של האורחים.

\*

ימי השמחות, ההתרגשויות, החופשות והנסיעות חלפו. ברם לזוג עוד ציפו מאורעות בעלי משמעות רבה בעתיד הלא רחוק. האחת לידתה של בתם הראשונה בעוד כשישה חודשים וחנכות ביתם החדש בשלהבת, ובתוון של שנתיים הפתיחה החגיגית של הפארק לזוגות הצעירים. בינתיים כולם חזרו לעיסוקיהם: עדה לעבודתה במועצה, אברהם עזר להורים להסתדר בביתם החדש במושב, ולייזה עמדה להתגייס לצבא. לאירוע האחרון הזה, ולצורך סידורם של עוד כמה דברים, עדה לקחה יום חופשה והסיעה את כל המשפחה ללוות את לייזה בדרכה ללשכת הגיוס בחיפה. שם לאחר רישומים וזיהויים, היא ועוד קבוצה גדולה של טירונים וטירונות עלו לאוטובוס צבאי שהסיע אותם למחנה גיבוש טירונים שנקרא 'בקן' מ'. לפני שלייזה עלתה לאוטובוס כולם נתלו ממנה פרידה נרגשת. הוריה בכו בדמעות "אל תבכו," היא אמרה "אני הולכת בסך הכל קצת להשתפסף. זה לא יזיק לי. כל הצעירים בארץ עוברים את זה."

לאחר שנטלו פרידה מלייזה, עדה לקחה אותם לבית מסחר גדול לרהיטים בחיפה. שם יחד עם ההורים הם קנו את הרהיטים החסרים בבית שלהם במושב. שוב, כמו בלונדון, בית המסחר לקח על עצמו להוביל את הרהיטים לבית ההורים במושב שקדייה. אחר מכן עלו לאוניברסיטת חיפה שעל הר הכרמל. שם התעניינו איך אברהם יוכל להשתלב בלימודים במגמה של ניהול עסקים, כשאין השפה העברית שגורה בפיו. נאמר להם שהוא יצטרך להירשם קודם כל לאולפן ללימוד השפה העברית, רק אחר כך יוכל להתחיל בלימודים לניהול עסקים. הם חזרו לביתם בשלהבת, לא לפני שסעדו את ליבם במסעדה טובה בחיפה.

\*

כעבור כחודש ימים לייזה חזרה לחופשה בת שלושה ימים. כשהיא הופיעה בפתח בית הוריה, לבושה מדי צבא וסרט כחול על דש מעילה הוריה חיבקו אותה והמטירו עליה מטר של נשיקות. היא רזתה מעט, אך נראתה חסונה ושופה ובריאה לחלוטין. בערב באו גם עדה ואברהם לקבל את פניה. הם נישקו אותה ושאלוה איך היא עוברת את הטייונות. "וכן, השד לא כל כך נוראה," היא הודתה בחיוך רחב "משתפפים, משתפפים, אך מתחסנים בזה. כבר יש לי הרבה חברים וחברות. כולם רוצים לדבר אתי אנגלית ואני עונה להם בעברית, וכולם קוראים לי עלייזה ולא לייזה." "הם צודקים," אמרה עדה "יש לך שם עברי יפה, אז מעכשיו וגם אנו נקרא לך

עלייזה. "חוץ מזה מה את אוכלת שם?" שאל אותה אברהם "מה אוכלים? קביאר עם נתחי דג סלמון, ברווז צלוי וארטישוק ממולא עם פטריות ועוגת סבריינה..." "יפה את מנסה לעבוד עלינו", צחקה עדה "אני הייתי בצבא ויודעת מה אוכלים שם: הרבה גבינות, ירקות, מרגרינה, ריבות, לחם שחור, ולצהריים אוכלים מקופסאות שימורים. שם זה לא מסעדה של מלון חמישה כוכבים." "לא יקרה לי שום דבר אם לתקופה מסוימת אפסיק להתפנק." הגיבה עלייזה. "טוב אז אנחנו בכל זאת נפנק אותך בחופשה שלך", אמרה עדה "את מזמנת לאכול אצלנו ארוחת ערב."

אחר כך עלייזה יצאה לחצר וחיפשה את הגור שלה 'פקעי'. היא מצאה אותו משתובב עם שני האחים שלו בכלוב שלהם. היא אימצה את הגור לליבה ואמרה לו בהינף אצבע "אתה שומע? אני אאלף אותך ואלמד אותך משמעת צבאית. אתה תעמוד בדום ותצדיע לי כשאני באה, נכון פקעי?" הכלבלב פתח בנביחות וליקק אותה בפנים. "טוב, טוב", היא אמרה "העיקר שהבנו זה את זה." עלייזה התגלגלה על הדשא, ואחר כך שאלה את הוריה "נו, איך אתם מתרגלים פה?" "יוצא מן הכלל, מרגישים חופשי וכבר התיידדנו עם אחדים מהשכנים שלנו, ומדי פעם אברהם ועדה קופצים לבקר אותנו פה." "אז אולי אחי יקנה את הבית בשבילכם" "זה לא תלוי רק בו", ענה יחזקאל "צריכים לשאול את בעלי הבית אם הם רוצים למכור אותו."

באותו ערב עלייזה העלתה את השאלה בפני אחיה "הורינו מרוצים מאוד מהבית הכפרי, אז אולי תציע לבעלי הבית למכור להם אותו." "טוב", ענה אברהם אכתוב להם ואשאל אותם אם בדעתם למכור את הבית. הלוואי שימכרו, יהיה לי כאב ראש אחד פחות." "מצאתם כבר מגרש עבור הבית שלכם?" שאלה עלייזה. "אנחנו מחפשים בכל מקום, במועצה, בעיתונים, וגם בכוחות עצמנו," ענה אברהם "אך קצת סבלנות ונמצא אותו." "יש לך כבר מידע לאן יציבו אתכם בגמר הטירונוט?" שאלה עדה את עלייזה "עוד לא, אני בכל אופן ביקשתי לשרת בחיל התותחנים." "הלוואי שכל הבנות בארץ היו כמוך, רובן רוצות להיות פקידות במשרדי המטכ"ל בקיריה, קרוב לחצאית של האימא שלהן. הצברים שנוולו בארץ הם פחות חדורי רגש ציונית מאשר אלה שבאים אלינו מחו"ל. גם אלה שיוצאים בימים אלה להתיישבות, המניע שלהם הוא יותר משיחיות מאשר ציונות. פעם החלוציות פעמה בליבם של רוב תושבי הארץ הזאת."

למחרת עלייזה חזרה לבסיסה. אברהם שאל את עדה "מה דעתך שאתחיל לקחת שיעורי נהיגה? כשאתחיל ללמוד באוניברסיטה אצטרך לנסוע יום, יום לחיפה. אני רוצה לבקר מדי פעם באתר הבנייה בשלהבת ולראות איך העניינים מתקדמים שם. גם יהיו לי דברים אחרים לסדר, ולא אוכל תמיד להיות תלוי ברכב שלך." "אין בעיה יקרי, איך שאתה חושב. אך גם כדי לקחת שיעורי נהיגה יהיה עליך להגיע לחיפה." "נו טוב", ענה אברהם "בעניינים אלה אין קיצורי דרך. אני רק מקווה שלא שכחתי לגמרי את מה שלמדתי בצבא האנגלי." באותו היום עדה התקשרה לאחד מבתי הספר לנהיגה הרבים בחיפה והתעניינה במחירים ובתנאי הלימודים אצלם. היא שאלה האם יש אפשרות ללמוד שם למישהו שמתקשה להבין עברית ומדבר רק אנגלית. "לצערנו אצלנו לא", ענתה הפקידה "אך אני יודעת על בית ספר אחר ששם מלמדים גם באנגלית." היא נתנה לה את הטלפון שלהם, ועדה מיד התקשרה לבית הספר ההוא. "אין בעיה גברת, אצלנו מלמדים גם באנגלית. היא קיבלה מידע גם על המחירים ורשמה את כתובת בית הספר."

"קודם כל תצטרך לעבור שיעורי תיאוריה", היא הסבירה לבעלה "אם תצליח בזה אז אפשר יהיה לעבור ללימוד מעשי בנהיגה. אעזור לך בזה כמה שאוכל. אך אני כבר יכולה להגיד לך מראש שחיפה היא עיר קשה עבור מי שרוצה ללמוד שם נהיגה. הרחובות תלולים והתנועה בהם סואנת. לבטח יבקשו ממך לחנות במקום ריק בין שני כלי רכב שעומדים במורד הכביש, ושיש מקום פנוי בדיוק לרכב שלך. תצטרך לתמרן ביניהם ותזיע קשה. ואני כבר לא מדברת מה קורה כשהכביש רטוב. סיוט!" "בסופו של הדבר צריכים ללמוד את זה", אמר אברהם "ונהג טוב צריך להתמודד עם כל המצבים." "אתה צודק, אך להתחיל ללמוד את הנהיגה בחיפה זה לא מן הדברים הקלים בעולם." "זה בכל אופן יותר קל מאשר לחצות את תעלת 'לה מנש' בשחייה..." "אינני יודעת, עוד לא ניסיתי בזה." היא אמרה בחיך.

\*

בני הזוג כל הזמן עקבו במודעות העיתונים לגבי מכירת מגרשים בשלהבת, גם הלכו והתעניינו בעצמם בין תושבי המקום. אולם עד כה ההצלחה לא עלתה בידם. עדה גם תלתה מודעה גדולה בלוח המודעות במשרד העירייה וגם ביקשה מעובדי המשרד שלה להתעניין בנדון. לאחר שבוע אחת מחברותיה, בשם ברוריה, באה אליה ואמרה בהתרגשות "עדה, עדה, נודע לי כי בעל בית אחד בשלהבת נפטר ובנו של המסכן רוצה למכור את הבית. עד כמה שידוע לי הבית עומד על דונם קרקע." ברוריה מסרה לה את שם האיש ואת מספר הטלפון בו ניתן להשיג אותו. "אני מאוד מודה לך ברוריה", אמרה ומיהרה להתקשר אל האיש תושב העיר נתניה. הלה לא היה בבית באותה השעה, לכן היא ביקשה מאשתו להתקשר אליה לשלהבת בשעות הערב. האיש אכן התקשר לעדה ואמר לה כי הוא ואחותו היורשים החוקיים של הנכס ומוכן להראות לה את הבית מתי שהיא תרצה. עדה הציעה לו לבוא אליהם למחרת בשעה 5 אחר הצהריים.

עדה מיהרה לבשר את ידיעה לאברהם. אולם הוא הגיב באי רצון בולט לבשורה "את יודעת שאני לא בעל אמונות טפלות ולא מאמין בשדים וברוחות, אך את לא חושבת שזה יהיה נעים לדעת שאנו נכנסים לביתו של אדם מת?" "אני לא יודעת אם האיש מת דווקא בבית. בכל מקרה עדיין מוקדם לדבר על כך. נפגוש קודם בבנו של האיש ונשמע ממנו פרטים. יכול להיות שהמקום בכלל לא יתאים לצרכים שלנו." "אז טוב," אמר אברהם נחכה ונראה.

למחרת האיש בא אליהם והציג את עצמו בשם רפאלו סגל וביקש להראות להם את הבית. הוא לקח אותם ברכבו למקום. באמצע המגרש עמד בית ישן, רעוע ועזוב. את הגג כיסו רעפים שבורים ומקירות המבנה התקלף הטיח במקומות רבים. הקוצים והעשבייה שלטו בכל המגרש. המראה היה עלוב, כמעט מפחיד. אולם מהמקום אפשר היה להבחין ברקע באופק הכחול של הים. "אבא לא התגורר בבית הזה כבר זמן רב," אמר רפאלו "הוא נסע לאיטליה וחי שם אצל אחיו הבכור עד יום מותו. אני ואחותי לא רצינו לגור בבית הזה. היא גרה בתל אביב ואני בנתניה. החלטנו על כן למכור את הבית." עדה ואברהם שהו ללא דיבור ליד השער והתבוננו על הבית ועל הסביבה. "אתם אולי רוצים להיכנס לראות את הבית מבפנים?" שאל רפאלו "לא אין צורך בזה כרגע," אמרה לו עדה "אך יש לנו כמה שאלות: א) היינו רוצים לדעת כמה כסף אתם דורשים עבור הבית? ב) האם הבית והמגרש עליו בנוי הבית רשומים בטאבו במשרד המקרקעים כדת וכדין? ו-ג) האם יש לך איזה מסמך, או צוואה שמעידה שאתם הם היורשים החוקיים של הבית? אתה מבין אדוני שכדי שנוכל לקנות את הנכס אנו צריכים לדעת את הנתונים האלה."

רפאלו כחכה ואמר "הביטו לגבי האישורים של שבעלות הבית ורישומים בטאבו שלא יהיו לכם דאגות. יש לי בבית כל המסמכים המעידים שאנחנו היורשים החוקיים של הנכס. אוכל לשלוח לכם העתק מכל מסמך. לגבי המחיר אנו דורשים 75,000 דולר, אך אפשר להתפשר." "טוב, אמרה עדה "שמענו את הצעתך. אני ובעלי נצטרך לחשוב בעניין. מכל מקום אודה לך באם תוכל לשלוח אלינו בהקדם האפשרי את ההצעות שדיברת עליהם. תוכל אפילו לשלוח אותם אלי למשרד בפקסימיליה. הנה המספר. עדה נתנה לרפאלו את המספר. "טוב, אז נשקול את הדברים ונהיה אתך בקשר." הם אמרו. הזוג לחצו ידיים עם רפאלו וחזרו לביתם.

בבית עדה אמרה לבעלה "אברהם אני לא יודעת מה אתה חושב, אך העסקה הזאת נראית בעיניי ממש מציאה. אם האיש ואחותו הם באמת היורשים החוקיים של הנכס, ואם כל הניירת על הבית תהיה בסדר, אני חושבת שצריך ללכת על זה. בקשר לבית עצמו אין בכלל מה לחפש שם, לא שדים, ולא רוחות. פשוט צריך להזמין שופל ומשאית ולהעפף אותו משם, ובוזה נגמרת הפרשה. גם במחיר נראה לי שאפשר לעמוד אתו על המקח. נציע לו 50,000 דולר והוא יהי מרוצה. מה אתה אומר? תגיד מילה, או שאתה עדיין פוחד מהשדים ורוחות הרפאים שמסתתרים בבית...?" אברהם היה המום מגישתה הפרגמטית של אשתו. "את בעיניי כמו הדמות המיתולוגית של הגיבורה הצרפתייה ז'אן ד'ארק, ששולפת את חרבה ויוצאת לקרב. לא השדים ולא הרוחות לא מפחידים אותה." "באמת אברהם אנו כבר לא ילדים. אתה יודע שמגרש כזה צריך לעלות לפחות מאה אלף דולר. אז מה יש להסס. צריך לתפוס את ההזדמנות." "טוב," הוא השיב "אך אף מילה לא נגיד לאף אחד בקשר לבית. נקנה אותו ונסלק את הבית כפי שאת אומרת." "אהלן וסהלן," היא ענתה מרוצה.

למחרת עדה קיבלה בפקס את ההצעות של המסמכים. היא הראתה אותם לאברהם. "טוב," הוא אמר "בהצעות זה נראה בסדר. אז מה שנשאר הוא לקבוע עם האיש שוב פגישה ולהגיע אתו להסכם בקשר למחיר. רצוי שיביא אתו גם את אחותו, הרי גם היא צד לעסקה. אם נגיע לעמק השווה אתם, אז צריך לקבוע פגישה עם עורך דין שידבוק את אמיתות של המסמכים המקוריים. אחר כך אפשר יהיה לבצע את העסקה בצורה רשמית בנוכחות כל הצדדים. אני חושב נכון?" עדה נתנה לו נשיקה "אתה כבר חצי עורך דין," ואיפה החצי השני?" "היא הצביע על עצמה "היא ניצבת מולך." הוא החזיר לה את הנשיקה "תאמרי, את מכירה איזה עורך דין טוב?" "למועצה יש עורך דין, אולי הוא יהיה מוכן לקבל על עצמו את התיק הזה. שמו אסף לביא. הוא גם יעשה לנו מחיר טוב. אדבר אתו מחר." "הייתי מציע," אמר אברהם "שלפני שנגמור אתם את העסקה," נצא שוב לשטח. נעיף עוד פעם מבט על המגרש ונבדוק את הסביבה, שלא נצטער אחר כך שנחפזנו יתר על המידה." "אתה בהחלט צודק. אז בוא נצא עוד פעם למקום."

השניים עלו לרכב ותוך מספר דקות עמדו שוב מול הבית הרעוע, המוזנח, שעשה רושם שהוא עלול להתמוטט בסערת רוחות חזקה. הם עשו טיול מקיף ובדקו את הבתים הסמוכים. מדי פעם נכנסו אצל השכנים ושאלו אם הם מכירים את בעל הבית. "מזמן לא גר שם אף אחד," אמרה שכנה אחד. "לא יודע. בעל הבית נסע לאיטליה, אך יש לו קרובים בארץ," אמר שכן אחר. "טוב, אז כנראה שזו האמת. בוא נסתובב פה עוד קצת. אתה רואה את הים? אם נבנה בית של שתי קומות יהיה לנו אחלה של אוויר." הזוג עוד טיילו למטה ולמעלה במורד, אחר כך חזרו לרכב "הלוואי שנצליח בעסקה," אמרה עדה "אז נזמין את האיש ואת אחותו וננסה לעמוד אתם על המקח. אם מישהו אומר לך מראש שאפשר להתפשר במחיר, זה סימן שהוא לחוץ. נראה לי שהם לא כל כך קשורים לבית הזה ורוצים להתפטר ממנו."

\*



"נו אז מה אתה אומר אברהם? תהיה לך הסבלנות ואורך רוח וישבן לשבת שעות ארוכות בכיתת הלימודים?" שאלה עדה בארוחת הערב את בעלה. "יש לי פטנט טוב שהציע פעם המורה שלי בבית הספר", הוא ענה "אקח את כל ספרי הלימוד ואניח אותם בלילה מתחת לכרית שלי. למחרת בבוקר כל הידע יכנס לי בראש בלי מאמץ". עדה נתנה טפיחה על המצח שלה "פטנט עולמי, למה עד עכשיו לא חשבנו על זה." "יש לי רק שתי ברירות", הוסיף אברהם "להיות עשיר ובור, או להיות עשיר בעל השכלה. הבחירה מובנת מאליה. חוץ מזה יש לי הרבה זמן פנוי. זה לא מתקבל על הדעת שאת תקומי כל בוקר לעבודה ואני אשאר בבית ואספור את הכסף שלי." "טוב, הבנתי את הרמז", אמרה עדה "אז קדימה תרשום את עצמך ללימודים ובעוד כמה שנים תהיה פרופסור." "פרופסור לא, אך גם לא אהיה ירוק בעניינים, כמו צבע הדשא בפארק שלי, כפי שאבי אמר לי זאת."

אברהם כתב מכתב למשפחת ססלר באמריקה. הוא דרש בשלוםם והתעניין האם הם היו מעוניינים למכור את ביתם במושב שקדייה עבור ההורים שלו. "הוריי, כל החיים שלהם גרו בעיר גדולה, כמו לונדון, וחשבתי בתחילה שחיי הכפר לא יתאימו להם. אולם למרבה ההפתעה טוב להם שם, וביקשו ממני לשאול אתכם האם ישנה אפשרות לקנות את הבית. אז בבקשה תחשבו בזה ותודיעו לנו את החלטתכם. הוא חתם על המכתב ועדה שלחה אותו בדואר רשום.

שבוע אחר מכן עדה ואברהם נסעו לחיפה כדי להירשם לאולפן לעברית, כפי הפרטים שקיבלו לפני כן מהנהלת האוניברסיטה. בראשית אברהם יתחיל את לימודיו באולפן מיוחד ללימוד אינטנסיבי של השפה העברית. נאמר להם כי הקורס יתחיל בעוד שבועיים. הוא ילמד, במשך שישה חדשים, 5 שעות רצופות כל יום, עם הפסקה קצרה ב-10. לאחר תקופה הזאת ייערכו בחינות ואם הוא יעבור אותן, דרכו תהיה פתוחה ללימודי ההמשך באוניברסיטה, לפי התוכנית שנקבעה מראש. אחרי ההרשמה לאולפן הזוג ניגש לבית הספר לנהיגה וקבעו אתם את שעות השיעורים ואת מחירם. "חביבי, עכשיו תהיה עסוק כל היום", אמרה עדה.

\*

למחרת הזוג קיבל הודעה טלפונית מאת רפאלו סגל כי הוא ואחותו מוכנים לבוא אליהם כדי לדון אתם על עסקת מכירת הנכס שלהם בשלהבת. הוא ביקש לתאם אתם מועד לפגישה. "תבואו אפילו הערב, אם זה אפשרי", אמרה לו עדה "אברר את זה עם אחותי ואודיע לכם", אמר רפאלו. כעבור חצי שעה היא קיבלה אישור כי השניים יבוא אליהם בשעה 8 בערב. "תגיד אברהם", היא שאלה את בעלה "אתה יודע לשחק פוקר?" "לא כל כך", הוא ענה "למה את שואלת?" "כי נצטרך להעמיד פנים של שחקן פוקר בזמן שנעמוד אתם על המקה בקניית הבית. אם ירגישו שאנו להוטים לקנות את הבית אז הם לא יזווזו מהמחיר. לכן נעשה את עצמנו כי לא כל כך מעוניינים בעסקה." "טוב", הוא אמר "אני סומך עליך."

בערב האח ואחות סגל הופיעו על פתח ביתם. משפחת קרנר קיבלו אותם בסבר פנים יפות. בהתחלה האח והאחות דיברו על מסיבות הטרגיות של פטירת אביהם באיטליה, אחר כך עברו לנושא מכירת הנכס. "הביטו", אמרה עדה, שהיא לקחה על עצמה את החלק הקשה והבלתי נעים של עמידה על המקה "הבית הוא במצב גרוע מאוד ויהיו לנו הוצאות רבות לשקם אותו. על כן מצאנו שהמחיר שאתם דורשים הוא לא מוצדק. אנתנו מוכנים לשלם עבורו רק \$ 50,000 שזה מחיר מכובד ביחס למצבו של הבית." רפאלו הסתכל אל אחותו "ברשותכם, אני מבקש להחליף כמה מילים עם אחותי בארבע עיניים." "בבקשה", אמרה עדה. השניים יצאו החוצה וכעבור כרבע שעה חזרו "אתם תשלמו לנו במזומן?" שאל רפאלו. "מה אתה אומר אברהם, יש לנו מזומנים?" שאלה עדה "זו לא הבעיה", הוא השיב "תקבלו את כל הכסף במזומנים, אך תחילה צריך לעשות חוזה פורמאלי אצל עורך דין, ולאמת את מקורות המסמכים. אם הכל יהיה כשורה תקבלו את הכסף עד הפרוטה האחרונה" "CASH MONEY IN U.S. DOLLARS" "IT'S A DEAL" אמר רפאלו והושיט ידו לאברהם ולעדה. "אז בבקשה", אמרה עדה "אם אתם מסכימים, אדבר עם העורך דין שלי ונתאם פגישה בינינו. ואם הכל יהיה כשורה אז תקבלו המחאה על הסכום שהסכמנו עליו." "בסדר, אז נחכה להודעה שלכם וניפגש אצל עורך הדין", אמר רפאלו, והאח והאחות עזבו את הבית.

לאחר שהשניים הלכו עדה שפשפה את כפות ידיה ואמרה "יש!" "אני רואה", אמר אברהם "כי יש לך חוש ביזנס, אני לא הייתי יכול לעשות את זה. אני הייתי מרחם על השניים ומשלם להם את מה שדרשו מלכתחילה." "לכן", השיבה עדה "לו היית צריך לעשות את ההון שלך בעצמך, לא היית מצליח. כי בענייני עסקים אין מקום לסנטימנטים. מי שיש לו לב טוב ורחום, יותר טוב שלא יעסוק בענייני ביזנס. אך חכה, כל העסק עוד לא בטוח, והם עוד יכולים להתחרט עליו. יש פתגם שאומר שרק בדרך הערב תשבח את היום."

לאחר מספר ימים עורך הדין של המועצה, איש צעיר ויפה תואר, בן 32 ועדיין רווק, הודיע לעדה שהוא פנוי בשבילם לביצוע עסקת הנדל"ן עם משפחת סגל. הוא ביקש ממנה לזמן למשרדו את הצדדים ליום חמישי בשבוע, בשעה 6 לפנות ערב. עדה הודתה לו והתקשרה לרפאלו והודיעה לו על המועד. היא ביקשה ממנו להביא אתה לפגישה את כל מסמכים והתעודות הנוגעים למכירת הנכס, וגם את כל המפתחות של הבית. הוא הסכים והפגישה בין הצדדים התקיימה במועדה. עורך הדין בדק את כל הניירת ומצא את המסמכים

תקינים וחוקיים. על כן העסקה נחתמה ברוח טובה וכולם לחצו ידיים. אברהם שלף את פנקס הצ'ק שלו מילא את צ'ק בסכום חמישים אלף דולרים, לטובת הסגלים. רפאלו מסר לקרנרים את מפתחות הבית. לאחר שהאח והאחות עזבו את המשרד, עורך הדין אמר לעדה בחיך "חזקה עלי שעשיתם עסקה מצוינת." "אני יודעת, תסביר את זה לבעלי... דרך אגב מה מגיע לך?" "מה אבקש מקולגה נחמדה כמון?" הוא שאל אותה "מחיר מיוחד וספיישל, ONLY FOR YOU, 1,000 שקלים. מתקבל על דעתך?" "שכר טרחה מציאה, ממש כמו קניית הבית." היא צחקה.

למחרת בבוקר, יום שישי, עדה לא עבדה. היא הציעה לבעלה לבוא ולבדוק את תכולת הבית, שמא יש בפנים חפצים כלשהם שכדאי להוציא אותם לפני ההריסה. "רצוי שניקח אתנו פנסים כי בטוח שאין שם חשמל." היא אמרה. השניים יצאו לבית ופתחו בקושי את המנעול החלוד שהיה תלוי בשרשרת על השער. אחר כך נגשו לדלת הכניסה ופתחו אותה במפתח אחר שבצרור. הדלת נפתחה בחריקה. הם נכנסו בפרוודור החשוך ומיד ריח של עובש וריחות בואשים עלו באפם. הם התקדמו מחדר לחדר בצעדים איטיים, בהניעם את שובלי אורות הפנסים לפניהם. חדרים היו ריקים לחלוטין עם הרבה, הרבה קורי עכביש בפינות הקירות. אברהם ניסה לפתוח את החלונות אך הם היו תפוסים. צעד, אחרי צעד הזוג עברו בזירות רבה ליתר חלקי הבית, המטבח, השירותים, המחסנים, עד שהגיעו לעלית הגג. לשם הסתנתו קרני השמש מבעד לרעפים השבורים. "חושבת כי זה הוא זה. בוא נצא, אין מה לחפש פה," אמרה עדה. הם יצאו את הבית לאור השמש ולאוויר הצח, וניערו מעצמם את האבק שנדבק בהם. "לאחר שלא מצאנו בבית הזה שום אוצרות," היא ציינה "ואפילו לא רוח רפאים אחת ראויה לשמה, נזמין חברה שעוסקת בעבודות עפר שיסלקו מפה את הבית המכוער הזה, וינקו לנו את השטח, שיישאר נקי כמו הרצפה של בית רב חרדי לאחר באור החמץ בפסח..."

ביום ראשון עדה התקשרה לשלוש חברות שעוסקות בעבודות עפר וביקשה מהן הצעת מחיר לסילוק הבית וניקוי השטח. היא זימנה את כולם למקום באותו הזמן, כמו למרכז קבלנים. הנציגים של החברות הגיעו, ועדה הסבירה להם מה עליהם לעשות והיא קיבלה שלוש הצעות שונות. היא הודתה להם ואמרה שתתקשר אתם תוך מספר ימים. אחר כך הראתה את ההצעות לבעלה, שנעו בין 25- ל-35 אלף שקלים. "לפי עניות דעתי אין פה הרבה מה לחשוב," אמר אברהם "אפשר לקחת את ההצעה הזולה ביותר. אין פה סוגי חומרים, טיב עבודה, מהימנות מקצועית. משכן, צריך להחתים אותם על אחריות על כל נזק ישיר, או עקיף שהם עלולים לגרום עקב ביצוע העבודה, ושיזרקו את הפסולת למקום מורשה לכך. שלא יבואו אלינו מהמועצה להתלונן עלינו." "אהיה הראשונה שאבוא להתלונן עליך," אמרה עדה ונתנה נשיקה מצלצלת לבעלה. "אתה כבר חושב כמו ישראלי, מבלי לעבור את לימודי האקדמיה הגבוהה." "לא צריך לזה שום אקדמיה, הוא השיב." JUST PLAIN COMMONSENSE (רק הגיון פשוט).

עדה התקשרה למשרד החברה שהציעה את ההצעה הנמוכה ביותר, ואמרה שברצונה להזמין את העבודה אצלם לפי הסכם חתום. היא אמרה מה היא דורשת מהם. בעל החברה הסכים לתנאים שלה והזמין אותה לבוא אליהם למשרד החברה שבהיפה, לחתום על ההזמנה. "טוב, אבוא בערב עם בעלי. עד איזו שעה אתם פתוחים?" היא שאלה "מתי אתם רוצים לבוא?" "ב-7 בערב מתאים לכם?" "בסדר גמור גברתי," ענה בעל החברה. באותו הערב הזוג נסע לחיפה וחתמו על ההזמנה.

ביום שלישי בבוקר שני שופלים ענקיים התחילו לעבוד עם שתי משאיות הובלה גדולות, ובערב לא נשאר זכר מהבית. גם השטח נוקה למשי. אברהם ועדה, יחד עם כל השכנים עמדו והתבוננו בהתפעלות באיזה מרץ וביעלות עובדי החברה פעלו. הם היו כל כך מרוצים שנתנו לנהגים ומפעילי הטרטורים תשר של 500 שקלים כל אחד. "הייתי רוצה לראות את פרצופו של רפאלו אם יזדמן במקרה למקום, לראות שהבית נעלם," אמר אברהם. "אינני חושבת שזה הרבה יהיה אכפת לו. הוא קיבל את כספו וישכח מהכל," השיבה עדה. באותו הערב אברהם הודיע לאדריכל שניידר כי קנו מגרש יפה והוא מוזמן לשלוח מודדים לשטח. לשאלתו בכמה עלה להם המגרש ענה אברהם "אתה לא תאמין, אך אספר לך זאת אחר כך בהזדמנות הקרובה. הוא מסר לאדריכל את שם הרחוב ומספר הבית בשלהבת בו נמצא המגרש.

\*

בערב אחד הקרנרים ישבו בביתם והיו עסוקים בקריאת עיתונים, הוא באנגלית והיא בעברית. פתאום עדה העירה לאברהם "הבט מה שכתוב פה בעיתון 'בבית חולים לונדוני בשם VERMONT הרופאים הצליחו להחזיר פוריות של אישה שהייתה עקרה לזמן רב. היא אובחנה שהיא בהריון עם שני תאומים.' אולי זאת הייתה אשתך לשעבר? כדאי לך להתקשר אתם ולשאל אותם בנושא." למחרת אברהם התקשר לבית חולים בלונדון ואמר להם כי קרא ידיעה בעיתון על אישה שהייתה עקרה וקיבלה אצלם טיפל לפריות. והאם שם האישה הזאת היא במקרה יוכבד קרנר, אשתו לשעבר? דובר בית החולים אישר את הידיעה "נכן אדוני, זאת האישה." "ותוך כמה זמן היא אמורה ללדת?" "משהו כמו שבע חודשים." "אני מודה לכם." אמר אברהם. הוא מיהר לבשר את הידיעה לעדה "הלואי והיא תלד ילדים, זה ישנה את החיים שלה."

\*

באותו הזמן שהקרנרים היו עסוקים בענייניהם הפרטיים, באתר הבנייה של 'פארק אברהם' החלו עבודות התשתית: יישורי הקרקע, החפירות, סימוני האתרים השונים התנהלו בקצב מזורז. אברהם פגש במקום את יועצו בועז שפר והשניים התעניינו בשלומם האחד של השני. אחר כך אברהם ביקש ממנו לבוא ולהעיף מבט על המגרש שקנה. "אין בעיה מר קרנר", הוא ענה "בעוד דקות אתפנה בשבילך".

"אז מה אתה מספר לי בועז?" אברהם שאל אותו בזמן שהשניים יצאו לדרכם אל המגרש. "כפי שראית העבודות באתר התחילו כבר לפני שבועיים, וכבר סימנו את מקום הבנייה של המלון, את התיאטרון וגם של בריכת השחייה. השאר יבואו אחר כך. בעוד מספר ימים צוותי הבנייה יתחילו לבצע את הקידוחים ליסודות של כל מבנה ומבנה. במקביל נתחיל לעבוד גם על שטחי הנוי. כבר הזמנתי 85 דקלים מבוגרים מסוגים שונים ממשתלה גדולה שבעמק הירדן. לכל דקל צריך לחפור בור 2X2 מ"ר. גם הזמנו שני טרקטורים ענקיים שנקראים 'בהמות' לצורך חפירת האגם המלכותי, ובכך צריך לחפור את אגן של בריכת השחייה. לא חסר מה לעשות." אברהם לא היה יכול להימנע מלתת טפיחה ידידותית על שכמו של בועז "כל הכבוד לך על חריצותך. אתה האדם הנכון, במקום הנכון. כן, המשך אברהם "רציתי לבקש ממך עוד משהו. היש לך מצלמה טובה?" "יש לי מצלמה מצוינת, דיגיטאלית, וגם מסרטה. למה אתה שואל?" "הייתי מבקש ממך לצלם מדי פעם את קטעים ממהלך העבודה בשטח. חשבתי כי בבואו העת זה יהיה נחמד ומעניין לראות ולהיזכר איך המפעל הזה הוקם שלב, אחר שלב. אולי כבר בטקס הפתיחה של האתר נקרין את הצילומים האלה." "רעיון מצויני!" קרא בועז. "ממחר אקח אתי את המצלמות." "גם אני אצלם כל פעם שאגיע לאתר," אמר אברהם.

אברהם הוביל את בועז אל המגרש שהוא קנה. בועז הסתכל על השטח והנהגן בראשו "שטח יפה", הוא אמר "מעניין כמה זה עלה לכם?" "לא תאמין," אמר אברהם "\$50,000 בלבד. זה היה מקרה יוצא דופן," הוא סיפר לבעוז את פרטי הפרשה עם האח ואחות שרצו כנראה להתפטר מהבית, אולי בגלל זיכרונות לא נעימים, אולי בגלל סיבות אחרות הקשורות לבית. "אז בינתיים TOUCH WOOD

הולך לנו לא רע. האדריכל שניידר יתכנן לנו את הבית ללא תשלום, גם מצאנו חברה קבלנית לעבודת עפר שביצעה עבודה נהדרת ומהירה במחיר סביר. עכשיו נראה איך יהיה ההמשך, אני מתכוון להקמת הבית. כבר ביקשתי ממר שניידר שישלח מודדים לשטח, ומקווה שתוך חודש ימים, או משהו כזה, תהיה לנו תוכנית ביד. אז יבוא תורך, MY GOOD FRIEND, לגשת לביצוע התוכנית." "אני כולי לרשותך מר קרנר." "יש לך איזה תחשיב מה מגיע לך עד כה?" שאל אותו אברהם. "אגיש לך דו"ח מפורט מה עשיתי ואיפה, וכמה שעות עבודה הקדשתי לכך. תקבל את זה בדואר רשום הביתה." "אין בעיה יידי," אמר אברהם, וביקש ממנו להחזירו לביתו.

\*

"שמע, אברהם," אמרה לו אשתו בערב אחד "חושבני שמן הראוי שנתחיל לנהל הנהלת חשבונות מסודרת, ונדע בדיוק את ההוצאות וההכנסות שלנו." "אז מה את מציעה?" הוא שאל אותה. "אני מציעה דבר פשוט. יש לנו מחשב בבית. את ההוצאות הפרטיות ננהל בעצמנו, ואילו לגבי ההוצאות העסקיות אני מציעה שנפנה למנהל חשבונות מוסמך, שיודע ומתמצא בכל נכחי המקצוע. יהיה לנו, מוקדם, או מאוחר בעיות עם מס ההכנסה, אז טוב יהיה להקדים רפואה למכה. חושבני שעקב התרומה שלך מגיעים לך הרבה זיכויים, אך אני לא בטוחה." "מחשבה בריאה והגיונית," הוא השיב לה "את מכירה מנהל חשבונות טוב?" "אני יכולה לשאול בעבודה בהנהלת חשבונות שלנו, אולי הם יודעים על מישוהו." "את רואה יקרת, הייתה לי התחושה שלא כדאי לך לעזוב את מקום העבודה בעירייה. אנחנו נעזרים הרבה בכל מיני עניינים עקב כך."

"דרך אגב, נזכרתי עכשיו," אמרה עדה "קיבלנו בעבודה פרוספקט בו הצעות מפתות של בילויים במלונות בארץ, עם הנחות ניכרות לעובדי העירייה." היא ניגשה להביא את התיק שלה והוציאה ממנו את הפרוספקט והצביעה על פרסום של 3 ימים בלוי זוגי באילת, במלון 'אנסתזיה' ב-3,000 שקלים, כולל 2 ארוחות, מה אתה אומר? אולי יש סיכוי שתפגוש שם שוב את הצרפתייה הערומה שלך..." "נו, עכשיו גם את מתחילה? בשביל מה לי צרפתייה ערומה כשיש לי יפיפייה ארגנטינאית ערומה במיטה?" הוא שאל וליטף את בטנה המתקדמת של עדה וחיבק אותה "בסדר גמור יקרת," הוא אמר "זה בדיוק הזמן לפני הלידה שלך ולפני התחלת הלימודים שלי. אז קדימה, תזמיני מקומות."

## פרק שלוש עשרה

הם טסו במטוס מחיפה וכעבור שעה כבר היו שם. העיר אילת בשלהי הקיץ הזה הייתה מלאה עד אפס מקום בתיירים מכל העולם. לאברהם לא היו שום בעיות עם אשתו החדשה. היא נכנסה לכל בריכה והלכה להתרחץ על החוף ולא עשתה לו פרצופים על מראה של נשים שהשתזפו ערומות על שפת הים. "נו, שגם הגברים יהינו קצת, לפחות שישטפו את העיניים..." היא אמרה באירוניה. הם רקדו, טיילו, שטו בסירה, ביקרו במצפה התת ימי, אכלו טוב, ונהנו מכל רגע מכל האפשרויות הבלתי שהעיר הדרומית היפה של ישראל יכלה להציע למבקריה. בערב, כשנשכבו לישון, עדה אמרה "אה, כמה שאני מצפה להיכנס לבית החדש שלנו. תראה, אעשה שם ארמון." "בחיים תמיד מחכים ומצפים למשהו," העיר אברהם "בדרך כלל למשהו טוב. אז עכשיו אנו מצפים לבייבי. כמה זמן יש לך עוד?" "בערך שלושה וחצי חודשים." "זה ילך מהר אני מקווה. אני בכל אופן הייתי רוצה להיות לידך בשעה הלידה, להחזיק בידך ולעודד אותך." "תודה לך," היא אמרה ונתנה לו נשיקה.

כשהזוג חזר מאילת חיכתה להם הפתעה נעימה. עלייזה באה לחופשה של שבוע ימים מהצבא. אולם הפעם היא לא באה לבדה, אלא עם חבר מהצבא. עדה ואברהם מיהרו לבוא למושב כדי לדרוש בשלומם.

"הרשו לי להציג בפניכם את סטיב בלוורד," היא אמרה "הוא מתנדב מחו"ל לשרות צבאי כמוני." כולם לחצו את ידו של הצעיר הבלונדיני, הגבוה והחסון המראה, בעל בלורית משתפלת. "מאיפה אתה בחורצ'יק," שאל אותו יחזקאל "אני מיוסטון, טקסס," אמר הצעיר במבטא אמריקאי מובהק "אהה, אז זה אתה מי שיוורה את הרקטות לירח?" שאל אותו אברהם בהלצה. "קודם אעבור את קורס התותחנים בצה"ל, ואחר כך נראה האם אוכל לקלוע בדיוק למטרה..." סטיב ענה באותו לשון של ליצנות. "מה עשית לפני כן בבית?" שאל אותו אברהם "I WAS A UNIVERSITY STUDENT" ענה הצעיר בביישנות. "לפי בקשתנו שנינו גויסנו לחיל התותחנים," הודיעה עלייזה בגאווה. "אז איך הכרתם האחת את השני," שאלה עדה "הוא הגיש לך את זבילי הפגזים לירי?" "זה לא פשוט כל כך," השיבה עלייזה בחיוך "כל פגז שוקל 100 קילו, הוא עוד צריך קצת להתאמן בשביל זה...אך הכרתי אותו במסגרת הרבה יותר רומנטיות." "רומנטיות?, מה זאת אומרת?" שאלה עדה בתמיהה. "מדי שבוע מתקיים במחנה שלנו ערב חברה, שבמסגרתו אנו יושבים עם המדריך וכל אחד מספר על עצמו, מה הוא עושה, מאיזו ארץ בא, איך הוא, או היא הגיעה לצבא. לפעמים שרים קצת, גם מספרים בדיחות." "אז מה? סטיב סיפר בדיחות טובות?" שאלה עדה. "זה לא הצד החזק שלו," השיבה עלייזה. "אז מה הצד החזק שלו?" שאל אברהם. עלייזה קמה וניגשה לחזר הסמוך והביאה משם כלי נגינה שהייתה ארוזה בתיק עור. היא הוציאה מהתיק גיטרה יפה, בצבע אדום מבריק. "זאת," היא אמרה והרימה את הגיטרה בידה. "ביקשתי שיביא אתו את הגיטרה לכאן. הוא מנגן ושר יפה מאוד, בעיקר שירי 'קאונטרי' אמריקאיים." "אנו נשמח לשמוע אותך סטיב," אמרה עדה. "קודם כל נאכל ארוחת ערב," אמרה שרה "אחר כך נשמע אותו בכיף." כל המשפחה התיישבו לאכול ליד השולחן. "אז אנו שמחים שהשגת את מבוקשך, לייזה. עכשיו את היילת בצה"ל, ויש לך גם עוזר אישי..." אמרה עדה. "הוא רק חבר שלי, חבר טוב," צחקה עלייזה.

עדה שאלה את הוריו של אברהם "אז איך אתם מתרגלים לחיי הכפר?" "מצוין," השיב יחזקאל "קנינו כמה כלובים בהם אנו מגדלים אווזים, ברווזים, תרנגולות, שפנים. יש לנו גם עיזה שנותנת חלב. עוד מעט נראה לכם אותם." בתום הארוחה כולם הודו לשרה עבור הארוחה הטעימה שהיא בישלה להם. אחר כך יצאו החוצה לראות את המשק החי הקטן של ההורים, וגם את גורי הכלבים שבינתיים גדלו מאוד. "מה אומר לכם?", תהה אברהם "לא תיארתי לי שהוריי, שחיו כל חייהם בעיר יתאימו את עצמם כל כך מהר לחיות בכפר קטן." "מה אדם כבר יכול לעשות לעת זקנה בעיר?, נלך לרקוד בדיסקוטקים....? פה יש שלושה, רוגע וברוך השם גם השכנים נחמדים. גם העיסוק בבעלי חיים נותן לנו סיפוק," אמר יחזקאל. שרה הראתה בגאווה לאורחים את חמש הביצים הראשונות שהתרנגולות שלהם הטילו. "עוד מעט נשתול גם גן ירק קטן," היא אמרה עלייזה הזמינה את כל החבורה לשבת על הדשא, אחר כך הביאה מהבית את הגיטרה של סטיב. "כולנו רוצים לשמוע אותך," היא אמרה והגישה לו את הגיטרה. סטיב כיוון את מיתרי הכלי שלו, אחר כך אמר

"THIS IS A VERY POPULAR SONG IN AMERICA TODAY, MAYBE YOU KNOW IT"

(זה שיר מאוד פופולארי באמריקה בימים אלה, יתכן שהנכם מכירים אותו.) אמר ופצח בשיר. הקול שלו היה באופן מפתיע ערב לאוזניים, קול עבה של צעיר מתבגר

I FEEL SO BAD, I GOT A WHIRLY MIND  
I' AM SO LONESOME ALL THE TIME  
SINCE I LEFT MY BABY BEHIND  
ON BLUE BAYOU

SAVING NICLES, SAVING DIMES  
WILL COUNT THEM TILL THE SUN GOES SHINE  
LOOKING FORWARDS TO HAPPIER TIMES  
ON BLUE BAYOU

I'M GOING BACK SOMEDAY, COME WHAT MAY  
 TO BLUE BAYOU  
 WHERE YOU SLEEP ALL DAY  
 AND THE CATFISH PLAY  
 ON BLUE BAYOU

WHERE THOSE FISHING BOATS  
 WITH THEIR SAILS ABLOW  
 I COULD ONLY SEE  
 THE FAMILIAR SUNRISE  
 TO SLEEPY EYES  
 HOW HAPPY I'LL BE

WANNA SEE MY BABY AGAIN  
 GONNA BE WITH SOME OF MY FRIENDS  
 MAYBE I'LL BE HAPPY AGAIN  
 ON BLUE BAYOU  
 SAVING NICLES, SAVING DIMES  
 WILL COUNT THEM TILL THE SUN GOES SHINE  
 LOOKING FOR THE HAPPIER TIMES  
 ON BLUE BAYOU

I'M GOING BACK SOMEDAY, COME WHAT MAY  
 TO BLUE BAYOU  
 WHERE THE FOLKS ARE FINE  
 AND THE WORLD IS MINE  
 ON BLUE BAYOU

WHERE THOSE FISHING BOATS  
 WITH THEIR SAILS ABLOW  
 IF I COULD ONLY SEE  
 THE FAMILIAR SUNRISE  
 TO SLEEPY EYES  
 HOW HAPPY I'LL BE

ON THE BOAT OF MINE, BY MY SIDE  
 THE SILVER MOON AT EVENING TIME  
 SOME SWEET DAY, GONNA TAKE AWAY  
 THIS HURTING INSIDE

I'LL BE NEVER BE BLUE  
 MY DREAMS COME TRUE  
 ON BLUE BAYOU...

סטיב קיבל תשואות נלהבות מהמשפחה, גם השכנים ועוברי האורח ליד הבית נעצרו להאזין לזמר הצעיר. כולם רצו שישיר עוד.  
 בסוף הוא נעתר לבקשות.

"HERE'S A SONG OF ELVIS PRESLEY. I'M SURE YOU KNOW THIS ONE TOO "

Love me tender, love me sweet  
 Never let me go  
 You've made my life complete  
 And I love you so

Love me tender, love me true  
 All my dreams fulfill  
 For my darling I love you  
 And I always will

Love me tender, love me true  
All my dreams fulfill

For my darling I love you  
And I always will  
Love me tender, love alone  
Take me to your heart  
For its there where I belong  
And we'll never part

Take me to your heart  
For its there where I belong  
And we'll never part

Love me tender, love me dear  
Tell me you are mine

I'll be yours throughout the years  
Till the end of time  
Love me tender, love me true  
All my dreams fulfill  
For my darling I love you  
And I always will

All my dreams fulfill  
For my darling I love you  
And I always will

שוב כולם מחאו כפיים וביקשו מהצעיר לשיר עוד ועוד שירים. אחרי שסטיב שר להם עוד כמה שירים עלייזה התערבה "עכשיו תניחו לו, המסכן כבר בטח עייף." "סטיב, אתה יודע גם לשיר בעברית?"  
שאלה עדה "עדיין לא", אמר סטיב "אך אני מבטיח לכם שבפעם הבאה שאבוא לבקר כאן אשיר גם בעברית." "מצוין", אמרו כולם וחיבקו את הצעיר. למחרת היום סטיב נסע לקרובים שלו בתל אביב.

\*

יומיים לאחר שחזרו הביתה הקרנרים קיבלו מכתב מארה"ב מאת משפחת טסלר. במכתב הם הודיעו שעינו בבקשתם לגבי מכירת הבית שלהם במושב שקדייה. "ובכן, האמת, לא חשבנו על זה", כתב עמיר טסלר "אולם אנו מוכנים לשקול את הצעתכם, אם תציעו לנו מחיר טוב. תכתבו לנו מה שלומכם ואיך אתם מסתדרים בארץ. אנו גרים פה בנוי-גרסי אצל הקרובים שלנו. מצפים לתשובתכם. בכבוד רב משפחת טסלר."

"איזה מחיר טוב ומפתה אפשר להציע להם עבור הבית?" התייעץ אברהם באשתו. "הכי טוב שנלך ונסתובב במושב ונשאל את התושבים לגבי ערך הנכסים שם. ניקח את המחיר הממוצע ונוסיף עוד 30-40 אחוזים לזה. חושבת שזה יהיה מחיר הוגן, אם כי אינני בטוחה שזה יהיה מספיק מפתה עבורם." הקרנרים הקדישו לנושא כמה שעות של חיפוש והתעניינו לגבי מחירי הבתים הדומים לזה היכן שההורים גרים. רוב המחירים נעו סביב ה-מאה וחמישים אלף דולרים. "טוב", אמר אברהם לעדה "נציע להם מתאים אלף דולרים. חושבני שזה יהיה 'FAIR ENOUGH' אמר אברהם. "FAIR ENOUGH" הסכימה עדה.

למחרת אברהם שלח לטסלרים את ההצעה. "עכשיו נחכה בסבלנות מה הם יענו לנו", אמר אברהם. כעבור שלושה שבועות הם קיבלו תשובה חיובית מהטסלרים. הם הודיעו על הסכמתם להצעה "בעוד חודשיים נבוא לישראל לביקור קרובים, בהזדמנות זאת גם נסדיר את עסקת מכירת הבית" הם כתבו.

\*

אברהם התחיל בשיעורי התיאוריה בנהיגה. הוא הוכיח את עצמו כתלמיד שקדן, מהיר תפיסה. לאחר השיעור הוא לקח הביתה את ספר חוקי התעבורה שהיה מאויר בתמונות רבות ובהסברים הן באנגלית, הן בעברית. עדה בחנה אותו לגבי הסימנים ושלטי התנועה השונים, ולרוב הוא ענה תשובה נכונה. כעבור שבוע הוא ניגש למבחן התיאוריה ועבר אותו במכה אחת. אחר כך התחיל את השיעורים המעשיים. עם כל הקשיים, חיפה הייתה עיירה קטנה לעומת לונדון. אחרי עשרים שיעורים עדה שאלה אותו איך זה הולך לו "נו, אתה כבר יודע לנהוג?" "לנהוג עוד לא יודע, אך את הפרניציפ כבר תפסתי..." הוא נתן לעדה נשיקה "המדריך רמז לי כי או, טו, טו, בשבוע הבא אוכל לגשת לטסט." "רק שתזוהר שלא יעבדו עליך הבוחנים. התחביב שלהם הוא להכניס את הנבחנים במצבי לחץ. לדוגמה אותי ניסו להכשיל כשעמדתי לפנות בכיכר, היא סיפרה "הבוחן אמר לי לפנות שמאלה, כשדוע כי בכיכר צריך לפנות ימינה, בכיוון החץ. גם לפני תמרוך עצור אמרו 'סע ימינה'. אם לא הייתי עוצרת, היו מכשילים אותי במקום. אז 'דחילק' תיזהר!" "דחילק מוטקה ככה היא אמרה לו, ככה היא אמרה לו, הוא פיזם. עדה שמעה אותו בפה פעור "אתה כבר לא צריך ללכת לאולפן לעברית, אתה כבר יכול ללמד אותם..."

שבוע אחר כך אברהם ניגש לטסט. הבוחן היה איש מבוגר, וחמור סבר. הוא נתן לו הוראות קצרות ויבשות. אברהם שמר על קור רוחו והשתדל לא להתבלבל. נהג בזהירות, לפי הכללים שהוא למד ושם לב על נעשה בכביש. הפנה את ראשו ימינה ושמאלה לפני כל חציית צומת, אותה לפני כל פניה ולא נחפז "לגנוב" את האור הצהוב ברמזורים, כפי שנהגים ישראלים רבים עושים זאת. גם אותו ניסה הבוחן להפיל בפח לפני הפניה בכיכר, אך הוא נזכר באזהרתה של עדה. גם היה צריך לחנות את רכבו בין שני כלי רכב ברחוב תלול. לבסוף הבוחן אמר לו להיכנס למגרש חניה בצד שהיה מסומן בתמרור 'אין כניסה'. גם את המלכודת הזאת הוא עבר בשלום. כשחזרו למשרד הבוחן שאל אותו "מאיפה אתה אדוני, נראה לי שאתה עולה חדש?" "מאנגליה, מלונדון", הוא ענה "אתה נהגת שם?" "כן, אדוני בשירות צבאי." הבוחן נכנס למשרד וכעבור רבע שעה יצא החוצה עם התעודה ביד. "שיהיה בהצלחה, אדוני, עברת את הטסט. רק רציני לשאול איך לא התבלבלת, הרי באנגליה נוהגים בצד השמאלי של הכביש?" "נכון, אך מאז עברו יותר מעשר שנים והייתי צריך ללמוד את הכל מחדש." הבוחן החמור הסבר פתאום העלה חיך על

שפתו. הוא הושיט את ידו לאברהם ואמר. "GOOD LUCK SIR. KEEP ON DRIVING SAFELY"

THERE ARE MANY IDIOTS ON OUR ROADS...

(שיהיה לך במזל טוב, אדוני. ותמשיך לנהוג בזהירות כי ישנם משוגעים רבים על כבישים שלנו.)

כשחזר לביתו אברהם נפנף בידו את רישיון הנהיגה (הזמני) לפני אשתו. הוא חיבק את עדה ואמר "הייתי מסובב אותך סחור, סחור סביב החדר, אך עכשיו את כבדה מדי. טוב", היא אמרה "איחולי הכנים לך, אך שלא יהיה לך עודף בטחון, כמו להרבה נהגים חדשים. רישיון הנהיגה, זה עוד לא הכל. רק ניסיון מעשי בדרכים, שלפעמים לוקח זמן רב, הופך את האדם לנהג טוב." "אחרי הלידה שלך נקנה מכונית חדשה. את תנהגי בחדשה ואני בשלך." "הגיוני מאוד", היא אמרה "נהג חדש יותר טוב שינהג במכונית ישנה. אומנם גם שלי רק שלוש שנים על הכביש." "אז מדי פעם אקח את שלך ואנהג בה פה בשלהבת ובסביבה." "אין בעיות אדוני", אמרה ונתנה לו נשיקה.

\*

הריגה של עדה התקדם מיום ליום, ועכשיו כבר שום שמלת היריון לא יכלה להסתיר את הבטנה הנפוחה. אכן, כעבור חודש אברהם התעורר לגניחות הכאבים שלה בלילה. היא נשמה חזק ואמרה "אברהם, חושבת שיש לי צירים." הוא העלה אור בחדר ולקח מטפחת וניגב את מצחה המזיע של אשתו. "אני הולך להתקשר לסניף 'מגן דוד' שישלחו מיד אמבולנס לקחת אותך לבית החולים לילודת." "בסדר יקרי. אתה תבוא איתי?" היא שאלה תוך אנחות "בודאי שאבוא איתך. איזו שאלה?" הוא עזר לה להתלבש וסידרו משהו את הבית. כעבור רבע שעה מכונית האמבולנס הגיעה אל ביתם. מתוכה יצאו שני עוזרי רפואה, עלו לביתם והשכיבו את עדה על אלונקה. הם הורידו אותה בזהירות במדרגות, והעלוה על המכונית. אחרי מספר רגעים הם יצאו בדרכם לחיפה תוך יללת צופרים.

בבית החולים העוזרים הורידו אותה מהאמבולנס והעלו אותה במעלית עד למחלקת היולדות, שהייתה בכוננות 24 שעות ביממה, שם השכיבו אותה במיטה. אברהם כל הזמן היה לידה וניחם אותה "תהיי חזקה, עוד מעט תהיי כבר אחרי זה. אלוהים רצה שהלידה תהיה מלווה בכאבים. כל הנשים בעולם עוברות את זה. אחר כך תהיי מאושרת." אברהם לא מש ממנה אף לרגע. הוא התקשר להוריו ולאחותו ועדכן אותם על מצב של אשתו. "תבואו מחר לבית החולים, אני תקווה שמחר כבר היא תהיה אחרי הלידה." כעבור שעה קלה באו צוות של רופאים ואחיות למיטתה ובדקו אותה בצורה יסודית. הם אמרו לאברהם שהיא אמורה ללדת תוך כמה שעות.

השעות נקפו בעצלתיים, וכל רגע נראה להם כנצח. מדי פעם באה אחות ובדקה את המצב שלה. לקראת השעה שלוש וחצי לפנות בוקר לקחו אותה לחדר הלידה ושם תוך כמה דקות היא ילדה את ולדה. אברהם החזיק חזק בידה כל הזמן. כששמעו את צריחת התינוקת כולם נשמו לרווחה. הרופאים ניתקו את חבל הטבור שלה מבטנה של עדה. אחר כך רחצו אותה ועטפו אותה בחיתול והגישו אותה לאם הטריה. היא הייתה נרגשת, ואף אל פי שהכאבים בבטנה עדיין היו חזקים, פניה קרנו מאושר. אברהם נשק לאשתו ואמר "מזל טוב יקרתי, שתהיה בשעה טובה." כעבור זמן באה אחות והגיש לה לעדה קפה ריחני לשתות. את הילדה הזעירה האחיות סימנו בתווית על שם אמה, והעבירוה למחלקת התינוקות.

למחרת בבוקר משפחתה של עדה ומשפחת קרנר הגיעו לבית החולים. ידיהם היו עמוסות בפרחים ודברי מתיקה. הם נאלצו לחכות בחוץ עד שעדה תתעורר. אחר כך, שהיא קמה מהשינה הם הורשו להיכנס אליה. כולם התעניינו איך עברה עליה הלידה והאם כבר נתנו שם לתינוקת. אברהם ביקש לקרוא לה ברכה, ואילו עדה הייתה רוצה לתת את השם אניטה. אך מכיוון שאין שם כזה בעברית אז נתנו לה את השם חנה. "חנה קרנר, זה יהיה שם יפה, נכון?" היא שאלה את כל המסובים המאושרים ליד מיטתה. כולם הסכימו אתה. מאוחר יותר התחילו להגיע גם עמיתיה מהעבודה וגם מר ברנשטיין בכבודו בעצמו. "נו התיווך שלי מתחיל לשאת פרי", הוא אמר ונשק לעדה. "איפה התינוקת?" הוא שאל אותה "עוד מעט יביאו אותה", היא אמרה.

כשהביאו את התינוקת שלה היא אימצה אותה אל ליבה. היא הייתה יצור קטן אדומת עור מקומט.

האורחים שאלוה האם יש לה חלב. "יש לי, אך אני אמורה להתחיל להעניק אותה רק כעבור כמה שעות. כולם ניסו לנחש למי התינוקת הפצפונת דומה. "לפי דעתי היא שתי טיפות של עדה", אמר אברהם "ואני מבחינה בה דווקא דמיון לבעלי", אמרה עדה ונשקה לתינוקת. "נראה אם היא יודעת ספרדית, או אנגלית? לפי זה נקבע את הדבר", אמרה עלייזה לקול צחוקם של המסובים. היא קיבלה חופשה מיוחדת מהצבא לרגל המאורע. כולם היו מרוצים ושמחים. המקום, סביב מיטתה של היולדת היה נראה כמו חנות פרחים.

אחרי הצהריים בא אורח מיוחד לבקר אותה. זה היה מר שניידר אדריכל הבניין ובידו תיק עבה. "הבאתי לכם משהו שישמח את לבכם", הוא אמר והושיט לעדה את התיק. היא פתחה אותו וראתה שהתיק הכיל גיליונות של תוכניות מקופלות על הבית שלהם בשלהבת. "תודה לך אדוני", אמרו הבעל ואשתו כמעט בנשימה אחת "זו באמת המתנה הכי יפה בשבילנו. כשנגיע הביתה נתחיל להוציא אותה לפועל", אמר אברהם "בעזרת השם", אישר שניידר.

כשהאורחים עזבו, אחת האחיות, בשם דליה, הביאה לעדה את התינוקת. היא הייתה כנראה רעבה מאוד והחלה לינוק במרץ מפטמת שדה של אימה. האם הטרייה הזילה דמעות כי זאת הייתה ההנקה הראשונה שלה, וחנה'לה הקטנה הכאיבה לה. "אל תדאגי", אמר אברהם "עוד כמה שנים היא תאכל גם כרוב ממולא..." "אתה רק תצחק", היא אמרה בכעס "מה הגברים יודעים על סבלן של הנשים להביא צאצאים לעולם." "אני יודע יקרתי, ותסלחי לי על ההלצה שלי", אמר ונשק לאשתו. אחרי יומיים האם ותינוקה עזבו את בית החולים. עדה המשיכה להניק את התינוקת בביתה, כשסתא שרה, ולפעמים גם סבתא אבה עזרו לה רבות בבישול ובהחזקת הבית. כעבור שלושה חודשים היא חזרה לעבודתה ועובדי המחלקה שלה קיבלו אותה בשמחה.

\*

אברהם מסר את תוכניות הבית לבועז שפר וביקש ממנו תחילה לעשות תחשיב של עלויות הקמת הבית. כעבור שבוע בועז החזיר את התוכניות עם רשימת פרטי העלויות: חומרים, עבודה, הובלות וכדומה. בסיכום הופיע סכום נכבד שהתקרב לשלוש מאות וחמישים אלף דולר. "שוב", אמר בועז "המספרים האלה הם אומדן בלבד. יתכן שבסוף זה יעלה פחות." "טוב, אין כמוך, בועז. אז קדימה קיבלת אור ירוק ממני. התוכל לנחש מתי נוכל להיכנס לדירה?" בועז נתן לאברהם תשובה מתוחכמת "ברגע שהוא יהיה מוכן, אדוני." "נו טוב, הבנתי את הרמז", השיב אברהם. "ומה נשמע באתר שלנו?" "הכל בסדר אדוני, תבוא לבקר." "צילמת משהו, כפי שביקשתי?" "בודאי", ענה בועז "גם עשיתי סרטים." "מצוין", אמר אברהם והשניים נפרדו.

הימים חלפו וחנה'לה הקטנה הלכה וגדלה. העור שלה האדמדם המקומט הפך ללבן/קרם, חלק ויפה. עיניה הכחולות נפתחו לרווחה והיא יפתה מיום ליום. גם שערות התחילו לבצבץ על ראשה. היא לא בכתה הרבה, רק כשהיא הייתה רעבה. אין צורך להזכיר שהיא הפכה תוך זמן קצר למרכז העניינים ולחביבת המשפחה. עדה מדי פעם קפצה הביתה מהעבודה להניק אותה. בסתר ליבה היא המשיכה לקרוא לתינוקת שלה אניטה. עוד מעט המעיל הורוד הקטן שהיא סרגה לפני הלידה יתאים לה בדיוק. אברהם קנה לה שלושה מוצצים בצבעים שונים. (מה שבטוח, בטוח...) חנה'לה החזיקה האחד בפה, השני באוזן והשלישי בידה הקנטה. הכי מרוצים היו ההורים של הזוג. הם הסתובבו סביב נכדתם הראשונה כמו דבורים סביב הדבש ופינקו אותה בהמון מתנות.

\*

בינתיים אברהם קיבל בדואר את רישיון הנהיגה שלו הקבוע. אחרי הכל הגיע הזמן לקנות מכונית חדשה למשפחה. לצורך זה הזוג נסעו לחיפה וביקרו בחנויות מפוארות שמכרו רכבים של יצרנים רבים. הברירה איזה רכב לקנות לא הייתה קלה, כי מכונית אחת הייתה יותר יפה, יותר חדישה ויותר נוחה מהשנייה. האחת צרכה פחות דלק, השנייה הייתה יותר בטוחה לנסיעה, השלישית הייתה יותר מרווחת. מסונוורים מרוב המבחר, בסוף לא קנו כלום וחזרו מאוכזבים הביתה. "אם חיכנו זמן רב כל כך", אמרה עדה "אז לא נראה אם נדחה את קניית הרכב לעוד קצת. נעשה סקר שווקים, נשאל אנשים בעלי רכבים שונים איך הם מרוצים מביצוע המכונית שלהם. אתעניין בנושא גם בעבודה אצל הקולגות שלי. מה בוער?, לא הולכים ברגל" "כרגיל יקרתי את צודקת", השיב אברהם "אז נתאזר בסבלנות. רק שאני כבר צריך להתחיל את האולפן שלי. לא נורא, אסע בינתיים באוטובוס."

אחרי התייעצויות רבות, ותשאול של בעלי רכב רבים, הקרנרים החליטו ללכת על מכונית סוג פיג'ו 407, מכונית משפחתית חדישה ביותר שהחברה הצרפתית הוציאה לשוק לא מזמן. לפי הפרוספקט שהם קיבלו על תכונות המכונית, היא עומדת בכל הקריטריונים של הבטיחות, יציבות נסיעה על הכביש, נוחיות הנוסעים, והעיקר תצרוכת הדלק הנמוכה שלה. גם מבחינה חיצונית המכונית הייתה מרשימה ביותר. בגלל העיצוב המודרני שלה, גם כשהיא עמדה במקום, היא נראתה כאילו היא נוסעת במהירות של 150 קמ"ש.



המחיר שהקרניים שילמו בעדה לא היה זול, אך בחשבון ארוך זה היה מאוד משתלם. הם נסעו לקחת אותה לחיפה ברכבה של עדה ובחזרה הם התחלפו. היא נהגה בפיג'ו, הוא במכונית היפנית של אשתו.

בהגיעם חזרה לשלהבת הגבורה כל בני המשפחה קיבלו אותם בחגיגות רבה, גם חנה'לה הקטנה על זרועה של סבתא אבה הייתה שמחה. הדבר הראשון שעדה עשתה ברדתה מהמכונית החדשה היה לקחת את בתה מהסבתא והמטירה עליה גשם של נשיקות. "תשמעו", היא סיפרה לנוכחים "חושבת שלמכונית הזאת אין בכלל מנוע, היא נוסעת כל כך בשקט." "היה מנוע?" שאל שמואל לצחוק הרם של כולם. "אז מה שעוד נחוץ לאושרנו", הכריזו אברהם באוזני כולם "זה הבית המשפחתי. כבר מסרתי את התוכניות לבועז ובקרוב תתחלנה עבודות הביצוע. אשתדל שהעניינים יתנהלו בקצב מזורז."

\*

עכשיו כבר לא היו לזוג בעיות תחבורה. הוא לקח כל בוקר את הטויוטה של אשתו ונסע לאולפן לעברית בחיפה. אברהם פגש שם ערב רב של אנשים בני גילאים שונים וממוצאי ארצות שונות. "ללמוד שפות זרות זה דבר אינדיבידואלי", הרצה שמעון מדריך האולפן שלהם "אחדים תופסים בקלות, לאחרים זה קשה מאוד. השפה העברית לא דומה לשום שפה אירופית, לא במבנה שלה ולא בהיגוי שלה. לאחדים בכלל קשה לבטא את האותיות, כמו 'ח' ו-'כ', ואת האות ה-'ע'. "אולם במשך הזמן תתרגלו לזה. בעיה קשה נוספת בשפה שלנו היא השימוש הנכון של המין. ופה זה לא מעט מסובך כי יש הרבה יוצא מן הכלל. למשל אומרים 'חלונות פתוחים' למרות שזה היה צריך להיות נקבה, אך זה בכל זאת מין זכר. עוד דוגמה המילה 'שבוע' זה זכר. בכל זאת אומרים שבועות, ולא שבועים. למשל אומרים כי 'הבעיה תיפטר בשבועות הקרובים'. אז אין ברירה אלא ללמוד את יוצא מן הכלל האלה. אני מודה שזה קשה."

"גיסיטי שהיא גם עולה חדשה פטרה את הבעיה בקלות: אצלה כל מה שגדול, גם ולא נחמד, זה זכר, וכל מה שקטן, עדין ויפה, זאת נקבה..." כל התלמידים באלפן פרצו בצחוק על הבדיחה הזאת. "כל מי שלא נולד בשפה קשה לו, הוסיף שמעון "אך אנשים עם אוזן טובה וחוש מוזיקאלי רגיש, לומדים יותר מהר. עצתי שפשוט תאזינו הרבה לרדיו, ותפסיקו, לפחות לזמן מה, לקרוא בשפת האם שלכם. ועוד משהו, אל תשימו לב ואל תיעלבו אם צוחקים על הדיבור שלכם. כל העולים עוברים את השלב הזה. לבסוף אל תשכחו כי ידיעת השפה היא התקדמות לקראת מעורבות שלכם לחיי החברה והתרבות של הארץ."

אברהם התחיל את לימודיו באולפן לעברית במרץ רב. במרוצת הזמן, בגלל שהוא חי בארץ היכן שמדברים את השפה, העברית ה-'קשה שפה' הלכה ונעשתה עבורו שפה קלה יותר. קוראים לזה חבלי קליטה. בגלל שידעת השפה העברית הייתה המפתח להמשיך את לימודיו האקדמאים, הוא שקד על השיעורים שלו והשיג תוצאות לא רעות. אך המבטא היה לו למכשול גדול. "זה הקושי הכי גדול בלימוד שפה זרה, הסביר המורה שלו, שהיה מאוד מרוצה מהתקדמות תלמידו "מעטים מסוגלים להתפטר מהמבטא שבשפת האם שלהם. ישנם אנשים שנמצאים בארץ עשרות שנים, אך ברגע שפותחים את פיהם כבר מורגש המבטא הזר אצלם. אך אין בזה שום בושה יידי, הוא אמר לאברהם."

\*

עוד מעט, בתום השנה של סגירת חשבון ההפקדה שלו בברקליס בנק בלונדון, הוא צריך, לפי המוסכם עם הנהלת המועצה של שלהבת הגבורה, להעביר להם את יתרת הסכום התרומה שלו לבניית האתר, בסך 29 מיליון דולר. הוא התקשר לסניף הבנק שלו בחיפה ושאל אם ניתן להעביר את הכסף אליהם מלונדון לחשבוננו. "אין שום בעיה, אדוני. תבוא אלינו לסניף ואנחנו נסדיר עבורך את ההעברה." ביום המחרת אברהם ניגש לסניף הברקליס בנק בחיפה ומילא בקשה להעביר לחשבוננו בסניף את ההפקדה שלו בלונדון. הסכום היה 45 מיליון ל"ש + 5% הריבית, שנצבר במשך שנה, שזה 2.25 מיליון ל"ש. סך הכל 47.25 מיליון ל"ש (בניקוי מיסים), עדיין סכום עתק. מעבר לכך נשאר לו עוד סכום ניכר מה 'קופה השנייה' שלו. אברהם החליט כי ישאיר את הכסף הזה בינתיים באנגליה. הוא שילם את כל חובותיו כולל את התרומה שלו למועצה, את קניית הרכב החדש, ועוד נשאר לו הרבה כסף. בהתייעצות עם אשתו השניים החליטו, כי לאחר שישלימו את בניית ביתם החדש, וישלמו עבור קניית הבית עבור ההורים של אברהם, הם יעשו סיכום ויראו את מצב יתרת החשבון שלהם, ואז יראו מה לעשות עם הכסף שנותר. "בינתיים תסגור שוב את כל העודפים לחסכון צמוד לדולר, " יעצה עדה "כולם אומרים שהיום זו השקעה הכי כדאית." "שלכל יהודי לא יהיו דאגות יותר קשות," השיב אברהם אירונית "אמן," ענתה עדה.

אברהם ביקר מדי פעם באתר הבנייה של הפארק שלו ושמח לראות כי שם העניינים מתחילים ללבוש צורה. העבודות במקום התנהלו בקצב מלא וקירות של המלון והתיאטרון התחילו לעלות לגובה. נשתלו הדקלים וגם הושלמה הכשרת הקרקע והצנרת למדשאות. האתר היה הומה בטרטור של טרקטורים רבים וברעש של מערבלי יציקת בטון. גם המראה של מספר מנופים, שהגישו את חומרי

הבנייה לקומות הגבוהות של המלון, היה מעודד. הוא נוכח לדעת כי טכניקת הבנייה בארץ עומדת על רמה גבוהה. הוא הפעיל את מצלמתו וצילם תמונות רבות על העבודות באתר. כשפגש את בועז הוא הביע את שביעות רצונות מהתקדמות העבודות. "נו", הוא השיב "אם יש כסף אז אפשר לזרוז את העניינים." "ומה קורה עם הבית שלנו בשלהבת?" "היו לי בעיות להשיג חברת בנייה טובה," הוא ענה, "אך אני מניח כי בשבוע הבא נתחיל לעבוד גם שם." "קיבלת כבר את השכר המגיע בשבילך?" "כן, אדוני, אין שום בעיות." אברהם נפרד מבוועז וחזר לביתו.

\*

לאחר שנח קצת, הוא לקח את ביתו הקטנה לחיקו ושיחק אתה. חנה'לה ניסתה לתפוס, עם אצבעותיה הקנטות, את הרעשן שבידו. עדה שהגיעה מהעבודה שלה ראתה את בעלה שקוע במשחק עם בתו שאלה "אז איך אתה מתרגל לעובדה שאתה כבר אבא?" "אני מאושר, מאושר, מאושר, אך מקווה שלא נשאיר את הקטנה ללא אחים ואחיות," הוא ענה. "יקרי, הכל יבוא בזמנו, לפי תכנון," היא הרגיעה אותו "בעוד שנה, או משהו כזה האתר שלך יהיה מוכן. תהיה שם שמחה רבה בחנוכת המקום. אנו כנראה נוזמן לפתוח את האתר. שוב לא אוכל להופיע שם עם בטן גדולה. אך מיד אחר כך, אפשר לחשוב על הדבר." "כמה זמן את חושבת להניק את הילדה?", "הוא שאל אותה "כל זמן שיהיה לי חלב אניק אותה. אל תדאג, 'תנובה' לא תפשוט את הרגל בגלל זה. חוץ מזה," היא הוסיפה "לפי המחקרים הרפואיים, תינוקות שגדלו על חלב אם היו בריאות יותר."

"איך זה הולך לך באולפן לעברית?" היא שאלה "צד אחד קדימה ושניים האחורה...," הוא ענה "לא תפסתי," היא שאלה בתמיהה "מה פירוש הדבר?" פירוש הדבר שאני, כמו כולם מתבלבל בין הנקבה והזכר. "עדה צחקה "זה קורה לכולם, גם לותיקים." אברהם סיפר לה את הסיפור עם גיטתו של המורה. עדה צחקה שוב. "אז יש לכם שם מצב רוח מרומם שם באולפן." "מצוין, יש שם כמה חברה' ליצנים, שאילו היו יודעים טוב עברית, היו משכבים את כולנו על הרצפה מרוב צחוק."

\*

משפחת טסלר באו לארץ והגיעו לביתם המושכר להוריו של אברהם במושב. הם היו מופתעים איך זוג הזקנים הצליחו להסתדר במקום. במיוחד התפעלו מהמשק החי וגן הירק שלהם. גם הקרנרים באו לקבל את פניהם. "באנו להסדיר אתכם את תנאי מכירת הבית," אמר עמיר "אז כאמור אתם מציעים עבור הבית 200 אלף דולר?" "נכון, אדוני זה אכן ככה," ענה אברהם "מאחר שנוכחנו לדעת שהוריי מסתדרים פה יפה ואוהבים את המקום, אנו מוכנים לקנות עבורם את הבית." "לומר את אמת," אמר עמיר "תחילה היססנו אם לענות על ההצעה שלכם בחיוב, כי גם אנו אהבנו את הבית. אך מהכסף הזה נוכל לקנות דירה יפה בחיפה לכשנחזור מאמריקה. אז בסדר נעשה את העסקה וזהו." עסקת המכירה נרשמה בין הצדדים בראשי תיבות, ככתב זיכרון דברים. "עלינו לעשות חוזה מכירה פורמאלי אצל עורך דין," אמר עדה "אנסה להתקשר לעורך הדין שלנו ולשאול אותו מתי הוא פנוי."

עדה התקשרה לע"ד אסף לביא בנייד שלה, וביקשה לברר מתי הוא יוכל להתפנות לעשות חוזה קנייה עבור בית ההורים בשקדייה. "עבורך, חביבתי, אקום אפילו באמצע הלילה." עדה צחקה "אתה מנסה להתחיל אתי, שובב שכמוך." "איחרתי את הרכבת, הייתי צריך להתחיל אתך מרגע שעזבת את בעלך הקודם. עכשיו זה מאוחר, במיוחד לאור העובדה שהתחנת עם מיליונר." "אז למה לא הזדרזת?" "למה? למה? רציתי רווקה ולא גרושה." "מה חסרות רווקות בארץ?" "יש בשפע, אך כמוך לא אמצע בקלות." "חבל שבעלי לא שומע את השיחה הזאת, הוא עסוק בשיחה עם בעלת הבית." "הגידי מתי זה נוח לכם לבוא אלי?" שאל אסף. "אפשר מחר אחר הצהריים?" שאלה עדה "חכי, אסתכל ביומן שלי. מחר, מחר, שעה 7 בערב זה טוב?" "חכה רגע, אשאל את מוכרי הבית." לאחר שהתייעצה אתם היא אמרה לאסף "בסדר. תכין הרבה קפה." "גם כרוכיות בלינצ'ס יהיו," הבטיח אסף "על תשכחו להביא אתכם את כל הניירת ששייכת לבית."

"דרך אגב," אמר אברהם לטסלרים "קנינו מגרש בשלהבת עליו נתחיל בקרוב לבנות את הבית שלנו." "יפה מאוד, אז שיהיה לכם במזל טוב," הם אמרו. אחרי הדברים הפורמאליים אלה, כולם ביקשו מהזוג הטסלרים לספר להם על חוויותיהם בארה"ב. "עולם אחר," הם סיפרו "מה שמעניין את רוב האמריקאים איפה יבלו את החופשות שלהם, באיזה קבוצת רגבי, או כדורסל ינצח. על המלחמות בין הערבים לישראלים מתעניינים בעיקר היהודים. אם בכלל אז הם עסוקים בנעשה בעיראק. הם תקועים שם עמוק."

אברהם התקשר לאדריכל שניידר. לאחר שדרש בשלומו הוא אמר לו. "הראיתי את התוכניות שלך ליועץ הכלכלי שלנו מר שפר. לאחר שהוא עיין בהן הוא אמר שזה יהיה אחד הבתים היפים בשלהבת הגבורה, אם לא הכי יפה שבהם." "אני שמח לשמוע זאת," אמר שניידר. "היועץ נקב בסכום של עלות הביצוע כ-350 אלף דולר. זה נראה לך סביר, מר שניידר?" "אני לא עשיתי תחשיב של עלות, אך בהתחשב לאיכות הפרויקט, זה נראה לי בהחלט סביר." "בוועז אמר לי כי הסכום הוא אומדנה בלבד." "אז קל בחומר. נראה לי

שהוא לא הגזים. "דרך אגב", שאל אברהם "רציתי מזמן לשאול אותך, אתה מתכנן את הכל לבדך? או שיש לך צוות עוזרים?" "אוהו!", קרא שניידר "אם הייתי צריך לעשות את הכל לבדי, אז לעולם לא הייתי גומר שום דבר. יש לי צוות גדול של 15 איש ואישה. מהנדסי בניין, מהנדסי מים, אדריכלי גינות, מתכנני מערכות השקיה, מסרטטות, ועוד. כל אחד מהם ממוחה בשטח שלו. כבודו מוזמן לבקר אצלנו." "עכשיו יש לי רכב. אז באמת אבוא, זה מסקרן אותי." אמר אברהם וביקש את הכתובת. "דרך אגב מה שלום הבת שלך חנה'לה?" שאל שניידר. "לא מוצאים בובה כזאת יפה אפילו בחנות צעצועים," ענה האב המאושר "אני משתתף בשמחתך אדוני." לאחר שקיבל את הכתובת המשרד, אברהם הודה לאדריכל והשניים נפרדו.

\*

בערב אחד בני הזוג ישבו בבית ושיחקו עם חנה'לה. אברהם אמר לעדה "עכשיו נזכרתי שבכלל שכחנו על קיומה של הדירה הקטנה שלנו באיסט אנד בלונדון. היא עומדת שם סגורה מאז שיצאנו ממנה שבשצף קצף, בעת שברחנו מפני הפורצים. מה את חושבת נעשה אתה?" עדה חשבה לרגע "יש לי רעיון, אם אתה מוכן לשמוע?" "את תמיד נותנת לי עצות טובות, אז אני מקווה שגם הפעם זו תהיה עצה טובה."

"אז תשמע. יש לכם המתווך השמן הזה שקנית דרכו את דירה לגרושתך, מה שמו?" "וואלס," השיב אברהם. "כן, וואלס. תתקשר אליו ותשאל אותו האם הוא יכול לקחת על עצמו לשפץ את הדירה שאפשר יהיה למכור אותה. ואחר כך הוא ינסה למכור אותה לכל מי שירבה במחיר. כמובן תצטרך לשלם לוואלס עבור ההוצאות שלו, והרווחים שלו. את יתרת הסכום חושבת שתעביר לגרושתך, ממילא נהגת בה בקמצנות, וזו בלשון המעטה..."

"אני אומר שאת אישה נהדרת. אני מסכים, וגם הוריי יהיו מרוצים מאוד. אך יש פה קושי טכני לעשות את העניינים מרחוק. הכי טוב שנעשה את זה בעת שנבקר בלונדון." "מתי אתה חושב לנסוע לשם? שאלה עדה "זה לא אני, זה אנחנו," אמר אברהם "כל דבר נעשה ביחד. עוד חודשיים אני מסיים את האולפן שלי. אחר כך, לפני שאתחיל את לימודי באוניברסיטה, נצא לחופש ללונדון, הרי לא גמרנו לראות את הכל שם..." עדה חיבקה את אברהם ונשקה אותו בלהט. "אתה תמיד מפתיע אותי, אך מה נעשה עם חנה'לה?" "היא כבר תהיה קצת יותר גדולה וסבתא שרה, תהיה יותר ממאושרת לטפל בה. סך הכל נעדר לשבוע ימים." "מצויין!" קראה עדה "על כל פנים תתקשר כבר עכשיו לוואלס ותשאל אותו אם הוא יהיה מוכן לעשות את העסקה עבורך." "בסדר גמור אעשה את זה," ענה אברהם "אך חי נפשי, אני לא זוכר היכן שמתה את המפתחות של הדירה. אולי הוריי זוכרים."

לאחר חודש עלייזה קיבלה חופשה נוספת מהצבא. כצפוי היא שוב באה עם החבר שלה, סטיב. הצעיר שוב הביא אתו את הגיטרה שלו ושוב הינה את דרי הבית עם שיריו הערבים. הפעם הוא שר גם בעברית כמה שירים של נעמי שמר. אחרי הארוחה, השירה והמסיבה עלייזה באה ובישרה להם שהחל מהשבוע הבא היא וסטיב יועברו לבסיס התותחנים ברמת הגולן. קשה לאמור שהמשפחה קיבלה את החדשה הזאת בשמחה. יחזקאל ושרה אמרו "מעכשיו תהיה לנו סיבה לדאוג לך." "נו," אמר אברהם "לא יכול להיות שכל הצבא יהיה כל הזמן בבסיס אימונים, משהו צריך לשמור על הגבולות." "זה נכון," הסכימו ההורים "אך זה מסוכן שמה." "לא יותר מסוכן מאשר בכל מקום אחר בארץ," טענה עלייזה "אפילו לנסוע בכבישים אצלנו זה מסוכן." לאחור המסיבה משחזרו לביתם לשלהבת עדה ציינה באוזני בעלה "אני חוששת שהבחורצ'יק הזה עלול לסובב את ראשה של אחותך, שתבוא אתו לאמריקה." "לא פוחד מזה," הצהיר אברהם "וזאת משלוש סיבות: האחת שאחותי שרופה לציונות, חיילת מצטיינת. אך גם הצעיר בא לארץ והתנדב לצבא מטעמים ציוניים. גם הוריו, כמה שהספקתי לשמוע ממנו, ציוניים. לכן הרשו לבנם לבוא לכאן. שלישית, לעלייזה יש מספיק כסף שיכולה לקנות מה שהיא רוצה, ואפילו לקנות בית יפה. ככה שאני רגוע." "אז אתה טוען," אמרה עדה "שיתכן שדווקא היא תהיה זו שתשכנע את סטיב שיעלה ארצה." "זו לא אפשרות בלתי סבירה." ענה אברהם.

\*

משהתחילו העבודות באתר הבנייה של בית הקרנרים, בני הזוג ביקרו במקום כמעט יום ביומו. מרוב התלהבותם לקדם את העניינים הם היו רוצים לתת יד ולעזור לטפסנים, לברזלנים, לעובדי יציקת הבטון. משנגמרו עבודות התשתית הבנאים התחילו לבנות את קירות הבית. אברהם לא היה יכול לעצור את עצמו, וניגש למנהל העבודה במקום, בשם סמי, וביקש ממנו להרשות לו להניח כמה בלוקי בנייה כמו ידיו. מנהל נענה לו ברצון והורה לבנאי שעבד על הפגום לתת לו לבנות שורה של בלוקים "בבקשה אדוני, תנסה, אך רק בזהירות, הבלוקים כבדים." אברהם לקח את הכף הבנייה, מרח שכבת טיט על קורת הבטון, הרים את הבלוק והניח אותו במקום. אחר כך החליק את הטיט. כך המשיך להניח עוד כתריסר בלוקים. סמי הביט בהשתוממות על אברהם. "מניין לאדוני המיומנות הזאת בבנייה?" הוא שאל אותו. "לפני שעבדתי בדפוס ניסיתי כמה חודשים לעבוד בעבודות בניין בלונדון. אך זה היה קשה מדי בשבילי ועברתי לדפוס."

"נכון אדוני, עבודת בניין זו עבודה קשה ושוחקת. כל היום בשמש, גם בחורף בקור וברוחות, אך אין ברירה, זו הפרנסה שלנו." "כאשר תגמרו את הבית," אמר אברהם "נעשה מסיבה קטנה וכל הפועלים יקבלו ממני מתנה יפה." "תודה לך אדוני," אמר סמי והמשיך בעבודתו. כל השיחה הזאת בין אברהם למנהל העבודה, ובגם לפועל הבניין התנהלה בעברית בלבד, ואברהם הרגיש סיפוק גדול מזה.

לפי התכנון של האדריכל הבית שלהם היה מחולק לשלושה מפלסים: ה-BASEMENT, היינו קומת המסד שהיה כולל מוסך, מחסנים, מחסן מזון, חדר כושר, מרכז למערכת מיזוג אוויר, חדר כביסה. בקומה הראשונה היו המטבח, הסלון גדול, פינת אוכל, חדר משחקים לילדים, חדר עבודה. בקומה העליונה היו שלושה חדרי שינה, חדר אורחים, שירותים, חדר אמבטיה מפואר ורחב מידות. החלונות של הסלון ושני חדרי השינה פנו מערבה, לעבר הים. למעלה, חלק ממפלס הגג תהיה מרפסת מוצלת. החלק השני יהיה מכוסה ברעפים. למטה, בחזית הבניין יהיה גן נוי, שיכלול מדשאה, מסלעה, עצי נוי פורחים, מזרקה, ופינת משחקים לילדים קטנים. בהסתכלה על התוכנית הבית עדה שמה את ידה על ליבה ואמרה באנחה "הבית הזה יהיה התגשמות החלומות שלי." "ולי אפילו לא היו חלומות כאלה," השיב לה אברהם "הייתי מרוצה כשקיבלתי תוספת קטנה לשכר העלוב שלי." "אוי, מסכן שלי," אמרה עדה וחיבקה את בעלה. "את רואה מפעל הלוטו לוקח מהרבה אנשים כסף ומחלק אותו לאנשים בודדים והופך אותם לעשירים מופלגים." "פה בישראל מפעל הפיס לפחות עוזר להרבה נזקקים," אמרה העדה. "הוא מקים מוסדות השכלה, מכוני ספורט, בתי ספר, בתי חולים, ועוד. לכן, כל שמי שקונה בארץ כרטיס פיס הוא גם עוזר לבנות את הארץ."

בזמן היעדרותם מהבית, שני הוריו של אברהם השגחו על חנה'לה הקטנה. ביום אחד בחזרו מהאולפן שבחיפה, אברהם פתח את מקלט הרדיו ברכבו ושמע בקול ישראל כי היו פיגועים ברכבת התחתית של לונדון. גם אוטובוס דו-קומתי התפוצץ ברחוב, ודווה על נפגעים רבים. הבריטים מיחסים את החבלות לארגון 'אל קאידה'. בהגיעו הביתה הוא מיד פתח את ערוץ ה-בי.בי.סי. בטלוויזיה ונדהם לראות איך זרועות הטרור של הארגון הקיצוני הזה זרעו אימה וחרדה גם בעיר מולדתו. כעבור זמן גם עדה חזרה הביתה והתיישבה ליד בעלה והשניים הביטו בחרדה בתמונות הזוועה שהופיעו על המרקע. "כן, גם אני שמעתי בעבודה מה קרה בלונדון, נראה לי שהלך לנו החופש." היא אמרה נואשות.

"לא הלך לנו שום חופש יקרתי," אמר אברהם החלטית "אולם את הביקור ללונדון נדחה לפעם אחרת, בעת שהרוחות יירגעו שם. אין שום דחיפות למכור את הדירה הקטנה הזאת. את רואה מה זה עולם? פחדנו לבוא לישראל בגלל הטרור, והנה הוא פוגע גם באנגליה." "אז מסתבר שישראל היום, לא לפתוח פה לשטן- יותר בטוחה מאשר מקומות רבים אחרים בעולם," העירה עדה "הנה באות משלחות רבות להשתתף בתחרויות המכבייה."

## פרק ארבע עשרה

כעבור יומיים כשעדה חזרה מעבודתה במועצה, היא מצאה את בעלה יושב בכורסה, גבו שפוף, מכונס בעצמו ומחזיק את ראשו בידי. "מה יש לך יקרי, קרה משהו?" היא שאלה בדאגה. במקום לענות לה הוא הושיט לה גיליון של מכתב, שהיה מוכן קודם לכן על השולחן. עדה התיישבה לידו וקראה את הכתוב בקול רם:

Elvin & Merlin Goddard District Attorney Office

London, England Edward Street No. 97

**Subject: Hiding your winning in Lottery of 50 million £. Drawing No. 786**

To Mr. Abraham Kerner

Shalhevet Hagvurah. Israel

Sir

We, attorney lawyers of great London District Area, turn to you, in commission of our client Mrs. Yoheved Friedman, formerly Yoheved Kerner, in prosecution of hiding the fact of your winning in the Lottery drawing of 50 million £, from the knowledge of your lawful wife, at the time of the drawing. An investigation we conducted in the subject, and according to our best knowledge, you've told your ex wife that you had won 1 million £ only. The rest you've hidden from her knowledge.

According to the law of marriage of the government of her majesty the Quinn, a law that had had been established in the year of 1922, every asset, or capital in the possession of a married couple, is their common property, that includes, of course, winning in the lottery, or any other winning in enhancing the common property. Your divorcee demanding from you now, half of your winning she's been plundered of. From this sum she's ready to discount the expenditures you paid for her as follows:

A) Purchasing and furnishing an apartment in London	at value of	250,000 £	
B) Expenses paid for reaching that apartment to a real estate agent.		5,000 £	
C) Paying alimony for her until she got married again		10,000 £	
D) Payment for her treatment of fertility hospitalization		4,000 £	
E) She's even agrees to discount for every expenditures of your common vacation in Israel			<u>last year at value of</u>
			<u>3,000 £</u>
All these sums up to		272,000 £	

The rest of the sum of 24,728,000 £ (24 million, seven hundred and twenty eight thousand £) she demands to pay for her the earlier possible time. We know that you've emigrated from England to Israel, and now you are a citizen of the State of Israel. According to the Treaty that signed between the State of Israel and Great Britain, every act of fraud, like the one you've committed in hiding the fact of your lottery winning in whole, from the knowledge of your lawful wife, is breaking the law in both countries. Therefore, you Sir are due to be arrested for this via the Interpol authorities.

Now,  
we suggest to you to simply pay your debts to your ex wife, according to the international law, and bring this affair to a satisfying end. You can, of course, appeal to the court in London for objection, but we are in doubt you have the chance of winning.

Expecting for you quick answer

Sincerely yours

Elvin & Merlin Goddard attorney lawyers      Signatures and official stamp

Date: the 25th of July 2005

אלוין & מרלין גודארד      עורכי דין מוסמכים      לונדון,      אנגליה      רחוב אדוארד 97

הנדון: העלמת זכייה בלוטו בסך חמישים מיליון ל"ש. הגרלה מס. 786

לכבוד מר אברהם קרנר      שלהבת הגבורה. ישראל

אנו, לשכת עורכי דין מאזור לונדון רבתי, פונים אליך בשם מרשינו, הגב. יוכבד פרידמן, לשעבר יוכבד קרנר, בתביעה על העלמת זכייה בהגרלת הלוטו סך 50 מיליון ל"ש מידיעת אשתך החוקית בעת ההגרלה. בחקירה שנעשתה בנדון, ולפי מיטב ידיעתנו, אמרת לה שזכית בסכום של 1 מיליון ל"ש בלבד. את יתרת הסכום העלמת מידיעתה.

לפי חוקי הדין של ממשלת הוד מלכותה, חוק שחוקק בשנת 1922, כל קניין ונכס ברשות זוג נשואים, הוא רכושם המשותף, וזה כולל זכיות בהגרלות הלוטו, או כל זכיה אחרת להגדלת הרכוש המשותף. אשתך (גרושתך) תובעת ממך את מחצית סכום הזכייה שנגזלה ממנה. מסכום זה היא מוכנה לקזז את סכומי ההוצאות ששילמת עבורה כדלקמן:

(א) קניית דירה וריהוט בסך 250 אלף ל"ש

(ב) הוצאות תיווך עבור קניית הנכס בסך 5,000 ל"ש

- (ג) תשלום מזונות עד נישואיה מחדש בסך **10,000** ל"ש  
 (ד) תשלום עבור אשפוז לטיפול פוריות בבית החולים בסך **4,000** ל"ש  
 (ה) היא מוכנה אפילו לקזז עבור כל ההוצאות ששילמת עבור בבילויכם המשותף בישראל בסך **3,000** ל"ש. סך הכל התביעה **272,000** ל"ש.

את יתרת הסכום בסך **24,728,000** ל"ש ( **24** מיליון, שבע מאות ושבעים ושתיים אלף) היא תובעת ממך לשלם לה בהקדם האפשרי. ידוע לנו שלפני שנה היגרת מאנגליה לישראל, ועתה הנך אזרח מדינת ישראל. לפי האמנה שנחתמה בין מדינת ישראל לבין בריטניה, מעשה הונאה, כדוגמה שביצעת בהעלמת הזכיה שלך מידיעת אשתך החוקית, הוא עניין עבירה על החוק בשתי המדינות. לכן אתה, אדוני, בר הסגרה דרך מוסדות האינטרפול.

כדי לא להסתבך במשפטים, אנו מציעים לכבודו פשוט לשלם את המגיע לה לפי החוק הבינלאומי, ובוזה לסיים את הפרשה. כמובן, כבודו יכול גם לערער על כך בפני בית המשפט המחוזי בלונדון, אך מסופקים אנו אם תזכה בעירור.

מצפים לתשובתך בהקדם האפשרי חתימות וגושפנקה

בכבוד רב אליון & מרלין גודהרד עורכי דין תאריך 25/7/05

כשעדה גמרה לקרוא את המכתב פניה החוירו. היא אמרה באנחה "נו, חושבת שזה היה צפוי." "לא, זה לא היה צפוי!", התריס כנגדה אברהם בשלילה "בכלל נראה לי שזה לא היה ביוזמתה של יוכבד. היא נשמה פשוטה ולא שואפת לנקמנות. אומנם כעסה עלי מאוד שלא הייתי מסור מספיק לענייני דת וכאב לה שרציתי להתגרש ממנה, אך לא חושב שהיוזמה להגשת התביעה הזאת באה ממנה. מישוה, זה יכול להיות בעלה, שיכול להיות מהמשפחה שלה, או ידידות שלה שהסיתו אותה לעשות כן." "אז מה אתה חושב לעשות בנדון?", "שאלה עדה" להגיש ערעור בבית משפט, או לגשת אליה ולדבר לליבה, או אולי להשתמש שוב בשירותיה הטובים של אחותך, שהיא תנסה להגיע אתה להסכם פשרה כלשהו?"

אברהם לא ענה מיד. אחרי דקה ארוכה של הרהור קשה הוא אמר. "חושב שתחילה אפנה לע"ד, אך לא לע"ד שלך כי הדבר די מביך, ונראה מה הוא יגיד בעניין. כשלעצמי, אינני חושב שאם אתחיל להילחם בה דרך משפטים, זה יועיל הרבה. כי כפי שהתברר מנוסח התביעה ביצעתי עבירה על החוק. אני אומנם אוכל לטעון כי לא ידעתי מה חוק אומר בעניין זה, אך אומרים שאי ידיעת החוק לא משחרר את נתבע מעונש." "טוב, אז תפנה לעורך דין", הסכימה עדה "נראה מה הוא יכול לעזור בנדון. ובכלל איך אנו עומדים מבחינת מאזן החובות שלנו? עשית כבר מאזן הוצאות?" "כן עשיתי", ענה אברהם "נראה לי שגם אם אאלץ לשלם את כל התביעות של גרושתי, אז המצב שלנו יהיה קשה, אך לא קריטי. נצטרך לוותר על הרבה מותרות." הוא ניגש אל המחשב והדפיס את המאזן החובות וההוצאות שלהם שהוא הכין, והושיט אותו לעדה.

עדה עיינה במאזן בכובד ראש. אחר מכן אמרה "אתה צודק, גם במקרה שנצטרך לשלם את מלוא הסכום בתביעה שלה עדיין מצבינו יהיה לא רע. נפסיק להיות עשירים גדולים, נצטרך לרדת מסגנון החיים הפזרני. לא נורא. בעצם, היא השתתה דביבורה "אנחנו בכלל לא מנהלים עורך חיים בזבזני. יש בארץ אנשים עשירים בהרבה מאתנו, שלא טרחו לנדב מכספם תרומה של 30 מיליון \$ לאיזה מוסד ציבורי, או לטובת הנזקקים בחברה. תראה כמה וילות אנשים בונים בארץ, כמה מכוניות חדשות הם קונים, כמה ישראלים נוסעים כל שנה לחו"ל, אפילו יותר מפעם אחד. אנחנו בונים בית משפחתי יפה, לא ביג דיל. עזרת להוריך להשתקם, נתת לאחותך ולחברייך כסף. זה עדיין לא נקרא בזבוז למותרות. אני מציעה שניסע ללונדון יחד עם אחותך ונראה אנה אנו מגיעים עם גרושתך. כל ל"ש שעלייזה תוכל לקזז מהתביעה יהיה רווח נקי." "את לא חוששת מטרור שם?" "מה? פה בישראל זה חברת ביטוח? גם פה צפוי טרור. בלונדון לא ניסע בתחבורה הציבורית, אלא במוניות בלבד. זה הכל."

\*

אברהם התקשר לעורך דין חיפאי וביקש לקיים אתו פגישה. כצפוי גם ע"ד, לאחר שעדיין במכתב של עמיתו מלונדון, הוא הרים את ידו ואמר "אין הרבה מה לעשות, החוק לצידה." הוא יעץ לו לבוא לידי פשרה עם גרושתו. בשובו הביתה אברהם התייעץ שוב עם אשתו. "כנראה שלא נותר בידי ברירה אחרת אלא לנסות לרכך את חומרת התביעה. אשלה תשובה ללונדון לעורכי הדין ששלחו את המכתב ואודיע להם כי אגיע לשם תוך זמן קצר על מנת להגיע עם גרושתי לפשרה בנדון. אנו ניסע ללונדון יחד עם עלייזה. אך את צריכה לבקש אישור חופשה מהעבודה שלך, ואילו עלייזה משלטונות הצבא." "בסדר גמור", ענתה עדה "רצוי קודם לראות מה קורה עם עלייזה, כי בצבא לא תמיד ניתן לקבל חופשה. אז קודם נראה מה קורה אתה, אני כבר אסתדר."

באותו הערב אברהם התקשר אל אחותו לטלפון הנייד שלה, וסיפר באוזנה בתמציתיות את תוכן המכתב שהתקבל מלונדון. "אחותי היקרה שוב אזדקק לשירותיך הטובים. אני ועדה מבקשים ממך לבוא אתנו ללונדון לשבוע ימים ולנסות לברר מה קורה שם. הוא הזכיר לה שאת הדירה הקטנה שלהם באיסט אנד הוא ינסה למכור, דרך המתווך וואלס, ואת התמורה יעביר ליוכבד. עלייזה הסכימה מיד "אני צריכה לבקש את החופשה הזאת מהמפקד שלי, ואם אפשר הייתי רוצה שגם סטיב יתלווה אלינו." אחר כך הוסיפה צוחקת "היחסים בינינו התהדקו מאוד בזמן האחרון." "מצוין", אמר אברהם "אז מחכים לתשובה שלך כדי שנוכל לתאם את הכל בינינו."

\*

עלייזה קיבלו את האישור לחופשה, לאחר שבוע ימים אברהם ואשתו, ובכך זוג הנאהבים הצעירים עלייזה וסטיב עלו על מטוס אל-אל וטסו שוב ללונדון. אברהם הזמין מקומות לכולם במלון ASTORIA שבמרכז העיר. במטוס אברהם הראה את המכתב שהוא קיבל מעורכי הדין מלונדון לאחותו, וביקש להבהיר לה מה הוא רוצה ממנה. "אין צורך להסביר, אחי היקר, אני יודעת בדיוק מה להגיד לה," היא אמרה "גם אני סבורה כי היוזמה לתביעה הזאת לא באה ממנה. תסמוך עלי, אני מכירה אותה יותר טוב ממך..." "בסדר גמור," ענה אברהם מופתע.

עלייזה ידעה את כתובתה של יוכבד, אך לא ידעה את מספר הטלפון שלה. היא לא רצתה לבוא אליה ללא הודעה מוקדמת. היא השיגה את המספר מהמודיעין. ביום השני לאחר הגעתם היא התקשרה ליוכבד והודיעה לה שהיא נמצאת בלונדון עם החבר שלה ושהייתה מעוניינת לבקר אותה. "ברוכת הבאה," ענתה יוכבד "אך אם את באה לדבר אתי בקשר לתביעה, אז חבל על הזמן שלך. אחיך נהג בי בזלזול ושיקר לי." "אני באה לראות מה שלומכם, קראנו בעיתון שטיפול הפוריות שעשו לך בבית החולים הצליח מעל המשוער ואת בהריון עם תאומים." "ברוך השם, ברוך השם," היא השיבה באנחה. "טוב, אז מתי נוח לכם לארח אותי?" "שאלה עלייזה "מתי את רוצה לבוא?" "תגדי את." "בסדר," אמרה יוכבד "מחר ב-5 אחר הצהריים, תביא גם את החבר שלך." "אין בעיה, נבוא ביחד." אברהם נתן כיפה סרוגה לסטיב "רצוי שתחבוש את זה בביקור אצל גרושתי."

\*

עלייזה וסטיב הלכו אל בית משפחת פרידמן. היא צלצלה בפעמון ולאחר דקה איש חסיד צעיר, גבה קומה, ממושקף עם קובע שחור רחב שוליים, לבוש חולצה לבנה פתח להם את הדלת. הוא היה בעל פיות ארוכות ושובלי ציציות שהשתפלו מתוך המקטורן שלו. עלייזה הציגה את עצמה "אני לייזה גיטתה לשעבר של יוכבד, וזה סטיב החבר שלי. יוכבד בבית?" "כן, היא נחה קצת," ענה ברוך פרידמן הבעל והושיט את ידו לסטיב. "נא להיכנס." השניים הקפידו לנשק את המזוזה שבדלת. "בבקשה, תשבו, היא תקום עוד מעט." הם התיישבו ליד השולחן והביטו סביבם. הדירה הייתה יפה ומסודרת עם רהיטים חדשים שקנה אברהם. בתוך ארון ספרים גדול עמדו מסודרים בסדר מופתי כתבי קודש בכריכות הדורות. על הכוננית עמדו פמוטים יפים, ומגש כסף עגול עם דברי פסוקים מהתורה שהם קנו בעת שביקרו ביחד בירושלים. מסביב על קירות הסלון היו תלויות תמונותיהם של רבנים וצדיקים אחרים. "ההיריון שלה מעייף אותה," אמר ברוך "היא סובלת הרבה. הרופאים אמרו שהיא תלד תאומים." "כן," אישרה עלייזה "אפילו קראנו על כך בעיתון בישראל. זה ממש נס רפואי." "במה אתה עוסק אדוני?" שאל סטיב "אני מוהל," ענה ברוך "נו," העירה עלייזה "במקרה שיהיו לכם שני בנים, אז ידך יהיו מלאות עבודה..." "אם ירצה השם," השיב ברוך בחיוך.

הדלת נפתחה ויוכבד נכנסה לבושה חלוק בית, כשקורי שינה מכסים את פניה. "אוי תסלחו לי, הייתי מאוד עייפה ונרדמתי, מה שלומכם?" היא שאלה ונתנה נשיקה לעלייזה ואמרה שלום לסטיב. "הרבה זמן התפללתי שיהיו לי ילדים, אך ההיריון הזה קשה לי." "כמה זמן יש לך עוד עד הלידה?" שאלה עלייזה "משהו כמו ארבעה חודשים, לפחות כך אמרו הרופאים." "גיסתי החדשה עדה, ילדה לא מזמן. גם לה היה קשה, אך אני מתארת שלשאת בבטן תאומים זה מאמץ מיוחד." "האם בעלי הראה לכם את הדירה?" "שאלה יוכבד. "את הדירה אני כבר מכירה," ענתה עלייזה "הרי קנינו אותה ביחד. אך אז היא הייתה ריקה. אז בבקשה תראו לי אותה." כולם קמו ועשו סיור קצר בחדרים ובמטבח. "דירה יפה ונחמדה, אמרה עלייזה בתום הסיור "לעת עתה תספיק לכם. אם המשפחה תתרחב עוד, אז תזדקקו לדירה גדולה יותר." יוכבד התנצלה ואמרה שהיא הולכת להביא להם כיבוד. כעבור זמן קצר היא חזרה והביאה מהמטבח מגש עם קנקן גדול של תה ועוגיות טריות.

"איך הכרת את סטיב?" שאלה יוכבד. "בצבא, הוא מתנדב כמוני. הוא מארח ב' מהעיר יוסטון שבטקסס." "אתם עדיין משרתים, או שכבר גמרתם?" שאל ברוך "יש לנו עוד כחצי שנה," ענה סטיב.

"ואחר כך תחזור הביתה לאמריקה?" שאלה יוכבד "כמובן שאחזור," הוא ענה "מזמן לא ראיתי את משפחתי ואני מתגעגע אליהם. אקח אתי גם את עלייזה לביקור." "ומה תישארו שם?" "מה פתאום," השיבה עלייזה "אחר כך נחזור לישראל ונתחתן." "יפה, יפה, אז שיהיה לכם במזל טוב. איפה תגורו?"

"לעת עתה איננו יודעים, אולי בינתיים בבית של גיסי שתתפנה בקרוב." "אתה עובד משהו? יש לך איזה מקצוע?" שאל ברוך את סטיב "לא, למדתי באוניברסיטה לפני שבאתי לישראל." "אז במה תתפרנסו?" שאלה יוכבד "לסטיב יש תוכניות מרחיקות לכת," הסבירה עלייזה "הוא שר יפה ומלווה את עצמו בגיטרה. יש לו בראש להקים להקה ולתת קונצרטים." "מצוין," קראה יוכבד "אתה כבר מדבר עברית?" "כהה, ככה," ענה סטיב בחיוך. "זו לא בעיה," העירה עלייזה אחרי שנה בארץ כבר כולם מדברים לא רע."

השיחה נסבה על מעשי הטרור האחרונים בלונדון, על הנעשה בארץ, על ההתנקות הצפויה בעזה. אחר כך עלייזה ביקשה מהנוכחים סליחה "ברשותכם הייתי רוצה להחליף כמה מילים עם יוכבד בארבע עיניים." "טוב," אמרה יוכבד "אז אולי נעבור לחדר הסמוך." לאחר שעברו לשם, שתי החברות התיישבו זו מול זו ועלייזה פתחה "אני באמת לא יודעת מה לומר ואיפה להתחיל. אני רואה אותך, כי למרות שאת סובלת מההיריון הקשה, את מאושרת. אני מתרשמת שבעלך הוא אדם נחמד. נראה לי שאת ואחי לא הייתם מתאימים זה לזו מלכתחילה. יש לכם השקפת עולם שונה ולא הצלחתם להגיע לעמק השווה בעיניי האמונה. את אישה יראת שמים ומצניעה לכת. אותך לא מושך העושר, הראוונות. עובדה שלא הרגשת טוב לא בבית המפואר ההוא בבזילדון, וגם לא הנחית מהמלונות היוקרתיים בישראל. את לא אוהבת להתלבש בבגדים יקרים ואופנתיים, נועזים ומעוררי תשוקה מינית אצל הגברים. לא אוהבת להתפרסם ולהתגדר בתכשיטים יקרי ערך. יש לך אושר פנימי ואת מבטחך את שמה בידי הקודש ברוך הוא. את מסתפקת במועט, את אישה צנועה ואין לך יומרות להשיג עושר כלכלי."

יוכבד עמדה להגיד משהו, אך עלייזה המשיכה את דברי הכיבושין שלה "אם ניקח את כל ההנחות היסוד הללו בחשבון, אחי וגם אנוכי הגענו למסקנה שהיזומה לתביעה הכספית שהוגשה נגדו באמצעות עורכי הדין, בשום אופן לא יכול להיות שזה היה פרי יוזמתך. זה לא באה ממך. משהו הסיט אותך, משהו חמד את כספו של אחי, משהו טען שהוא רימה אותך. האם אני צודקת?" במקום להשיב יוכבד פרצה בבכי ופניה התמלאו בדמעות. עלייזה ניגשה אליה וחיבקה אותה "תירגעני, אני מבינה שאת נמצאת במערבולת קשה של רגשות, אך תנסי להשיב לי על מה ששאלתי."

אחרי זמן מה יוכבד, שהתאוששה כמעט מהתרגשותה, אמרה תוך שהיא מנגבת את דמעותיה "את צודקת, זה לא בא ממני. המשפחה של בעלי ששמעו את מה שסיפרתי להם על הטיול שלנו בארץ ועל התרומה הגדולה שהוא העניק לצורך הקמת פארק שעשועים גדול עבור זוגות צעירים, עורר בהם ספקות אם המיליון ליי"ש שאברהם סיפר לי, שהוא זכה בהגרלת הלוטו, הוא הסכום האמיתי. אמרו שזה לא יתכן, הוא בטח עבד עליך ולא סיפר את האמת. לכן יעצו לי לפתוח בחקירה בעניין." "ואת הסכמת?" שאלה עלייזה. במקום תשובה יוכבד משכה בכתפיה ושאלה "הם צדקו, נכון?"

"נכון, ולא נכון," השיבה עלייזה נמרצות "אומנם את הנעשה כבר אין להשיב. אך בשבר שקרה ביניכם אי אפשר להאשים רק את אחי. את האשמת אותו כל הזמן שהוא בוגד בך, שיש לו איזה צרפתייה ערומה, או איזו אישה אחרת שהוא חי אתה, או משהו כזה. הוא היה צריך לסבול מהתפרצויות של קינאה מצדך שלא היה להם שום יסוד. זה מאוד הרגיו אותו. עם יד על הלב, תפסת אותו פעם על חם שהוא מתנה אהבים עם אישה אחרת?" יוכבד השפילה את עיניה "האמת לא, הוא רק עורר בי חשדנות שיש לו משהי אחרת." "להד"ם, התפרצה עלייזה "זה היה רק בדמיון שלך. אך זה רק היה עניין שולי. המחלוקת העיקרית ביניכם הייתה על ענייני דת, וכל משקשור לאמונה באל. אחי הוא אדם בעל אמונה, אך לא רצה להיות משועבד לדת. למרות זאת הוא ואני הגשמנו את המצווה הכי גדולה: עלינו לישראל, ואני מתכוונת לאותה הכמיהה לציין ולירושלים, שכל היהודים בגולה רק מתפללים, אך למעשה לא עושים שום דבר מעשי כדי להגשימה. אני התגייתי לצבא ומשרתת ביחידה קרבית שם כדי להגן על ישראל נגד אויביה. אחי תרם סכום גדול למטרה יפה, לפתח את הארץ ולשמח את לבותיהם של הזוגות הצעירים, ושהעניינים ביניהם יוכלו לבלות שם חיים אין כסף. הוא גם חושב לתת תרומות נוספות למוסדות צדקה שונים בארץ."

"כל הכבוד," אמרה יוכבד, אך מה כל זה נוגע לי? אני לא מבינה." "את לא יכולה לטעון שאחי לא עזר לך, השיבה עלייזה "הנה הוא קנה לך את הדירה היפה הזאת, קנה לך רהיטים, שילם לך מזונות. הוא גם נענה ללא היסוס לבקשתך לשלם עבור הטיפול רפואי לפרויות בבית החולים, שהודות טיפול הזה עכשיו את תלדי ילדים. אם בעתיד יהיו לכם בעיות כלכליות כלשהן, אם תרצו להרחיב את המשפחה, אם יהיה לכם צורך במימון הלימודים של ילדכם שיולדו בשעה טובה, תמיד תמצאו אצל אחי אוזן קשבת. הוא אדם כנה וטוב לב. נכון, אז הוא לא אמר לך את כל האמת בקשר לזכייה. אם יהיה לך הרבה כסף את תהיי מאושרת יותר? יש לך בית יפה, יש לך עכשיו בעל צדיק וירא שמיים, דברים שחלמת עליהם. יש לכם עתיד מובטח. מה את רוצה עוד? את לעולם לא תהיי אשת עסקים, את לא בנויה לזה, זה לא מושך אותך, זה לא המטרה שלך. גם אחי נוכח לדעת שאין לו הכישרים המתאימים להיות איש עסקים, ושהוא לא מסוגל לנהל את המפעל שהוא רצה להגשים. אז במקום זה הוא נתן תרומה לעירייה."



עלייזה עשתה הפסקה בשטף דבריה, אחר כך המשיכה "אני מבקשת ממך, תדברי אל בעלך ומשפחתך ותבטלו את התביעה הזאת, שמי שבאמת ירוויחו מזה נתח שמן, יהיו רק עורכי הדין. אני עומדת על כך שכל בקשה שלך/שלכם לגבי עזרה למשפחה, בעת שיתעורר הצורך, מיד יבוא למימושה, ואת כל הדברים האלה, אם את רוצה אפשר לכלול בכתב ביטול התביעה" סיימה עלייזה.

"איפה נמצא אברהם עכשיו?" שאלה יוכבד "הוא מתאכסן במלון 'ASTORIA', לומר את האמת הוא התבייש לבוא אליכם ולפגוש את בעלך החדש. אם את רוצה, מחר אני, את ואחי יכולים לגשת יחד לבית המשפט ולמלא הצהרה משותפת על ביטול התביעה, כמובן עם אזכור כל התנאים, הסייגים וההבטחות שדיברנו עליהם. מה את אומרת?" יוכבד השתתה בתשובתה "את מבינה שבעניין כה חשוב אני לא יכולה להחליט לבד. אדבר עם בעלי ועם משפחתי, אחר כך אתקשר אליך למלון על מה החלטנו." "בסדר גמור, אך תשדלו לעשות זאת מהר ככל האפשר כי באנו לכמה ימים בלבד." ענתה עלייזה ונתנה ליוכבד את מספר הפלאפון שלה. שתי החברות התנשקו, אחר כך היא וסטיב נפרדו מהבעל וחזרו למלון עם תקווה מסוימת בליבם שהכל יסתדר בטוב.

\*

במלון אברהם ועדה חיכו בצפייה דרוכה לשובם של שני הצעירים. "יש תקווה שיוכבד תבטל את התביעה", סיפרה להם עלייזה, "אך יהיה לזה מחיר." היא חזרה בקווים כללים את שורת ההטבות שהיא ומשפחתה יקבלו בעתיד, כאשר הם יזדקקו לעזרה. יוכבד עוד צריכה לדבר עם בעלה ומשפחתה בעניין. עלייזה רשמה על גיליון נייר את ההבטחות שהיא הבטיחה ליוכבד. עדה עיינה ברשימה וציינה כי הכול טוב ויפה, אך כל סעיף צריך להיות מסוכם גם בסכומים מוגדרים, כי אחרת זה יכול להיות מקור מחודש של סחטנות מצד בעתיד. "יותר טוב שנסכים בסכום מסוים של פיצויים, מאשר לדברים כלליים ומעורפלים", היא אמרה. "נכון מאוד הסכים אתה אברהם. נציע להם סכום של שישה מיליון לי"ש ונעלה את המחיר אם לא יסכימו וננסה להגיע אתם לעמק השווה."

למחרת הטלפון הנייד של עלייזה צלצל ועל הקו הייתה יוכבד. "דיברתי עם בעלי ועם משפחתי. זה בסדר. אולם בעלי רוצה מאברהם 250,000 לי"ש עבור תרומה לקהילה היהודית בלונדון." "תשמעי, יוכבד, גם אנו התייעצנו במשפחה והגענו למסקנה כי כדי לגמור את הפרשה אחד ולתמיד, אברהם מוכן לתת לכם סכום חד-פעמי של שישה מיליון לי"ש ובזה לסיים את התביעה לאלתר. סכום זה יספק את צורככם לשנים רבות." "טוב, הבנתי", באה תשובתה של יוכבד מהקצה השני של הקו. "אז אני שוב צריכה להתיעץ אתם. אתקשר אתך מאוחר יותר."

"אוי", נאנח אברהם "אני אומר לכם שעייפתי מזה. הייתי רוצה כבר לשכוח מכל העניין. בינתיים נצא לאורר את הראש. אולי נלך שוב לבקר בבריטיש מוזיאון, הרי לא הספקנו לראות את הכל." "מצוין", אמרה עדה, "אך הפעם ניקח מדריך." הם הזמינו מונית שלקחה אותם עד פתח המוזיאון. בדרכם לשם הם ראו הרבה ניידות משטרה אצות ורצות על הכבישים בהפעלת צופרים צורמנית. בכל לונדון היה מורגש מתח רב בגלל פעולות הטרור. וגם לפני הכניסה של המוזיאון ניצבו שוטרים חמושים רבים. כל מבקר באתר היה צריך להזדהות ולעבור בדיקה ביטחונית קפדנית לפני כניסתו למוזיאון. עדה ציינה באוזני אברהם "עכשיו גם הבריטים צריכים לעבור את החוויה הבלתי נעימה הזאת מה שאנו בישראל חשים כבר שנים רבות."

\*

גם הפעם, כמו בביקורם הקודם הסיור באולמות של המוזיאון היה חוויה מרתקת. במיוחד לאור ההסברים המפורטים והמקצועיים שקיבלו מהמדריכה החיננית שלוותה את הקבוצה שלהם. גם לייזה וסטיב נהנו מהביקור. לסטיב זה היה הביקור הראשון שלו בלונדון. לפני כן הוא לא כל כך זז מתחומי עיר מולדתו יוסטון. אחרי שעות רבות של טיול רגלי ברחבי המוזיאון, עייפים, אך מרוצים, כולם חזרו למלון ובילו את שארית היום בפעילויות שונות. אחרי ארוחת הערב, לקראת השעה 10 הטלפון של עלייזה צלצל, ועל קו היא שמעה את קולה של יוכבד. "בסדר", היא אמרה בקול עייף "אנו נלך להסדר הזה של שישה מיליון לי"ש כסכום סופי. היה לי קשה לשכנע את משפחתי להסכים לכך. הם רצו משפט. אמרתי להם שאני מתנגדת ולא רוצה יותר להסתבך. שישה מיליון לי"ש זה סכום גדול מאוד ונוכל לחיות ממנו בשפע, ואפילו לחסוך הרבה. אבוא מחר עם בעלי לבית המשפט לחתום על ביטול התביעה." "אמן", אמרה עלייזה בהקלה רבה "אני מאמינה כי התבונה תנצח בסוף. מחר בבוקר אתקשר לבית המשפט ואשאל אותם מתי יוכלו לקבל אותנו ואודיע לכם. תהיו מוכנים" "בסדר גמור", ענתה יוכבד.

\*

טקס חתימה בבית המשפט המחוזי, על מסמך ביטול התביעה כנגד אברהם קרנר היה קצר וענייני. בתוך המסמך צוין בצורה מפורשת וברורה כי הפיצוי של שישה מיליון לי"ש הוא סופי ומוחלט, והצדדים מבטלים כל תביעה בעתיד האחד כנגד השני. בסוף

אברהם שלף את פנקס ההמחאות שלו ומילא את הסכום של £ 6,000,000 לטובת יוכבד וברוך פרידמן. אברהם שלם גם את הוצאות לבית המשפט. בזה העניין תם ונשלם. עלייזה ויוכבד התנשקו וכל האחרים לחצו ידיים בנימוס ופנו לדרכם.

באותו הערב במסיבת הבנקט שערך אברהם לכבוד הזוג הצעיר במלון, הוא פתח בקבוק שמפניה ואמר "נשתה לכבוד אחותי היקרה שהצליחה להוציא אותנו מהבוץ, ברגש, בתבונה, ובכושר השכנוע שלה ולשביעות רצון של כולם." והוסיף "ALL IS WELL, IF IT ENDS WELL" אמר ונתן נשיקה מצלצלת לאחותו. אשתו עדה לחשה באוזני בעלה "יש לך מזל שגרושתך כזאת נשמה טובה ופשוטה. עם אישה אחרת יותר מתוחכמת, יותר ממזרתה, יותר 'קלפטית', יותר נקמנית, לא היית מגיע ליותר כזה בקלות, אם בכלל. אני חושבת שאתה צריך לשלוח לה מתנה יפה להולדת התאומים שלה." "על מה את בדיוק מתכוונת?" שאל אברהם. "למשל עגלה כפולה לשני תינוקות. למשל סט של בגדים יפים, חיתולים ותכשירי טיפול לתינוקות." הוא נתן נשיקה לאשתו "רק לב אישה יכולה לחשוב ככה. מחר, על הבוקר ניגש לבית המסחר 'סקלה' ונזמין את הדברים האלה ונשלח אותם אליה. כל הכבוד לך." "בהזדמנות זאת נקנה קצת מתנות גם הורים שלנו וכמובן גם לחנה'לה." אמרה עדה

יום לפני חזרתם לארץ כולם ניגשו אל משרדו של וואלס. המתווך השמן היה מופתע מהביקור הפתאומי של משפחת אברהם. "תכיר את אשתי החדשה עדה מישראל, את אחותי לייזה אתה כבר מכיר, והנה סטיב, בחור אמריקאי שהתנדב לשירות צבאי בישראל והתחבב מאוד על אחותי. כולם לחצו ידיים בחום." "אז מה הפעם מר קרנר? רוצים לחזור לאנגליה?" שאל וואלס. "אה, לא," השיב אברהם בחיך, אך יש לי משימה מסוימת עבורך לבצע." "נשמע, נשמע," אמר המתווך. "אנחנו רוצים למכור את הדירה הקנטה באיסט אנד שגרנו בה לפני שאלת פורטונה התאהבה בי. אולם צריכים לשפץ אותה לפני כן. באנו לשאול אותך האם אתה מוכן לקחת על עצמך את המלאכה הזאת, אני מתכוון את השיפוץ, כי לי פשוט אין אפשרות לעשות זאת. כמובן תוכל לקזז את כל ההוצאות, וגם את דמי התיווך שלך מהמחיר שתמכור את הדירה." "כמה אתה רוצה עבורה?" שאל וואלס "תאמין לי אין לי מושג," השיב אברהם. "אנחנו לא כל כך מוכרים דירות באיסט אנד, אך למענך, מר קרנר, נעשה את הכל."

אברהם חיטט בכיסים שלו והוציא את המפתחות הדירה "הפכנו את כל הבית עד שמצאנו אותם. מה דעתך שנקפוץ לדירה, וניתן במבט מה אפשר לעשות שם." וואלס הסתכל על שעונו ואמר "בסדר, בוא נלך. משפחתך יחכו לנו פה?" "אוכל לבקש ממך לקחת אותם למלון אסטוריה היכן שאנו מתגוררים? אחר כך שנינו ניגש לדירה." "אין שום בעיה," ענה וואלס "אז בואו ועלו על הרכב שלי." כולם עלו לרכב של וואלס ונסעו קודם למלון, אחר כך וואלס ואברהם המשיכו לרובע איסט אנד. בדרך לשם אברהם סיפר קצרות למתווך את מה שקרה לו בארץ מאז שראו אחד את השני בפעם האחרונה. "עוד מעט הבית שלי, שאני בונה בישראל יהיה מוכן. אשתי עדה הבטיחה לעשות ממנו ארמון. עשיתי רישיון נהיגה וקנינו רכב חדש. האתר עבור הזוגות הצעירים שיזמתי מתקדם ויהיה מוכן תוך שנה. אך מעל הכל יש לנו ילדה קטנה ומתוקה. בשנה הבאה אתחיל ללמוד באוניברסיטה בחיפה." "אני רואה," העיר וואלס שאתה הולך מחיל לחיל." "צריך לעבור הרבה משוכות בדרך, אך ברוך השם, ברוך השם, אני מתמודד עם זה. יש לי אישה נהדרת, וגם אחות נהדרת שהצילה אותי מ'ברוך' גדול." "איזה 'ברוך'?", שאל וואלס "טוב, את זה אולי נספר לך בפעם אחרת."

הם הגיעו למקום. נכנסו בכניסה חשוכה, המוזנחת, עלו במדרגות הרעועות עד שהגיעו לקומה השלישית. שם לאחר מאמץ אברהם הצליח לפתוח את הדלת. הם נכנסו לדירה הקטנה ואברהם נעמד באמצע החדר ועיניו התמלאו דמעות. הוא הוציא מטפחת מכיסו וניגב את עיניו. "מה קרה לך אדון קרנר?" שאל וואלס "תראה מה זה גורל של בן אדם. אם לא אותה המחשבה הסתמית, הרגעית. אם לא אותה ההתערבות הבוטה של יד הגורל בחיים שלי, מי יודע, אולי עד היום היינו גרים בחור העלוב הזה, והיינו סופרים את המעות שיספיקו לגמור את החודש." המתווך השמן ניגש לאברהם ושם את ידו על כתפו. "כנראה שאלוהים רצה לעזור לך, אדוני." "כנראה," השיב אברהם.

אחרי שהתאושש מהזעזוע של ראיית הדירה העלובה שפעם גרו בה, אברהם פנה לוואלס "אז כאמור, תנסה לשפץ את הדירה הזאת כמה שאפשר, תצבע אותה יפה, תכניס קצת ריהוט פנים, אתה יודע, ארונות מטבח, ארונות קיר וכולו, ותנסה למכור אותו במחיר סביר. את התמורה, בניקוי ההוצאות שלך, ובניקוי הרווחים שלך, תעביר לחשבון הבנק שלי בברקליס בנק. את הכסף הזה אתרום לארגון נשים שתומכת בילדים נזקקים בעיר מגוריי." הוא נתן לוואלס את פרטי החשבון שלו. "ועכשיו תחזיר אותי בבקשה למלון אל משפחתי."

## פרק חמש עשרה

**בתום השבוע כולם חזרו לארץ בהקלה גדולה בליבם.** הדבר הראשון שהם ציפו לו היה כמובן להתראות עם המשפחה ובראש ובראשונה עם בתם הקטנה. עדה לקחה אותה מידי הסבתא שרה ונישקה אותה עד שחנה'לה כמעט נחנקה מרוב חיבוקים ונשיקות. "זה היה מתיש ומיגע, אך יחד עם זה הספקנו גם להנאות קצת," היא אמרה לכל הנאספים בשדה התעופה, שכללו, כמובן, גם את הוריה. "אבן גדולה נפלה מליבי," אמר אברהם "עכשיו נראה היכן אנו עומדים עם הבית שלנו ומחר נבקר גם בפארק."

בזמן העדרם הבית בשלהבת הגבורה "צמח" בעוד קומה והיה קרוב לסימו. "צר לי," אמר סמי מנהל העבודה לאברהם "כבר גמרנו את בניית הקירות, אך אם תרצה לעבוד בהנחת הרעפים על הגג, אתה מוזמן לעשות זאת." "תפאדל," אמר אברהם שכבר הצליח ללמוד כמה מילות של הז'רגון המקומי. "תבוא לכאן בעוד כמה ימים," אמר מנהל העבודה "אני מניח שעד עז כבר נעבוד על הגג." גם באתר לזוגות הצעירים העבודות התקדמו יפה. הדקלים והעצים הגדולים כבר נשתלו, הפועלים היו עסוקים בהנחת שטיחים של דשא מוכן שהובאו למקום במשאיות גדולות. באגם המלאכותי צוותי עובדים התיזו שכבה עבה של בטון על דפנות השריון של האגם שימנעו את חלחול המים והתמוטטות הקירות. גם באתרי הבנייה העבודות התקדמו יפה. הכל דפק כמו גלגליה של מכונה משומנת היטיב. הפעם אברהם לא פגש את בועז במקום, אך בערב טלפן אליו והביע את שביעות רצונו מקצב הביצוע. הם נדברו להיפגש ביום ראשון בשבוע הבא.

לאחר ראש השנה אברהם היה אמור להתחיל את לימודיו באוניברסיטה. הוא התרגש לקראת הפגישה המיוחדת עם ספסל הלימודים, אך עדה שוב הרגיעה אותו. "תראה שהשד לא כל כך נורא. אתה כבר אדם בוגר במחשבותיך, לא איזה צועק מתחיל. אם יהיו קשיים מיוחדים אעזור לך במידת יכולתי." אברהם, לאחר שהשפה העברית כבר הייתה יותר שגורה בפיו, עזר כוח ונדר נדר ללמוד ולהשכיל. עלייזה וסטיב חזרו ליחידותיהם בגולן כדי לגמור את השליש האחרון של תקופת שירותם. הם כבר פללו בליבם להגיע ליום השחרור כדי שיוכלו לנסוע לאמריקה, הוא כדי להתראות עם הוריו, והיא כדי להכיר את העולם החדש ואת משפחתו של סטיב.

ביום שישי לאחר שבוע עדה ואברהם נסעו לבית שלהם וראו בסיפוק איך הבניין הולך ונגמר. "השארנו לך אדוני שלוש שורות האחרונות של רעפים להניח על הגג," הודיע לו סמי מנהל העבודה. "אז בבקשה תבוא אתי ונעלה על הגג, אך בזהירות בבקשה, זה קצת קשה להגיע לשם." שניהם טיפסו על הגג וסמי הראה לו בדיוק מה לעשות עם הרעפים האדומים שחיכו לו שם בערימות. "לאט, לאט שלא תאבד את שווי משקלך, הרעפים די כבדים. תניח אותם שיהיו מהודקים היטיב זה לזה, אחרת הגשם יחדור לדירתכם." עדה מלמטה הביטה בסיפוק איך בעלה עובד בתור בנאי, וכשהוא גמר להניח את הרעף האחרון היא מחאה כפיים בהתלהבות. "לו הייתי יודעת שאתה יודע לבנות, היא אמרה לו לאחר שירד אליה מהגג "הייתי נותנת לך לגמור לבנות את הבניין לבדך..." "את וההגזמות שלך," הוא ענה "אך אני ממש מצטער שלא לקחתי יותר חלק בבניית הבית. זה ממש נותן לבן אדם סיפוק כשהוא עובד על הבית שלו." "זה נכון, גם לא היית צריך לשלם לעצמך שכר עבודה..." ציינה עדה בציניות.

"איך האוויר שם למעלה?" היא שאלה בהמשך הנסיעה לכיוון הדירה שלהם "אוויר פסגות," ענה אברהם "רואים שם טוב את הים ואפילו הבחנתי באונייה שעוברת במרחקים." "אני כבר רואה בעיני רוחי איך אנו ניסוב שם על ורנדה לארוחת מנחה, עם קפה ועוגה ונביט באוניות ויכטות ששטות בים." "ואני רואה את עצמי יושב בנעלי בית על כסא הנדנדה וקורא להנאתי עיתונים וספרים ונהנה מהבריזה מהים." "ואני רואה," אמרה עדה "איך חנה'לה שלנו משחקת שם בבובות עם חברותיה. חבל שאנו צריכים לסיים את החלומות שלנו בהקיץ כי הנה הגענו הביתה." "טוב," השיב אברהם "החלומות האלה כבר לא כל כך רחוקים להתגשם, זה עניין של חדשים מספר ואנו כבר שם בבית החדש."

בערב בועז ואברהם דיברו בטלפון וסיכמו שלמחרת ייפגשו באתר הבנייה של הבית שלהם, אחר כך יעברו לאתר הגדול. שני האנשים היו שמחים להתראות זה עם זה, ובוועז התעניין איך אברהם ואשתו בילו את החופש שלהם בלונדון. אברהם, מסיבות מובנות, לא רצה לפרט מה הייתה הסיבה האמיתית לביקורם שם, רק סיפר לבוועז כי בילו טוב וביקרו במקומות מעניינים בבירה האנגלית. "לא הדאיג אתכם המצב הביטחוני שם?" שאל בועז "לא יותר מאשר המצב הביטחוני פה בארץ, כמובן לא נסענו בשום אמצעי תחבורה ציבוריים, אלא במוניות בלבד. מלבד זאת היו לי כמה דברים שלא הספקתי לסדר שם לפני עלייתנו ארצה."

בוועז הסתפק באינפורמציה הזאת ושאל "אתה רוצה לבוא אתי עכשיו לאתר שלך, כפי שספירת לי בטלפון כבר ביקרת שם לבד." "כן, הייתי מאוד סקרן לראות איך העסק מתקדם, אז בסדר, ניסע לשם." "כעבור רבע שעה הם כבר היו באתר. העבודות שם נמשכו במלוא הקיטור. במקביל לעבודות הגינון והפיתוח, גם הבניינים היו קרובים לסיים. הם נכנסו לאולם התיאטרון שהבנאים במקום כבר עבדו שם על הקונסטרוקציה של הגג. בעיני אברהם המבנה נראה יותר גדול מאשר הוא תיאר זאת בדמיונו. אולם האודיטוריום עדיין היה ריק ממושבים "אותם נכניס רק בשלב האחרון," אמר בועז "כשכל הבנאים, הטייחים והצבעים יסתלקו מהמקום. גם את שתילת הצמחייה מסביב נבצע אחר כך."

השניים עברו אחר כך לבניין של בית המלון וסיירו באולמותיו הרבים. לאחר מכן עברו לאתר בריכת השחייה ולמגרשי הספורט שגם כן היו בשלבי הסיום שלהם. "שמע", אמר אברהם בהתלהבות, "זה יהיה אפילו יותר יפה מאשר תיארת לעצמי. מה שאני רואה שאנו מתקרבים מאוד לפתיחה. מתי אתה מעריך זה יקרה?" "משהו כמו חצי שנה, בהנחה שהכל יהיה בסדר ולא ישתבש שום דבר." "למה אתה חושב שישתבשו דברים?" "הבט בארץ הקטנה שלנו אי אפשר לדעת מה יקרה פה מחר. אתה יודע, אני מתכוון להתנתקות וכל התסבוכת הקשורה לזה, אבל אתה יודע איך אומרים את זה אצלנו 'אם עברנו את פרעה, נעבר גם את זה'."

\*

הימים עברו וחלפו להם, והנה הבית שלהם התקרב לסיום בנייתו. עכשיו נותר לבצע את הנוי. העבודות נמסרו לחברת גינון קבלנית. הפועלים החרוצים של החברה הפכו את השטח הנותר סביב לבית לגן פורח בזמן קצר ביותר. אברהם שוב ביקש מהם לתת לו אפשרות להשתתף במלאכה. הם נענו לו ברצון. הוא חפר בורות, שתל שתילים, נטע עצים, הניח והרכיב צנרת, הניח שטיחים של דשא מוכן, ונהנה מכל רגע מהמאמץ הפיזי. "תנוח נפשך", אמר מנהל העבודה כשראה כי בעל הבית התלהב כל כך לעזור להם "יהיה לך הרבה מה לעשות גם לאחר שנגמור את העבודה ונסתלק מפה. הרי בגינה צריכים לטפל אחר כך כל הזמן." "זה יהיה לי ריפוי בעיסוק", השיב לו אברהם. גם הפעם, כמו בעת בניית הבית אברהם הנציח במצלמתו את כל שלבי העשייה.

לאחר הכל נשאר עבור הזוג הדבר המרגש והמאתגר ביותר, והוא לצבוע ולרהט את הבית. לפני הכל הם נסעו קודם כל לבית ההורים במושב ובדקו ושקלו איזה מהרהיטים שהביאו מאנגליה ראוי להעביר לביתם החדש. הם בחרו אחדים, ואת היתר, כולל את הטלוויזיה הישאר להורים. "אנחנו נקנה טלוויזיה עם צג ל.s.d. גדול וגם מערכת סטריאו חדישה", אמרה עדה. אברהם הציע שאולי רצוי שיפנו למומחה לעיצוב פנים לתכנן להם את הדקורציה הפנימית, אך עדה דחתה את הרעיון מכל וכל "אני רוצה להשאיר חותם של האישיות שלי, וכמובן גם שלך, על תכנון הבית. לפני שניגש לקנות את הרהיטים, אני מתכוונת לקנות סידרה של חוברות צבעוניות העוסקות בנושא זה. כמו

## HOME DECORATION, HOME INTERIORS MODERN HOMES

ועוד. אפשר 'לגנוב' כמה רעיונות טובים מהם. לא צריך למהר בעניין זה. אחר כך ניסע לתל אביב, יש שם כמה בתי מסחר וחנויות שמתמחים בנושא זה. נשקול כל דבר לגופו. כמובן ניקח אתנו את תוכנית הבית כדי להתאים כל רהיט למידות החדרים."

"הביטי עדה", אמר "אברהם בהכנעה "אני יודע שהנושא הזה אצלך מאוד רגיש, אך ברשותך הייתי רוצה להביע גם את השגותיי בנדון. "בבקשה, בבקשה", אמרה עדה. "אז ככה. את יודעת שאם לא היה חוק בעניין זה, בני אדם היו גם בונים את ביתם בעצמם, ללא תוכנית מאושרת של מהנדס בניין. ואז מה היה קורה? בגלל חוסר ידיעה, וחוסר התמחות בנושא, הם לא היו בונים את הבית עם היסודות המתאימים, עם הקורות הנושאות את המבנה בחוזק מתאים, לא היו משתמשים בחומרים הנכונים, היו חוסכים במלט, בברזל, וכו', וכו'. עד שיום אחד בהיר היו רואים שהקירות מתחילים להיסדק, ואפילו הבניין היה מתמוטט עליהם. בסערת רוחות חזקה. אומנם בענייני דקורציה פנימית אין סכנה כזאת נשקפת. אולם עיצוב פנים הוא מקצוע כמו כל המקצועות והוא דורש התמחות בנושא. אין זאת אומרת שאת ואני מוכרחים לקבל את כל מה שמעצב הפנים יציע לנו. את בהחלט יכולה לקנות את הז'ורנלים האלה ולהתרשם מהם, ולהביע את דעותיך בנדון, אך במקומך לא הייתי מזלזלת במומחה. הוצאנו הרבה כסף לבניית הבית, אז נוציא עוד קצת ונסדר אותו גם בפנים בטעם ובידע מקצועי." "מה אומר ומה אגיד לך בעלי היקר, הוצאת את הרוח ממפרשי. שכנעת אותי, אך אני בכל זאת רוצה לתהות על קנקנו של אותו בעל מקצוע שנבחר. אולי נראה קודם את העבודות שהוא עשה." "את צודקת בהחלט, אך יש לי רעיון. בועז הרי כל החיים שלו עוסק בעניינים אלה, אז למה שלא נפנה אליו שהוא יחפש לנו מעצב פנים." "בסדר גמור", הסכימה עדה "אז אתה תפנה לבעז ואני אקנה את הז'ורנלים."

כעבור כמה ימים הטלפון צלצל בדירתם של הקרנרים ואיש צעיר עם קול נעים הציג את עצמו בשם אלכס מילר. הוא אמר שבועז שפר פנה אליו בקשר לעיצוב הפנים של ביתם בשלהבת. על שאלה של אברהם בקשר להתמחותו בנושא, הוא ענה כי למד בטכניון בחיפה ויש לו תעודות הסמכה בנושא. הוא יכול גם להראות להם כמה מהעבודות שביצע. "בבקשה", ענה אברהם "אז בוא וניפגש בביתנו, נניח מחר בערב ונראה במה הדברים אמורים. אשתי תהיה פה ואולי נשכור את שירותיך הטובים."

למחרת אלכס הגיע עם שתי מזוודות שהכילו תוכניות שונות בבתים אחדים שהוא ביצע בהם עבודות, ובכך הרבה חומר מקצועי בנושא עיצוב פנים. גם עדה כבר הספיקה לקנות כמה ז'ורנלים. הקרנרים התרשמו ממנו לטובה והציעו לו לבוא אליהם ביום שישי

בבוקר, ואז ייגשו ביחד לבית ויראו את הכל לאור יום. "עד אז אספיק לעיין בז'ורנלים שקניתי וללמוד את הנושא", אמרה עדה "אם יש חומר שאתה חושב להשאיר לנו, נעיין גם בזה." בערב בני הזוג הסתכלו בז'ורנלים ועדה מדי פעם הצביעה בהתלהבות על כמה סידורים מעניינים, חדישים ונועזים: ציוד ועיצוב ריהוט ואביזרים במטבח, רעיונות עיצוב בסלון ובחדר הילדים, באמבטיה, טפטים שונים, צמחיית בית, סידורי תאורה וכולי. ביום שישי הם נסעו עם אלכס לביתם החדש וגם הראו לו את הרעיונות שמצאו חן בעיניהם בעיתונים. לאחר שהם הסתובבו שעה ארוכה בבניין, שכבר עמד בשלבי הגמר האחרונים, אלכס אמר להם "אשתדל למצוא שילוב בין הדברים שמצאו חן בעיניכם בעיתונים, לבין הדברים שאציע לכם, לאחר שאלמד את הנושא בצורה יסודית."

כעבור מספר ימים אלכס שוב חזר אליהם עם הצעות שונות באמתחתו. הוא פרש לפני הזוג את התוכניות שהוא הציע לגבי כל חדר וחדר שבבית. גם עדה הראתה לו מספר פרטים מהז'ורנלים שמצאו חן בעיניה. בסוף היא ואלכס הגיעו לפשרה מה יהיה ואיפה. לאחר שסיכמו את הכל אלכס רשם בפנקסו את מה שהם החליטו ואמר שלפני שהוא יתחיל בהכנת התוכניות הוא ייגש לחנויות ומפעלים שבהם אפשר לקנות את חומרי הדקורציה, ויודע כי כל החומרים הם ברי השגה. אחר כך יבקר בחנויות שונות של רהיטים ויבקש מהם הצעות מחירים לגבי הפרטים שבחרו בהם. "אתם יכולים ללכת אחר כך בעצמכם לחנויות רהיטים ולבקש הצעות לאותם הפרטים", הציע אלכס.

בסוף שבועיים ימים כשהכול כבר נבחר, והוסכם על כל, אלכס הזמין את החומרים, אחר כך את בעלי המקצוע שיבצעו את העבודות: קרמיקה, הדבקת טפטים, עבודות צבע, ריצוף מיוחד, התקנת אמבטיה ובריכת ג'קוזי, התקנת שירותים, תליית גופי תאורה, וסידורים אחרים שונים בבית. כשהכול היה גמור אז הזמינו את הרהיטים, שבינתיים כבר הספיקו לברר מה ואיפה הכי כדאי לקנות אותם. לבסוף נשאר ה-'פיניש': שטיחים, וילונות, תמונות, עציצים, אגרטלים, דברי קישוט שונים. אחר כך הביאו מהחנות את הטלוויזיה החדשה ואת מערכת השמע לסלון.

ביום כאשר הכל הושלם בני הזוג עמדו במרכז הסלון והסתכלו בהשתוממות על ביתם החדש. עדה קרנה מאושר. "עכשיו תגידי לי עם יד על הלב, שאל אותה אברהם" היית יכולה לסדר את הכל בכוחות עצמך, בצורה כזאת מושלמת כמו שזה נעשה בעזרת אלכס?" "אני מודה ומתוודה שלא, הצהירה עדה "צדקת, יש דברים שאדם רק חושב שהוא יודע, אך התברר כי טוב להיעזר לפעמים במומחה." "זה מה שאמרתי, הגיב אברהם "נצטרך פה לארח הרבה אנשים, ותהיי גאה להראות להם את הבית." "כמה בסוף שילמת לאלכס?" היא שאלה "זה באמת לא חשוב, זה פסיק לעומת מה שעלה הבית." "אך כמה בכל זאת?" "5,000 ש.ח." "אוסף לו עוד 2,500 מהתקציב שלי," אמרה עדה "מגיע לו, ואגיד תודה מיוחדת לכוונתו ששלח אותנו."

\*

אחרי חודש ימים, כשהכול היה מוכן, הקרנרים עברו לביתם החדש. את כל הרהיטים הישנים הם השאירו בבית ההורים. בעת ועונה אחת שהזוג עבר לגור לביתם החדש, הם גם שיפצו וצבעו, עם אותו צוות של בעלי המקצוע שעבדו אצלם, גם את ביתה של עדה, כדי שהוא יהיה מוכן לקלוט, בבוא העת, את הזוג הצעיר לאחר שיחזרו מאמריקה. "זאת תהיה דירה טובה מאוד עבור אחותך וסטיב כאשר הם יתחתנו," אמרה עדה "ועד שגם הם יעברו לביתם החדש." מתי אמורים הם להשתחרר מהצבא?" היא שאלה "בימים אלה," ענה אברהם. "טוב, אז נדחה את חנוכת הבית עד שיחזרו הביתה." השיבה עדה. גם ההורים של בני הזוג הקרנרים חיכו בקוצר רוח למועד הזה. עדה תכננה שתי מסיבות, אחת בשביל בני המשפחה והקרובים, ואת השנייה עבור כל היתר: החל מראש העיר, המהנדס שניידר ואשתו, בועז שפר ואשתו, מזכיר העיר ואשתו, אלכס ואשתו, לעורך הדין שלה, הקבלן שבנה את הבית, וכל החברות והקולגות שלה מהעבודה. בינתיים גם התקרב יום מולדתה הראשון של בתם הקטנה חנה'לה. "בהזדמנות זאת נחוג גם את יום ההולדת שלה. נעשה עליה סרט והמון צילומים ואאפה עוגה מיוחדת עבורה." אמרה עדה.

בלילה הראשון שאברהם ועדה נשכבו לישון בביתם החדש, במיטתם החדשה, הנוחה, עדה שאלה את בעלה "ציפיתי לגלות אצלך סימני דכדוך, או עצבנות, או סימן כלשהוא של משבר, בעקבות התשלום של סכום הכביר של שישה מיליון ל"ש ששילמת לגרושתך. איך אתה יכול להיות אדיש כזה?" "מעניין מה היית אומרת אם היא לא הייתה מוותרת לנו כהוא זה, והייתי נאלץ לשלם לה את מלוא סכום התביעה שלה? הכל תלוי בתפיסת העולם של האדם," הוא השיב לה בשלוות נפש "נניח שאת היית זוכה במיליון שקל בזכייה בלוטו לפני שהיית מכירה אותי. הלא היית יוצאת מעורך מרוב שמחה? גם אני הייתי עושה כך. אך מה זה מיליון שקל לעומת הזכייה שלי? ממש פרוטות. הכל יחסי בעולם שלנו. שמעתי פעם בדיחה בקשר לתורת היחסיות שאומרת 'שערה אחת על ראש קרח הוא מעט מדי, אך שערה אחת בתוך המרק שלך היא יותר מדי...' אז חשבתי לעצמי מה היה קורה אם הייתי זוכה 'רק' ב-44 מיליון ל"ש. הייתי מתמרמר שזה מעט? צריך לברך את הקודש ברוך הוא שהוציא אותי ואת משפחתי מהעוני. עבור יוכבד שישה מיליון ל"ש, הוא סכום שלא תוכל לבזבז אותה לעולם. מהסכום הזה, היא ובעלה יהיו מסודרים לכל ימי חייהם. מה עוד בן אדם צריך? גם אם תיתן את מחצית הכסף שלה למטרות צדקה, עדיין יישאר לה די והותר. כך שאין לי שום נקיפת מצפון לגביה. היא

מעולם לא הייתה יוזמת להקים מפעל, מעולם לא הייתה משקיע את הכספה בעסק כלשהו, לא היו ולא יהיו לה אמביציות כאלו. היא אומנם אישה חרוצה, מסתפקת במועט, ואין לה שום יומרות. אז טוב לה בעולם שלה. עכשיו יש לה בעל כמו שהיא תמיד רצתה, יהיו לה עכשיו תאומים ולא יחסר להם שום דבר. כמו כל הנשים הדתיות היא שמה את מבטחה ואת גורלה בידי הבורא. כולם מחכים למשיח, וכשהוא יבוא סדרי העולם ישתנו והוא יטיב עם כל האנושות. אשרי המאמין. "עדה חיבקה את בעלה ואמרה "נקווה שיהיה טוב."

\*

למחרת בערב התקבלה הודעה טלפונית מעלייזה בה היא הודיעה להם כי לרגל פינוי הישובים בחבל עזה, השחרור שלהם נדחה לאחרי ההינתקות. הם, ועוד מספר מתנדבים מחו"ל יועברו לדרום ויעזרו שם לכוחות הצבא בפינוי הישובים. "קשה לומר", היא אמרה "שקיבלנו את הידיעה בשמחה גדולה. זאת לא תהיה חגיגה להוציא את האנשים מבתיהם. נצטרך להיעזר בכל הכוחות הנפשיים שלנו. הלוואי שזה ייגמר מהר ובטוב." לאחר שסיים את השיחה עם אחותו אברהם הפעיל את מכשיר הטלוויזיה בדיוק בעת ששודרה שם תוכנית היומית בשם "התנקות", שמשודרת כל ערב בערוץ 1. על מרקע הופיעה תמונה של עיתונאי שראיין משפחה המיועדת לפינוי. "על גופתנו המתות לא יזינו אותנו מפה", אמרה אישה בוכייה אחת לעיתונאי "השקענו פה את כל חיינו, כל מרצנו, את כל כספנו. בנינו פה ישוב לתפארת. למה שנעזוב מפה? אם הם גיבורים גדולים, אז שיוציאו את הערבים מעזה!" "מה אני אעשה עם כל זה" התחנן בעל החממה "נזרוק את הכל לזבל? דווקא עכשיו יש לי הזמנות רבות מחוץ לארץ."

בני הזוג הסתכלו על המתרחש לנגד עיניהם בתדהמה "עם ישראל התנסה באירועים קשים וטראומטיים בתולדותיו", אמרה עדה "הפנוי הזה של ישובים פורחים ומשגשגים ועקירת אנשים מבתיהם, הוא אחד הקשים ביניהם. המעשה הזה, אולי הכרחי מבחינה מדינית, אך הוא עלול לשים קץ לשנים רבות, לרוח הציוני ולרצון בני הנוער ללכת להתיישבות. אולי ביום מן הימים, לאחר שהשקיעו את מיטב החיים הצעירים שלהם לפיתוח ולשגשוג המקום, יגידו להם 'כל הכבוד לכם, אבל הממשלה החליטה לפנות את הישוב שלכם בגלל שיקולים מדיניים.'"

"מה שכואב במיוחד", אמר אברהם, תוך התבוננות בתמונות של חממות פרחים ענקיות ורבבות עציצים נהדרים שהיו מיועדים ליצוא "וצר לי על אותם החקלאים שהקימו שם משקים לתפארת," "את יודעת שבאנגליה, ובצעם בכל העולם, יהודים עובדים בחקלאות, שמוציאים את לחמם מהאדמה בזיעת אפם, היא תופעה נדירה ביותר. והנה אנחנו רואים יהודים עוסקים בחקלאות ומגיעים להישגים יפים, ועכשיו מאלצים אותם להתקפל ולעזוב את הכל." עדה: "אומנם האמריקאים הבטיחו לנו פיצוי על הוצאות הפינוי, אך שום כסף לו יענה על הטרואמה הזאת. זו גורמת פילוג עמוק בעם והפצעים לא יגלידו במהרה." "בהתחשב במצב העניינים הקשה, סיכם אברהם "אני חושב שזה לא הזמן לשמחות. לכן מה דעתך שנדחה את כל האירועים לחנוכת הבית לאחר ההתנתקות, לעת שהמצב יירגע?" "אתה צודק בהחלט יקרי, לא יקרה שום אסון אם נדחה את חנוכת הבית בחודש, אפילו בחודשיים." "אני חושב," אמר אברהם "כי אחרי הנסיגה תהיה משבר ממשלתי, אך זה כבר אופרה אחרת."

"NEVER A DULL DAY IN ISRAEL." ("אין יום משעמם בישראל") עדה הוסיפה תוך אנחה עמוקה.

\*

למחרת אברהם קיבל קריאה טלפונית מיולי ברמן, הסטודנט/המורה שלו לשעבר בלונדון. "אוי ידידי, מזמן לא שמענו עליך. מה שלומך? מאיפה אתה מדבר עכשיו?", שאל אותו אברהם. "אני מדבר מחיפה. לפני שבוע חזרתי לארץ. סוף, סוף גמרתי את לימודי באנגליה. חשבת להתקשר אליך ולשאול מה שלומך ומה שלום המשפחה." "שלומנו טוב. אז אם אתה בחיפה, אז בוא ותקפוז לבקר אותנו. מה עם החברה שלך, אתם עוד מחזיקים את הקשר?" "מה זאת אומרת מחזיקים את הקשר? אנו עומדים להתחתן בקרוב." "אוהו! אז יהיו לנו בקרוב שפע של חתונות." "למה? מי עוד מתחתן?", שאל יוסי "אחותי עם סטודנט מאמריקה שהכירה אותו בצבא. אז תבוא, ונדבר. תביא גם את החברה שלך, יש לי משהו להציע לכם." "נבוא בשמחה, אך הדבר יצטרך להזחות קצת. קיבלתי שבועיים מילואים לפנות את המתנחלים מגוש קטיף." "גם אתה בני ברוטוס...?" "גם אני, לצערי, מי עוד?" "אחותי והחבר שלה." "מה אומר לך," אמר יוסי "הייתי מוכן במקום זה ללכת להילחם נגד 'הג'יהאד האסלמי בגדה, מאשר להוציא יהודים מבתיהם." "אני מאמין לך ידידי בכל לבי." "אך מיד שאחזור מהמילואים ארים אליך טלפון." "בסדר גמור," אמר אברהם "להתראות," השיב יוסי.

אברהם קיבל מדי פעם טלפון מעלייזה "מה את עושה שם אחותי היקרה? את יכולה לספר לי, אם זה לא סוד צבאי?" "לא סוד. צירפו אותי ליחידה שאמורה לטפל באנשים, בעיקר בנשים שיקבלו להם, התמוטטות עצבים, שיתעלפו מהתרגשות יתר 'YOU NAME IT'. מה אגיד לך. תפקיד בלתי נעים ביותר. הייתי מעדיפה להישאר ביחידת התותחנים בגולן." "אני מאמין לך יקרת.

ומה אם סטיב?" "אותו צירפו ליהידת התותחנים, במקרה שיהיו צרות עם הפלסטינאים. עוד מספר ימים והכל יסתיים, מקווה בשלום." "גם אני מקווה" ענה אברהם, תהיי בקשר."

באחד הימים אברהם קיבל מכתב מאת וואלס, בו המתווך הלונדוני הודיע לו שהצליח למכור את הדירה הקטנה ב 'איסט אנד' תמורת 35,000 ל"ש. היו לו כ-10,000 ל"ש הוצאות, ואת היתרה בסך 25,000 ל"ש הוא העביר לחשבונו של אברהם, כפי שהם סיכמו ביניהם. הוא איחל להם הרבה מזל ובריאות טובה בהמשך דרכם.

ימי המשבר הקשורים להתנתקות עברו להם, והחברה הצעירים, עלייזה וסטיב חזרו הביתה. הם היו המומים לראות את ביתם החדש, ביתה לשעבר של עדה, ששופץ ונצבע מחדש ואף רוהט ברהיטים חדשים. "זה יהיה שלכם, עד שתתחילו לבנות את הבית שלכם בעתיד," אמרה עדה. "תודה, תודה בקרב לב, מתנה נפלאה," אמרה עלייזה ונישקה את גיטתה "ואיפה בית החדש שלכם?" "בואו, נראה לכם אותו, הוא לא רחוק מכאן." כשהצעירים ראו את הבית המשפחתי של זוג הקרנרים לא רצו להאמין למראה עיניהם. "מי תכנן את הבית הזה? ומי עיצב אותו בפנים?" "שאלה עלייזה" "את תוכנית הבית עשה האדריכל שניידר," אמרה עדה "אותו האדריכל שתכנן את הפראק של אברהם. הוא עשה את זה בהתנדבות, לאות הוקרה לאברהם. את עיצוב הפנים עשה מעצב פנים מקצועי, עם שיתוף פעולה אתנו." "אין לי מילים להביע כמה הבית הזה יפה," אמרה עלייזה "לאחר שנחזור מארצות הברית ונתחתן, בעזרת השם, אני וסטיב נפנה לאותו אדריכל שיתכנן גם לנו בית." "ואיפה חנה'לה," שאלה עלייזה "היא בחדר הילדים עם האמה שלי אבה. שתי הסבתות מטפלות בילדה לחילופין. בהיכנסה לחדר הילדים עלייזה נשקה לפעוטה ולסבתא אבה, אחר כך שיחקה שעה ארוכה עם חנה'לה.

"תשמעו חברה," אמר אברהם לזוג הצעיר "רציתי להגיד לכם משהו" בניית האתר שלי הולכת ונגמרת בימים אלה. הפועלים עובדים שם על ביצוע השיפורים והליטושים האחרונים. יתכן שבעוד כחצי שנה, ואולי יותר מוקדם, אפשר יהיה לפתוח את הפארק לקהל הרחב. בין היתר יהיו שם סידורים לעריכת חופות. הצעתי להנהלת האתר שזוגות הצעירים שיתחתנו במקום, יזכו להנחה ניכרת במחיר הכניסה והבלוי באתר. חשבתי להציע לכם שלאחר שתחזרו מאמריקה, שגם אתם תתחתנו שם באתר, אולי בכלל תהיו הראשונים." "אוי זה יהיה נפלא," אמרו בהתלהבות, כמעט ביחד עלייזה וסטיב. "אולי יהיה עוד זוג שירצו להתחתן שם," אמר אברהם "זה יוסי ברמן, המורה שלי שלימד אותי בלונדון וחברתו. אנסה לשכנע אותם לבוא להתחתן בפארק. בכלל יש לי הרבה רעיונות חדשים שאפשר יהיה לנצל את הפארק גם בעונת החורף. אפשר לקיים שם אירועים שונים, גם לילדים, להציג הצגות, להקרין סרטים, ועוד, ועוד. מקום לא יחסר."

"אז מתי אתם מתכוונים לנסוע?" שאלה עדה. "טוב," אמר סטיב "עד כה המצב היה מבולבל, עכשיו שהשתחררנו נתחיל לטפל בנסיעה. צריך להתכונן, לסדר דברים, לעדכן דרכונים. מקווה שזה לא ייקח זמן רב." "ההורים כבר יודעים על בואכם?" שאל אברהם "בוודאי שידעו, הם מחכים לנו בכיליון עיניים." "אני מקווה שהם יבואו לחתונה שלכם?" אמרה עדה "איזו שאלה? בטח שיבואו." "ויש לכם איזה רעיון מה אתם תעשו בעתיד?" שאל אברהם את סטיב. "אני רוצה לארגן תזמורת קטנה שיהיו בה עוד שני חברה שינגנו על גיטרות, אחד מהם ינגן על גיטרה בס. בנוסף יהיו עוד נגן סינתיסייזר, מטופף על כלים שונים, נגן קלרינט, ואולי גם זמרת פופ בעלת קול חזק." "אך זה ממש נשמע נפלא," התלהבה עדה "מבלי לשמוע את התזמורת." "אנחנו באתר נקבל אתכם בשמחה רבה." אמר אברהם. "לא נגן את כל ה 'TRASH MUSIC' של היום," הוסיף סטיב "רק שירים יפים, מלודיים, שהיו באופנה לפני 20, 30, ו 40 שנה."

כעבור שבועיים הקרנרים ליוו את הזוג הצעיר ונפרדו מהם בשדה התעופה נתב"ג. אחר כך שחזרו הביתה, עדה הלכה לעבודה שלה במועצה, ואברהם מיד ניגש לאתר לראות מה מצב העניינים שם. הוא מצא באתר את בועז נותן הוראות לבעלי מקצוע שונים, אשר עבדו במרץ בשלבי הגימור האחרונים של האתר. בועז קיבל את מעבידו בהושטת ידו "מה נשמע מר קרנר? הכל בסדר במשפחה?" "בסדר גמור ואצלכם?" "עיניך הרואות, אנו לקראת הסיום ומבצעים את התיקונים האחרונים. זה לא ייקח זמן רב ונמסור לכם את האתר. אתה רוצה לעשות סיבוב?" "ברצון רב," ענה אברהם.

השניים נכנסו לרכב טיול מיוחד, אחד מתוך עשרות שיעמדו לרשות הנופשים. הרכב היה מונע בדבשות רגליים, כמו אופניים, על ידי שני אנשים והיה מסיע זוג נופשים ממקום למקום באתר. הגגון שלו היה עשוי מבד צבעוני שהגן על הנוסעים מקרני השמש. הם עברו ממקום למקום ואברהם לא הספיק להתפלא ממראה עיניו. המדשאות היו כבר מוריקות כמו שטיח ענק גדול. העצים החדשים כבר התחילו לבלבל, והדקלים הוסיפו את חנינם האקזוטי לנוף. בערוגות הפרחים שיחי הורדים נתנו ריחם. אחר כך נסעו לאגם המלאכותי, לקחו שם סירה שעגנה במזח הקטן והפליגו בה להנאתם. מסביב, בהיקף גדול האגם, הייתה שתולה צמחייה מגוונת שכללה עצי ערבה בוכייה שענפיו השתפלו לתוך מימי האגם, עצי לבנה, תדהר, צאלון, פלפוטורום, ג'קרנדה, שפרחו בשלל צבעים, וביניהם מגוון גדול צמחי ביצה שונים. בשמיים עברו להקות ציפורים מציצות. על האגם עצמו שטו ברבורים לבנים, ארוכי צוואר, שהובאו למקום במיוחד מחוץ לארץ. כשיצאו הם התיישבו על אחד הספסלים היפים, הנוחים שהיו פזורים לאורך השבילים הרחבים.

"מה אומר לך", אמר אברהם בהתפעלות "המקום הזה כמו חלום. אני לא צוחק אתך. באמת חלמתי חלום כזה שטיילתי עם אשתי בגן יפה כזה, והנה החלום התגשם." השניים עוד ישבו זמן מה על הספסל, אחר כך אמר בועז "בוא נראה את המלון."

הם עלו שוב לרכב הטיול והתגלגלו עד הרחבה שבפתח המלון. אחר כך נכנסו למשרד הקבלה המרווח. משם המשיכו לאולם הלובי הענק שישמש בהמשך גם כאולם המתנה, משחקים כמו שח, ברידג', קלפים, אולם קריאה, ולחלופין גם אולם ריקודים. משם המשיכו לחדר האוכל שיכול היה לארח כ-200 סועדים. עברו למטבח המודרני שהיה מצויד עם מיטב השכלולים החדשים ביותר לבישול ואפיה עבור אורחים רבים. אחר כך עלו לחדרים. אברהם בדק את הריהוט היפה, המודרני בחדרים, פתח את הדלתות של המלתחה, בדק את עצמו במראות, העביר את ידו על לסותתיו כדי לוודא שהגילוח הבוקר שלו היה מוצלח, ישר את עניבתו. אחר כך נשכב במיטה הזוגית המצוידת במזרון קפיצי גמיש, ואמר בהנאה "חושבני שהמלון הזה יוכל בקלות להתחרות עם כל מלון בעל 5 כוכבים." "אין ספק בזה", אמר בועז "בנינו לא רק להיום, אלא במבט לעתיד. רצינו שהמקום ימשוך גם אנשים אפילו מחוץ לארץ, גם מבוגרים, לא רק זוגות צעירים."

"הכל טוב ויפה", אמר אברהם "השאלה אם בני האדם יוכלו להרשות לעצמם את התענוג הזה?" "זה כבר לא התפקיד שלי להתערב בענייני עסקים", השיב בועז "אך זו השקעה לתווך ארוך, זה ייקח שנים עד שהעסק יתחיל להניב פירות, אני מתכוון רווחים." "לפי כך מסתבר שזוגות הצעירים, שידם לא משגת את דמי הכניסה לאתר, עוד יצטרכו לחכות זמן רב..." "לא בהכרח", ענה בועז "זה יהיה תלוי באיזו מידה ההנהלה תוכל לנצל את פוטנציאל של האתר. ישנן אפשרויות רבות לארח פה כינוסים, אירועים חברתיים שונים, הצגות, הופעות אמנים, ערבי קולנוע, נשפי ריקודים, תחרויות ספורט, תחרויות שחייה וכה הלאה" "תאמין לי גם אני חשבתי על זה", אמר אברהם "הראש היהודי ממציא פטנטים, מה אתה אומר בועז?"

"שמע אני מוכרח לספר לך סיפור ששמעתי", אמר בועז "שאלו פעם יהודי אמריקאי איך הגיע לעושרו הרב בעולם החדש? 'הרי הגעת לארה"ב רק עם הבגדים המרופטים שהיו על גופך. איך התעשרת?' 'פשוט מאוד', ענה היהודי 'בשבוע הראשון שהגעתי לניו-יורק, קניתי כמה קופסאות סיגריות 'מלבורו' מסוחרים במאה דולר. אחר כך עמדתי בפינת הרחובות 42/40 ומכרתי אותם במאותיים דולר. הרווחתי את ה-10 האחוזים הצנועים שלי, וככה התעשרתי...' "אתה רוצה לרמוז כמה יהודי יכול לבלף", אמר אברהם "אנו נרוויח את לחמנו ביושר, ייקח זמן, כמה שייקח." "אין ספק בזה, מר קרנר, זאת הייתה כמובן, רק בדיחה." "בדיחה טובה", אישר אברהם.

\*

בערב אברהם מסר דו"ח לאשתו על מה שראה בפארק. "או-טו-טו אנחנו יכולים לפתוח אותו." הוא סיפר לה. "איזו שמלה את מתכוונת ללבוש להזדמנות הזאת?" "אבוא ערומה. מה אתה אומר?" "שיגעון, כולם יסתכלו עליך במשקפת של חיידקים, ותחסכי לי הרבה כסף לקנות לך שמלה." "אתה רואה איזו אישה חסכונית יש לך. אבל תגיד אתה, איזו שמלה היית רוצה שאלבש?" "את אוהבת לדפדף בז'ורנלים של מודה. אז תבחרי לך משהו מעניין, שמלה עם מחשוף גדול. או שיכולים לבקר בכמה חנויות יפות לאופנת נשים בחיפה, אולי בתל אביב. זה יהיה בשבילך גם בילוי טוב." היא נתנה נשיקה גדולה לבעלה "איזה בעל חמוד הגורל זימן לי."

לאחר יומיים הטלפון צלצל ויוסי ברמן היה על הקו. "גמרתי את המילואים", הוא בישר באוזני אברהם "אנו יכולים לבוא אליכם. מתי אתם פנויים לקבלינו?" "לא משנה, הערב, מחר. תגיד אתה." "חכה אשאל את מרי." "מי זאת מרי?, מרי פופינס...?" "לא", צחק יוסי "היא החברה שלי, היא פשוט אוהבת את השם הזה. אך השם שלה האמיתי הוא מרים. אך אתם תקראו לה איך שאתם רוצים." לאחר דקה יוסי אמר כי יבואו הערב בשעה 7, "זה בסדר?" "בסדר גמור", השיב אברהם "הנה הכתובת שלנו."

בערב יוסי וחברתו הופיעו בדלת ביתם והיו מלאי התפעלות מרגע הראשון משנכנסו לדירה. "הבית שלכם הוא לדוגמה ולחיקוי לכל משפחה בישראל", הוא אמר "נא לא להגזים, יש עוד בתים יותר יפים בארץ", אמר אברהם "אך אשתי עשתה חיל בעיצוב הדירה, לעומת זאת אני עזרתי לבנאים להניח בלוקים בקיר, הנחתי גם כמה רעפים בגג, גם שתלתי עצים ושתילים בגינה." "שיתוף פעולה נהדר", אמר יוסי. "אפשר לראות את הבת שלכם?, שאלה מרי." "אם היא עדיין ערה, אז כן", אמרה עדה. היא קמה ועברה לחדר הילדים והביאה אתה את חנה'לה "תני יד למרי וליוסי" אמר לה אברהם. הקטנה הושיטה את ידה הזעירה לזוג. "היא אומנם רק מרי, ולא מרי פופינס, אחרת מיד היינו מציעים לה להיות מטפלת אצלנו", אמרה עדה לקול צחוקם של הזוג.

"אז מה אתה מספר יוסי 'איך היה במילואים?'" "סיוט, טוב שזה כבר נגמר. אני אדם חילוני בהשקפת עולמי, וחולק על צורת חייהם של רוב המתיישבים שם, דרך אמונתם, על הדמגוגיה המשיחית שלהם, שלפעמים גובל בפנאטיות. על זה שמכריחים את



נשותיהם להיות כל שנה בהריון, וכולו, וכולו. אך האמת צריכה להיאמר: אלה החלוצים האמיתיים של הארץ הזאת. הם נצמדו לקרקע, ובעיניהם האדמה הזאת, (של עזה) היא קודשה, ושייכת לעם היהודי בצו אלוהי מימי הבית השני של ממלכת יהודה. הם, במובנים רבים מלח הארץ. חלוצים טובים, ולא כאלה הפוחזים, 'נפולת של נמושות' שמדברים גבוה, גבוה על ציונות ויושבים במרכז הארץ, ומוכנים לוותר על המדינה, אם מישהו יציע להם איזה ג'וב שמן בחו"ל." אמר יוסי בהתרגשות והמשיך

"אני טוען שזאת הייתה פשלה אחת גדולה של הממשלה שלנו לבצע את הפינוי, בצורה ובאופן שזה נעשה." "מה אתה מתכוון?" שאלה אותו עדה. "אז ככה: א) היו צריכים לעשות משאל עם, זאת כדי בעיית הפנוי יהיה מקובל על רוב העם. אך שרון מיהר כדי להרוויח זמן, וכל העסק של הפינוי לא יתפספס בידו, עקב התסיסה של מתנגדיו. ב) לא היו צריכים לבצע את הפנוי בלי לקבל תמורה הולמת מהפלסטינאים. ג) היו צריכים לתת זמן למתנחלים לארגן את חייהם מחדש. לארוז ולהעביר את רכושם למקום, אזור אחר, בצורה יותר מאורגנת, ובעיקר לעזור לחקלאים שביניהם להעביר את החממות שלהם בשלמותן למקום החדש, שהצמחים הרבים לא יינזקו. כל זה לא נעשה וחבל. היו גם מחזות קורעי לב שאנשים נצמדו לביתם, בכו בהיסטריה ולא רצו לעזוב. מצד שני ראיתי גם איזה עלבונות, קללות ודברי נאצה כמה מהמתיישבים, שאולצו לצאת מהבתים שלהם בכוח, הטיחו בפני החיילים והשוטרים המסכנים. חיילת אחת פשוט לא יכלה לסבול את החרפה שהטיחו בפניה המתנחלים. היא התמוטטה ונלקחה באלונקה מהמקום. חיילת אחרת פרצה בבכי ואחר כך נסוגה לפינה של אחד הבתים, שם מררה בבכי שעה ארוכה. מבחינה רגשית זאת הייתה משימה קשה לביצוע על הצבא ועל כוחות המשטרה, מאשר קרב עם האויב. המראות הטראומטיים שנגלו לעינינו לא יישכחו במהרה."

"ומה אתה עשית אישית?", שאל אברהם "הייתי צמוד ליחידת אבטחה במקרה של התפרצות של מהומות. תשמעו, בישוב אחד הקיצוניים הסתגרו בבית הכנסת המקומי. מפקד היחידה שלנו ניגש לדלת של הבניין וביקש, בעזרת רמקול מהאנשים שהסתגרו שם לצאת מיד החוצה. מאחר שלא נענה, הקצין שם את אוזנו על הדלת ושמע לחשושים מבפנים. הוא שוב קרא להם לצאת. על כך הקיצוניים ענו כי אם הצבא ייכנס בכוח, הם יפוצצו על עצמם את הבניין. הקצין שוב לקח את הרמקול בידו ואמר להם 'אתם לא רוצים לצאת, בסדר. את המשך של המשא המתן תנהלו עם אנשי החמאס'. כמובן לא היה לו בראש, אפילו במקרה הקיצוני ביותר, לעזוב את המקום ולהשאיר את מסתתרים בבית הכנסת לטרף של כנופיות הטרור. בכל אופן אנחנו נסוגנו למרחק ניכר מהמקום. אחרי כעשר דקות ראינו שהדלת נפתחה והחברה התחילו לצאת החוצה אחד, אחד, בידיים מורמות. פרצוף אחד מזוקן, בעל פיות ארוכות, בא אלינו ואמר "אתם צודקים, לא באנו להילחם באחים שלנו. אם נגזר עלינו להיכנע, אז מעדיפים לעשות זאת לצבא שלנו ולא לרוצחים השפלים האלה מעבר לגבול."

"אז היו לכם חוויות קשות שם," אמר אברהם "בהחלט, אמר יוסי. "תגידי מרי, איפה הכרת את החבר הנחמד הזה שלך?", שאלה עדה "למדנו יחד באוניברסיטת חיפה, בפקולטה למדעי ההיסטוריה." "יפה, אז שניכם עוסקים בהיסטוריה. הייתי רוצה לשאול אותך איך לפי דעתך ההיסטוריה תשפוט את ראש ממשלתנו, אריק שרון? כגיבור לאומי? כפוליטיקאי גדול בעל שאר רוח? כטקטיקן ואסטרטג נועז? או מה?" "אני סבורה," השיבה מרי "שהוא יופיע בדפי ההיסטוריה כאיש צבא ומדינאי דגול, מי שהצליח לעבוד על כולם, לבלבל ולתעתע את כולם, את אויביו ואת ידידיו כאחד." כולם צחקו על התשובה השנונה של מרי. "טוב," אמר אברהם "השם מרי פופינס לא מתאים לך, אולי יותר טוב שיקראו לך מריה אנטוניאט?" "חס וחלילה!" צעקה מרי, כשהיא תפסה את פניה בידיה "בכלל קוראים לי מרים ליבר." "יותר טוב מרים לבר (LOVER), אמר אברהם. "היא גם LOVER," אמר יוסי בצחוק. מרי הייתה נערה יפה, בעל גוף תמיר וחטוב, עיניים כחולות, פניה היו רחבים. שפתות פיה היו חושניות. שערותיה הזהובות היו קלועות בצמות, אותן היא קיפלה על ראשה בסיכות. הצחוק שלה היה צחוק ומלכב ומתגלגל. יוסי היה גבר צעיר גבה קומה, בעל שערות שטניות בעל עיניים חומות ומבע משובב ואינטליגנטי... דיבורו היה שקט ומחושב. 'זוג מהשמיים', חשבה עדה.

אחרי שכולם צחקו והתבדרו אברהם אמר ליוסי "מה שרציתי להגיד לכם זה, שמועד פתיחת האתר שלנו הולך וקרוב. יהיו שם הרבה מאוד אפשרויות לזוגות צעירים לבלות ולכיף. תהיה שם אפשרות גם להתחתן עם כל גינוני הטקס המקובלים בדת היהודית. אמרתי לך בטלפון שהזוג הראשון שיעלה שם לחופה יהיה אחותי והחבר שלה שהכירה אותו בצבא. הם עכשו באמריקה מתארחים אצל הוריו של הבחור. אז רציתי לשאול אתכם אם יש בדעתכם גם להתחתן בקרוב, או שזה עדיין לא על הפרק?"

יוסי ומרי הסתכלו זה בזה במבוכה בולטת "אנחנו כבר העלינו את הנושא בינינו," אמרה מרי בביישנות "אך לא החלטנו סופית." "אני לא רוצה להתערב בענייניכם הפרטיים, רק רציתי לציין כי הנהלת הפארק החליטה להעניק מחיר מוזל לביילוי בפרק לאותם הזוגות שגם יתחתנו במקום." "אז מה אתה רומז אברהם," שאל יוסי בחיוך "שרק בשביל ההנחה כדאי להתחתן...?" "גם," ענה אברהם "אך במיוחד בשביל ליל הכלולות, שכלול כמובן במחיר... טוב כולם צחקו בלב שמח. "טוב," אמרה מרי "הצעה מפתה, נחשוב בזה בהחלט." "כדאי לכם כי יהיה שם קהל רב, צלמים, אנשי ציבור, מנהיגים, ואני משער כי הטכס כולו ישודר בטלוויזיה." "אתם רואים זו סיבה נוספת להתחתן שם," הוסיפה עדה.

אחרי כמה ימים גם עלייזה וסטיב חזרו מארה"ב מלאי חוויות, ועלייזה סיפרה בהתרגשות על פגישתה עם הוריו של סטיב. "אנשים נפלאים, אמריקאים וטקססנים טיפוסיים, הם מדברים עם מבטא דרומי כבד. משפחתו של סטיב קיבלה אותי בזרועות פתוחות. הם חדורי רגש ציוני ותורמים קבועים למגבית היהודית, אך מדאיג אותם מאוד מה שנעשה בישראל בימים אלה." "ואיך הם גרים שם?", התענינה עדה. "בבית גדול ומרווח, עם בריכת שחייה, שזה לא דבר יוצא דופן שם." "ומה הם אמרו לרעיון של בנם לייסד תזמורת בארץ?", שאל אברהם. "היו מאוד מרוצים מזה ואביו הבטיח לעזור לו במימוש התוכנית בתמיכה כספית. בכלל התברר שסטיב התחיל לנגן על הגיטרה מגיל חמש." "ואיך המזוג האוויר שם?", שאלה עדה "בדיוק כמו פה, חם ולח, אבל יש להם כל השכלולים למיזוג אוויר, ובריכת השחייה ליד הבית."

"נו, וראיתם הרבה קאובויים רכובים על סוסים שם?", שאלה עדה "הקאובויים של היום כבר לא רוכבים על סוסים," השיב סטיב בחיוך "הם רוכבים על מכוניות קדילק. אלא שהמסורת והכבוד כלפי עברם מימי המערב הפרוע עוד מושרשים היטיב בתודעת תושבי טקסס. זה בעיקר מתבטא בלבוש שלהם. הם לובשים מכנסי ג'ינס רחבים, חולצות משובצות וכובעי בוקרים רחבי שוליים, נועלים מגפי עור מקושטים. המהדרים גם מצמידים אקדחים למותניהם. מדי פעם עורכים שם ירידים ותחרויות על רכיבה על סוסי פרא, הנקראים 'רודאו'. כמו בספרד ששם רץ ההמון ברחוב לפני שוורים זועמים, שם בטקסס רוכבים נועזים וחסרי פחד לחלוטין מנסים לרכב על גבי סוסי פרא, ולא אחת ה'שעשועים' האלה נגמרים שם בפציעות קשות, אף במוות." "כמובן שירי 'הקאונטרי' שם מאוד פופולאריים," הוסיפה עלייזה "אולי סטיב שאב את השראתו מהאווירה הזאת." "אני בטוחה בכך," אמרה עדה.

\*

עכשיו גם התאפשר לקרנרים, אחרי דחיות רבות, לחוג את חנוכת הבית וגם את יום הולדתה הראשון של בתם חנה'לה. צילמו אותה מכל הזוויות האפשריות. האורחים הרבים הביעו את התפעלותם מעיצוב הבית וחילקו שבחים לעדה ולאברהם. גם פתיחת האתר היה על הפרק. לכבוד האירוע הוקמה טריבונו ענקית במבואות הפארק, והוזמנו אליו אנשי הציבור רבים, חברי כנסת ואף שרים בממשלה. האירוע נחוג בחגיגות רבה, בטקסים ובנאוים רבים. ראשון הנאוים היה כמובן, ראש העיריית שלהבת הגבורה, מר דוד ברנשטיין. הוא העלה על נס את תרומתו ואת יוזמתו של אברהם קרנר. "בלעדיו המפעל היפה הזה לא היה בא לעולם," הוא אמר "אני רוצה להזמין בזה לבמת הכבוד את אברהם קרנר ואת אשתו." לאחר שהשניים תפסו את מקומם, ראש העיר הכריז "מועצת המנהלים החליטה למנות את מר קרנר לנשיא הכבוד של האתר, שהוא גם ייקרא על שמו. כמו כן החליטה המועצה למנות את רעייתו, הגברת עדה קרנר למזכירה הראשית של האתר. זאת עקב עבודתה המסורה במועצה בנושא יחסי הציבור. אני מאחל לשניהם הצלחה בהמשך עבודתם לפיתוח נוסף של הפארק."

לאחר שהקהל קיבל את הזוג בתשואות רמות, ברנשטיין המשיך "כידוע הפארק ישמש, מלבד לאירוח לזוגות צעירים בירה הדבש שלהם, גם למקום נאות לערוך בו חתונות, אירוע חברה שונים, תחרויות ספורט וכדומה. כל אלה היו רעיונותיו של מר קרנר. אני מברך אותו ואת אשתו שיצליחו, כי הצלחתם תהיה גם ההצלחה שלנו, ובעצם של כל המדינה. תודה לכם," סיים את נאומו "אני מוסר את רשות הדיבור למר קרנר."

אברהם קם ואמר בהתרגשות רבה "בעצם כמעט שאין לי מה להוסיף על מילותיו החמות של ראש העיר. אומנם תרמתי סכום נכבד למפעל הזה, אך בלעדי התמיכה הנלהבת שלו ברעיון שלי, המקום הזה לא היה קם. בהקשר זה צריך להזכיר פה את מר שניידר, מתכנן האתר, ואת עבודתו המסורה והמקצועית של מר בועז שפר, יועץ מקצועי, מי שכיוון, השגיח וביקר את העבודות פה. מעבר לתקווה שהזוגות הצעירים ייהנו מהשהות במקום, אני גם מקווה כי האתר יספק מקומות עבודה רבים לתושבי המקום והסביבה. אחד הדברים שנדרתי נדר להוריי כי לאחר שזכיתי במפעל ה'לוטו' שם באנגליה בסכום גדול, אתן תרומות לנזקקים. ראשית, אני ואשתו החלטנו לתרום חצי מיליון דולר למשרד הרווחה להזנת העניים. אולם אני אישית אעקוב שהכסף הזה יגיע למטרתו במלאו, ולא לכיסיהם של כמה עסקנים..."

שנית, אחד התנאים שלי למתן התרומה למועצה לשם הקמת הפארק היה, כי לאחר תקופה שהפארק יתחיל לעבוד, ויהיה רווחי, הזוגות הצעירים, מחוסרי האמצעים יוכלו לבלות בפארק ללא תשלום במשך שבוע. אולם מאחר שהתברר כי המועד הזה עדיין רחוק, אנו תורמים לצורך זה חצי מיליון דולר נוספים, שזוגות אלה יוכלו ליהנות משירותי הפארק מיד עם פתיחתו. בנוסף אנו תורמים גם \$ 25,000 לארגון 'ויצו' המקומי, לטובת ילדי שלהבת הגבורה הנזקקים. בהזדמנות זאת אני מודה לכל העובדים המסורים שתרומו להקמת הפארק, ומבקש את ברכת האלוהים לשלום ולשגשוג, שעם ישראל יוכל לשכון בארצו בשלום ולא יכיר עוד מלחמות." סיים אברהם את נאומו לתשואות הרמות של הקהל.

מיד עם סיום הנאומים הוקרנו על המסך הענק, שהוצב מול הקהל, תמונות על הקמת האתר מראשיתו. גם הוצגו סרטים קצרים על שלהבת הגבורה וסביבתה. לאחר סיום הטקס ראש העיר ואברהם קרנר התבקשו לחתוך את סרט חנוכת האתר שהיה מתוח לרוחב הכביש המוליך לאתר.

\*

בעקבות הפרסומים הרבים, בעיתונות, ברדיו ובטלוויזיה, בדבר ההנחות שיינתנו באתר לזוגות שיתחתנו במקום, נרשמו למבצע לא פחות מ-100 זוגות. עובדה זו הפתיעה את כולם, והנהלת האתר שברה את הראש איך לבצע את המשימה הבלתי צפויה. ידי עדה והצוות שלה היו עמוסות עבודה קדחתנית. גם לרבנים זה היה כאב ראש גדול, דבר שלא התנסו בו קודם לכן. "רק ביפן ערכו פעם חתונה כזאת ענקית", התפלאה עדה "ראיתי זאת בטלוויזיה." "טוב, הטקס הזה יביא לנו הרבה פרסומת," טען אברהם. כעבור חודש החתונה רבת המשתתפים התקיימה ברוב פאר. צוותי טלוויזיה מכל העולם הנציחו את המאורע. הראשונים בתור היו כמובן עלייזה וסטיב ואחריהם מרי ויוסי. כל הקרובים שהתאספו שם בכו מרוב שמחה. אברהם הביט בנעשה בעיניים דמעות. הוא אמר לאביו ואימו שעמדו לידו "הנה חלום חיי התגשם וגם חלומכם לעשות מצוות ולעזור לעניים."

\*

בגמר הערב הבלתי נשכח, בשעה מאוחרת שהזוג עלה למשכבו, אברהם שאל את רעייתו "נו, אימא, מה דעתך, הגיע הזמן לדאוג לאח, או אחות קטנה לבת שלנו?" עדה הסתכלה על שעון היד שלה. "לפי התוכנית חסר עוד יום אחד, אך בוא נעלים עין מזה." הם כיבו את האור ונצמדו זה לזה ונהיו לגוף אחד...

## סוף